

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/19 (109) ● 17 Mayıs 2003 ● 500 000 TL

**Kölelik yasasını geri çektirmek,
özelleştirme saldırısını püskürtmek için**

Genel grev genel direniş!

İÇİNDEKİLER

Köleleştirme saldırısına karşı tüm sınıf güçleri harekete geçirilmelidir!..	3
Kölelik yasası daha da ağırlaştırılarak meclisten geçiyor	4-5
İzmir mitinginde işçilerle özelleştirme ve kölelik yasası üzerine konuştuk	6
Kölelik yasasına karşı genel grev, genel direniş!	7
Saldırlara karşı eylemler yaygınlaşıyor!	8
Sınıf hareketinin yükselme eğilimi ve sendikal ihanete karşı tutum.	9
15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye devam ediyor!	10
Maliye Bakanı'ndan emek düşmanı inciler	11
ABD'nin Ortadoğu planları, Türkiye ve Kürtler	12
Müşteri değil, öğrenciyiz!	13
Birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim! (Orta sayfa)	14-15
ABD, BM Güvenlik Konseyi'ne yağma tasarısını sundu.	16
Amerikan özgürlüğü = Açlık!.. . . .	17
Filistin halkını toplama kamplarına götürecek yol "haritası"	18
İsrail'in nükleer gücü	19
Fransa ve Avusturya'da büyük eylem, grev ve genel grev dalgası	20
Avusturya'da son elli yılın en büyük işçi grevi	21
Savaş hakikaten bitti mi?	22
<i>Gençliğin ortak açıklaması:</i>	
MGK uzantısı ADKF üniversiteden defol!	23
Mezarlık tipi zindan:	
Yeraltı zindanı.	24
KADEK'in geleceği.	25
Duyduk duymadık demeyin:	
Bu bir skandaldır!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/19 (109) ● 17 Mayıs 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Kitap istemek için e-mail adresi:
eksenyayincilik@superonline
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sınıf ve kitle hareketinde yaşanan gelişmeler, bir kez daha sınıfa karşı görev ve sorumluluklarımıza dikkat çekme ihtiyacı doğurmuş bulunuyor.

Görevlerimizin genel çerçevesi için ikinci sayfa ne uygun ve ne de yeterlidir. Bu konuda, ilgili metinlerimizin tekrar tekrar incelenmesinin gerekli ve zorunlu olduğunu hatırlatabiliriz sadece.

Yayın cephesinden ise belli başlı ihtiyaç ve eksiklikleri bir kez daha sıralamakta yarar var.

Bürolarımızda görev alan, çalışmalara katılan arkadaşlarımız, okurlarımız, buldukları il ve yakın çevrelerinde düzenlenen tüm eylemleri, sınıf cephesinde yaşanan tüm gelişmeleri yakından, dikkatle ve ilgiyle izlemeli, haber yapmalı ve gazeteye zamanında ulaştırmalıdır.

Yinelemek gerekiyor; gelişmenin önemi/önemsizliği, eylemin küçüklüğü/büyüklüğü, pasifliği/etkinliği üzerinden izlemeye değil değmeyeceğine bireysel olarak karar vermeden önce, sınıf hareketine merkezi yaklaşımımızın ne olduğu, sınıf devrimciliğinin ne anlama geldiği, sınıfa karşı görev ve sorumluluklarımızın neyi gerektirdiği düşünülmelidir.

Bunlar üzerinden çok kısa bir düşünce egzersizi bile, sınıf hareketine ilişkin hiçbir gelişmeye, yaşanan hiçbir eyleme küçümsemeye yaklaşımın kabul edilemezliğini ortaya çıkarmaya yetecektir.

Bu da, düzenlenen bir eylem o alanda örgütlü sendika yönetiminin yapısı gözünüden değil, çıplak gözle, kendi sınıf devrimciliğimizin gözüyle bakmayı, eylemdeki işçiyi kendi öz kimliğiyle tanımayı kolaylaştırır. Ona yaklaşmak, gündeme ilişkin görüş, düşünce ve duygularını öğrenmek, bunları kaydederek gazeteye ulaştırmak (röportajlar), eylemlerin haberlerini bu söyleşilerle zenginleştirmek, bir bakıma anlamlı kılmak (haftalık bir gazete çıkardığımızı ve gelişmelerin günlük basında çoktan yer almış olduğunu, aynen hatta daha dar ve sınırlı biçimde yer vermenin hiçbir anlamı olmayacağını unutmadan), devrimci bir işçi basınında yayınlamaya uygun hale getirmek gerekiyor. Bu da, olaylara sınıfın gözünden

bakabilmekle ve sınıfın olaylar hakkındaki görüş ve düşüncelerini doğrudan yansıtabilmekle mümkün.

Sınıf hareketindeki gelişmeleri gazeteye olanca zenginliğiyle ve zamanında yansıtmak bu alandaki görevin yarısıysa, diğer yarısı da gazetenin sınıfa ulaştırılması. Dağıtım tekeli kullanılmıyor olmamız, gazete satış ve dağıtım konusunda bize düşen görevleri azaltmıyor, artırıyor. Elden satışı artırarak sürdürme gereğine, bir de bayilerin kontrolü, gazetenin emekçi semtlerindeki bayilere gönderilip gönderilmediğinin takibi ve bu konularda edinilen bilgilerin merkez büroya ulaştırılması ihtiyacı ortaya çıkıyor. Tüm okurlarımızdan bu yönde bir dikkat ve destek bekliyoruz.

—***

Ekim Gençliği'nin 60. sayısı dağıtıma çıktı. Tüm Yaysat bayilerinden edinilebilir.

**Ekim Gençliği'nin 60. sayısı çıktı!
Tüm Yaysat bayii ve kitapçılarda...**

15-16 Haziran, sınıfa yönelik toplu bir saldırının nasıl püskürtüleceğine ışık tutuyor...

Köleleştirme saldırısına karşı tüm sınıf güçleri harekete geçirilmelidir!

Son birkaç haftada gerçekleşen eylemler, sınıf kitlelerinin bu saldırıların yol açacağı sonuçlar konusunda hiç de bilinçsiz olmadığını, hiç de tepkisiz kalmayacağını gösteriyor. Özellikle özelleştirme deneyimlerinin sonuçları bu anlamda uyarıcı olmaktadır. Fakat bu aynı şeyi saldırıların diğer biçimleri ve diğer saldırılar, özellikle de kölelik yasası için söylemek zor.

AKP hükümeti, önüne konulan kapsamlı saldırı programını hayata geçirmek için icraatlarına hız vermiş bulunuyor. Saldırıları çok yönlü. Bir taraftan en büyük ve en kârlılarından başlanarak elde kalan bütün KİT'ler en kısa zamanda özelleştirilecek. Diğer taraftan kölelik yasasıyla tüm çalışanların tarihsel kazanımları gaspedilecek; Kamu Personel Rejimi Yasası'yla kamuda tasfiyeler hızlandırılacak, kamuda çalışanların iş güvencesi ortadan kaldırılacak; Kamu Yönetimi Kanunu ve Yerel Yönetim Reform Yasası'yla, kamu hizmeti veren kurum ve işletmeler bir bir kapatılarak bu alanlar sermayeye açılacak. Bütçenin bütün yükü işçi ve emekçilerin sırtına yüklenirken, vergi aflarıyla, desteklerle, sağlanan başka kolaylıklarla kan emici sermaye sınıfının daha da palazlanması sağlanacak.

Kısacası, AKP hükümeti, kendinden önceki hükümetin bıraktığı yerden sosyal yıkım programını büyük bir pervasızlıkla ve büyük bir hızla uygulamakla yükümlü. Şimdiye kadar bu programı milim şaşmadan uygulamak kararlılığında olduğunu göstermiş bulunuyor. Medya'da Erdoğan'ı Özal'a benzeten, onu Özal'la karşılaştıran yazılara yer verilmesi boşuna değil. AKP hükümetinin bir dizi saldırıyı "reform" adı altında sunması da. Sermaye iktidarı, ne kadar sorunlu olursa olsun bu atla bu saldırı seferberliğini de tamamlamak, bu kritik süreci de atlatarak yoluna devam etmek istiyor. Eğer mevcut düzeni kökten sarsacak bir gelişme yaşanmazsa, sermaye iktidarı yeni bir seçim döneminde göreve talip olacak bir başka saldırı atı bulmakta zorluk çekmeyecektir.

Sınıf hareketinde canlanma, yeni bir hareketlilik dönemi

Türkiye işçi sınıfı saldırıların yoğunlaştığı tarihsel önemdeki bir sürecin en kritik aşamasından geçiyor. '99 yazından bu yana sınıf hareketinde yaşanan durgunluk, son birkaç haftanın özelleştirme karşıtı eylemleri ve kölelik yasasını protesto gösterileriyle belirgin şekilde kırılmış bulunuyor. (Hatırlanacağı gibi, Mezarada Emeklilik Yasası'nı protesto etmek için '99 Ağustos'unda Ankara'da '80 sonrası'nın en büyük işçi-emekçi gösterisi gerçekleşmiş, depremi bahane

eden sendika bürokrasisi bu eylemi bizzat kendi eliyle kesintiye uğratmış ve o günden bu yana merkezi hiçbir eylem düzenlememişti.) Türk-İş, İzmir'de gerçekleşen ve 50 bin işçinin katıldığı eylemin ardından 17 Mayıs günü Ankara'da bir eylem yapma kararı aldı. Daha doğrusu tabandan gelen basınç nedeniyle almak zorunda kaldı. Önümüzdeki günlerde bu eylemlerin devamı gelecek. Hangi düzeyde devam edeceğini, nasıl bir süreç izleyeceğini ve saldırıları püskürtmeye yetip yetmeyeceğini ise işçi sınıfının temel ihtiyaçlarını karşılamaya dönük çabalar, sınıf çatışması zeminindeki nesnel gelişmeler ve burada rol oynayan güçler belirleyecek.

Son birkaç haftada gerçekleşen eylemler, sınıf kitlelerinin bu saldırıların yol açacağı sonuçlar konusunda hiç de bilinçsiz olmadığını, hiç de tepkisiz kalmayacağını gösteriyor. Özellikle özelleştirme deneyimlerinin sonuçları bu anlamda uyarıcı olmaktadır. Fakat bu aynı şeyi saldırıların diğer biçimleri ve diğer saldırılar, özellikle de kölelik yasası için söylemek zor. Yasal düzenlemelerle önü açılan ve milyonların yaşamını cehenneme çevirecek olan saldırıların niteliği konusunda sendikalarda örgütlü çok sınırlı bir kesimin dışında, işçi ve emekçiler cephesinden yeterli bir bilinç açıklığı yok. Zira şimdiye kadar bu zaafi aşmak ve sınıfı gelmekte olan saldırılara karşı hazırlamak noktasında ciddiye alınır, güçlü ve bağımsız bir sınıf çalışması yapılmadı.

Bu boşluktan da yararlanan sendika bürokrasisi daha başlangıçta, bu yasaların taslaklarının hazırlanma sürecinde sermaye ile suç ortaklığı yaparak, ardından bu düzenlemelerin sınıfın ne kadar da çıkarlarına uygun olduğu propagandasına girerek en ciddi darbeyi vurmuş oldu. Aradan geçen bir yıl boyunca bu ihanet yeterince teşhir edilemedi.

Sendikal ihanet şebekesini parçalamanın önemi

Kölelik yasalarının meclisten madde madde geçtiği bu aşamada hala da işçi sınıfı cephesinden anlamlı bir tepki geliştirilebilmiş değil. Satılmış sendika ağalarının meclisten geçmesine kesin gözüyle bakılan bu yasaların Köşk'ten ya da Anayasa Mahkemesi'nden döneceği yönündeki bilinçli ve aldatıcı propagandası

bir noktada kırılmazsa eğer, sınıf hareketine son darbe olacaktır bu. Eğer sendikal ihanet barikatı parçalanamazsa, belli tepkiler açığa çıksa bile, daha önce defalarca yaşanan kırılma ve dağılma yeniden tekrarlanacaktır. İşçi sınıfı bir kez daha önderlik sorununu aşamamanın, tabandan gelen güçle saldırılara karşı barikat örememenin yol açacağı yıkıcı sonuçları yaşamakla yüzyüze kalacaktır.

Bu mevcut zaafı önümüzdeki sürecin akıbeti üzerinde belirleyici bir öneme sahiptir. Saldırıları ne kadar hızlı ve ne kadar yaygın bir çalışmaya konu edilebilir, mevcut tepkiler ne ölçüde örgütlenip harekete geçirilebilirse, mevcut zaafıların önü o ölçüde kesilebilecektir. Halihazırda işçiler gözlerini sendikalara dikerek alınacak kararları beklemekte, henüz tabandan bir basınçla bu suskunluğu parçalamaya güç yetirememektedir. Böyle bir tablo, yüklenilecek halkaları da kendiliğinden açığa çıkarmaktadır.

Sınıfın tabanına seslenen, yaygın bir propaganda ve örgütlenme çalışmasıyla başta sınıfın daha duyarlı kesimleri olmak üzere işçi sınıfı harekete geçirilmeli, tabandan yöneltilecek basınçla sendikalar harekete geçmeye zorlanmalıdır.

Merkezi eylemlerin örgütlenmesi ve saldırılara karşı tüm sendikaların ortak hareket etmeye zorlanması can alıcı bir önem taşıyor. Yalnızca özelleştirmeler ve yalnızca özelleştirme kapsamındaki sendikalar değil, tüm sendikalar ve sınıfın tamamı özelleştirmelere, kölelik yasasına, başka adlarla hazırlıkları yapılan saldırılara karşı ortak bir tutum almaya zorlanmalıdır.

Tabanın devrimci inisiyatifini harekete geçirelim!

Bürokrat takımının kerhen aldığı bir takım eylem kararlarının altının kitlesel ve militan bir tarzda doldurulmasının yanı sıra, daha ileri, daha sonuç alıcı eylemlere ve mücadele tarzına geçilmesi zorlanmalıdır. İşçi sınıfının bu saldırıları püskürtmek için elindeki en etkili silahların başında genel grev, fabrika işgalleri ve militan sokak gösterileri gelmektedir. İşçi sınıfı bu silahları kuşanmadan bu kapsamlı saldırıları püskürtmez.

Ama bu silahların kullanılması da sendika bürokratlarının inisiyatifini ve kararına bırakılmaz. Onlar uzun bir süredir sermaye ile nasıl uzlaşacaklarının, tabandan yükselecek tepkileri nasıl kontrol edeceklerinin hesabı ve telaşı içindedirler. Bu kirli hesapları bozmak, sınıfı gerçek mücadele silahlarıyla donatmak için taban örgütlülüklerine dayalı sınıfın bağımsız mücadele dinamikleriyle düzenin ve satılık bürokratların karşısına çıkılmalıdır.

Sendikal kazanımlarını korumak için 15-16 Haziranlar'ı yaratan bir sınıf, mevcut saldırıları da göğüsleyebilecek bir sınıfsal güce sahiptir. Yeter ki bunun bilinciyle ve kararlılığıyla bir kez harekete geçirilebilsin! Yeter ki, bu iddiayla günün görevleri ve sorumlulukları yerine getirilebilsin!

Sahte tartışmalarla işçiler aldatılmaya çalışılıyor...

Kölelik yasası daha da ağırlaştırılarak meclisten geçiyor!

1475 sayılı İş Yasası'nda yapılması planlanan değişiklikler AKP milletvekillerinin gece gündüz demeden canla başla çalışması sonucu madde madde geçiyor. Bugüne kadar yasanın 100 maddesi geçti. Geriye kalan 26 maddesi ise yine AKP'lilerin canhıraş çalışması sonucu bir önümüzdeki günlerde meclisten geçirilecek.

CHP milletvekilleri ve sendika bürokrasisinin işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini karartmaya dönük yürüttüğü sahte tartışmalar eşliğinde yasanın "yeniden görülüşeceği" haberi kamuoyuna yansıyor. CHP'nin sözde muhalefeti ve sendikal ihanet şebekesinin göstermelik tepkisi sonucu bazı yasa maddelerinde bir takım değişikliklere gidildiğine dair tartışmalar yürütülüyor.

Yasalaşan maddelerin özünde hiçbir değişiklik yapılmadı

126 maddeden oluşan yasa gündeme geldiğinden bu yana üzerinde en çok tartışma yürütülen maddeler şunlardır: Taşeronlaştırmayı yasallaştıran 2. madde; ödünç işçilik, belirli belirsiz süreli iş sözleşmesini düzenleyen 8 ve 12. maddeler; işgüvencesini ortadan kaldıran 18. madde ile kıdem tazminatını gaspeden madde.

İşçi sınıfını alınıp satılan bir köleye dönüştüren, özel istihdam büroları ile işçi ticareti yapan tüccarlar yaratan, kıdem tazminatını gaspeden, emeklilik hakkını fiilen ortadan kaldıran, iş güvencesini yok eden, sendikal örgütlülüğü bitiren, esnek çalışmayı yasal güvenceye alan değişikliklere kısaca gözatacak olursak, yapılan ya da yapılması planlanan değişikliklerin kölelik koşullarını daha da ağırlaştığını görürüz.

İş güvencesi sağlamayan sözde "İş Güvencesi Yasası" 30 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerlerinde geçerli olacak:

"İş Güvencesi Yasası" 57. hükümet döneminin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan tarafından gündeme getirilmişti. 57. hükümet döneminde işverenlerin sert tutumu nedeniyle yasalaşması mümkün olmayan tasarı AKP hükümeti tarafından yeniden gündeme getirildi. Bunun üzerine işveren örgütleri yeniden ayağa kalktı. Zaten iş güvencesi sağlamakla uzaktan yakından ilgisi olmayan "İş Güvencesi Yasası"na karşı yeni iş yasası öne sürüldü. İşverenlere göre "İş Güvencesi Yasası" ile işçilerin lehine düzenleme yapılıyordu, o halde yeni iş yasa tasarısı da aynı dönemde yasalaşmalı, böylece işveren hakları da korunmalıydı! Böylece kendinden öncekiler gibi AKP hükümetinin de sermaye partisi olduğu, işverenlerin çıkarı için çalıştığı gerçeği, hükümet temsilcileri ile işveren temsilcileri arasında yürütülen sahte tartışmalarla gizlenmeye çalışıldı. Hükümet hem işçiyi hem işvereni koruyor görüntüsü altında, çıkarlarının uzlaşması mümkün olmayan iki kesim arasında "uzlaştırıcı" rolüne soyundu.

"İş Güvencesi Yasası", üzerinde yürütülen birçok tartışma sonrası yasalaştı. Mevcut haliyle iş güvencesi sağlamayan yasa, yeni iş yasası ile birlikte tüm den-

**İstanbul Sendikalar Birliği eylemi
9 Mayıs 2003**

işlevsiz hale geldi. Ama "iş güvencesi" için yürütülen sahte tartışmalar bir türlü bitmedi.

Yeni iş yasası maddeleri üzerinde yürütülen tartışmaların birini "İş Güvencesi Yasası, 30 ve daha fazla işçi çalıştıran yerlerde geçerli olacak" maddesi oluşturdu. Madde değişikliğe uğramadan önce bu sayı 10 işçinin çalıştığı işyerlerini kapsıyordu. Böylece yapılan değişiklikle madde yeniden işverenlerin lehine düzenlenmiş oldu.

Ancak niyeti daha fazla kâr için işçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspetmek olan patronlar için sayının 10 ya da 30 işçiyi kapsıyor olması çok önemli değil. Yasada sayı kaç olursa olsun işyerlerini parçalayarak yasanın öngördüğü sayıyı sağlamak gibi bir çözümleri var. Çünkü yasanın kapsamı işyerleri ile sınırlı. Kristal-İş Sendikası Eğitim Dairesi Müdürü Aziz Çelik konuya ilişkin şu tespitlerde bulunuyor: "Yasanın yükümlülüklerinden kaçınmak için yapay şirketleşmeler ortaya çıkacak, çok sayıda orta boy şirket 29 kişilik şirketlere bölünecektir. Öte yandan 30 kişi sınırı şirket bazında değil işyeri bazında uygulanacağı için yüzlerce işyerine ya da subeye sahip pek çok büyük şirket bu yasanın kapsamı dışında kalabilecektir. Çünkü yasa şirketin toplam çalışan sayısını değil her bir işyerinde çalışan sayısını esas almaktadır. Böylece özellikle hizmet sektöründe faaliyet gösteren pek çok büyük şirket; bankalar, gıda-perakende şirketleri, finans ve turizm şirketleri yasanın kapsamı dışında kalacaktır."

Sendika bürokrasisinin ve CHP'lilerin "sert" muhalefeti üzerine hükümet sözde geri adım atıyor yanılsaması yaratmaya çalıştı. 13 Mayıs günü AKP'li yönetici ve vekillerle bir toplantı yapan Murat Başesgioğlu, tasarının iş güvencesinin 30'dan az işçi

çalıştıran yerlerde uygulanmayacağına ilişkin hükmünü yeniden değerlendirdi. Bunun üzerine sayının 25'e indirilmesi gündeme geldi. Uzlaşma sağlanamadığı için konu yeniden değerlendirilmek üzere ertelendi. Ancak işçi ve emekçileri aldatmaya dönük bu tartışmaların asılsız olduğunu ortaya çıkaracak bir gelişme söz konusu; hükümetin İş Güvencesi Yasası hükümlerinin birçoğunun çerçeve kanun olarak kabul edilen İş Yasası Tasarısı'nda da bulunmasından hareket ederek, tasarıda iş güvencesinin tamamıyla iptal edilmesini öngören yeni bir madde eklenmesi yönünde hazırlık yaptığı söyleniyor.

Kölelik yasasına göre bir işveren, işçilerini bir başka işverene kiralayabilecek, esnek ve taşeron çalışma yasal hale gelecek:

İş yasasında yapılacak değişikliklerin gündeme gelmesiyle üzerinde tartışma yürütülen maddelerden bir diğerini ise işçileri kiralanacak, alınıp satılacak bir köle haline getiren 8. madde oluşturuyor. İşçilerin yasanın özüne değil "ödünç işçi" ifadesine tepki duyduğunu düşünen hükümet maddede değişiklik yapma yoluna gitti. Ancak yasanın özü olduğu gibi korunuyor. Hükümetin maddeyi yumuşak ifadelerle yasalaştırması, işçinin köle gibi alınıp satılmasını, kiralanmasını engellemiyor. Madde üzerinde yapılan değişikliğe göre, "ödünç iş ilişkisi" başlığı taşıyan maddenin başlığı "geçici iş ilişkisi" olarak değiştirildi. İşverenin ancak holding bünyesinde ödünç işçi çalıştırması ise hükme bağlanıyor. Ancak içerik olarak değişmediği için madde yine işçinin bir işverenden başka bir işverene "ödünç" olarak verilmesini düzenliyor.

2. madde “işin ve işletmenin gereği ve teknolojik nedenlerle asıl işin alt işverenlere verilmesini”n, yani işin bölünerek taşeronlaşmaya gidilebilmesinin önünü açıyor. İşçilerin tepki gösterdiği taşeronlaşmanın yasal güvence altına alınmasını sağlayan 2. maddede yapılan değişikliklerle bu güvence, “uzman” onayı ile katmerli bir saldırıya dönüştürülüyor. Bu çerçevede tasarının 2. maddesinde düzenlenen “taşeron” çalıştırmaya “uzmanlık” koşulu getirilmesi planlanıyor. Buna göre, işveren ancak “uzman” gerektiren durumlarda taşeron işçi çalıştırabilecek. İşverenler için, işin uzmanını bulmak ise hiç dert değil. Ne de olsa kölelik yasası da sermaye ile işbirliğinde uzman 9 “bilim adamı” tarafından hazırlanmıştı.

“Belirli ve belirsiz süreli iş sözleşmesi” başlıklı 12. madde de yeniden görüşülmesi düşünülen maddeler arasında. İş ilişkisinin belirli bir süreye bağlı olmamasını, yani patronların işçiyi istediği gün ve saatte, istediği süre ile çalıştırmasını düzenleyen bu maddede “tekrir-i müzakere” düşünülüyor. Ancak yapılması düşünülen değişiklik maddenin özüne ilişkin değil, yine yüzeysel ve biçimsel bir değişiklik. Maddedeki “Belirli süreli iş sözleşmesi, süresi zaman ve tarih olarak belirlenen veya işçinin üstlendiği işin türü...” cümlesindeki “veya” ifadesi “ve” olarak değiştirilecek.

Kölelik yasasıyla işten atılmalar meşrulaştırılıyor, maddeler işveren lehine yeniden düzenleniyor:

Yasada yapılan bir başka değişiklik ise keyfi nedenlerle işçi çıkaran işverene uygulanması öngörülen yaptırımların azaltılmasıdır. Değişiklik öncesi düzenlemeye göre işveren işçiyi keyfi nedenle işten atarsa ve işçi dava açıp kazansa dahi işine dönemiyor; sadece 6 ile 12 aylık ücreti tutarında bir tazminat alabiliyordu. AKP'nin girişimiyle 6-12 aylık tazminat sınırları 4-8 aya indirildi. Böylece keyfi işten çıkarmanın önündeki engeller hafifletilmiş, yasanın caydırıcılığı azaltılmış oldu.

Yasada yapılan bir diğer değişiklik ise işten atılmada ispat yükümlülüğünün işçiye yüklenmesi. 3773 sayılı yasada ispat yükümlülüğü işverene aitti. İşveren yasanın öngördüğü geçerli nedenlere sahip olduğunu ispatla yükümlüydü. Örneğin bir işçi sendikal faaliyet nedeniyle işten atıldığını iddia ettiğinde işveren işten çıkarmayı, yasanın öngördüğü geçerli nedenlerden birine dayanarak yapıldığını ispat etmek durumundaydı. Yeni düzenlemede işverenin ispat yükümlülüğü devam etmekle birlikte, işçi işten çıkarmanın geçerli olmayan bir nedene, örneğin sendikal nedene dayandığını iddia ederse bunu ispatla yükümlü kılınıyor.

Tasarı, işverene “ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri işletme, işyeri ve işin gereği” gibi gerekçeleriyle toplu işten çıkarma hakkı veriyor. İşyerinde çalışan işçi sayısı 20-100 arasında ise en az 10 işçinin; 101-300 işçi arasında ise en az yüzde 10 oranında işçinin; 301'den daha fazlaysa en az 30 işçinin işine son verilebilecek.

Kölelik yasasıyla çalışma saatleri uzuyor, fazla mesai ücretleri gaspediliyor, çalışma süreleri esnekliyor:

Yasaya göre çalışma süresi haftada 45 saatten fazla olamayacak. Bu hesaba göre bir işçinin günlük çalışma süresinin 6-7 saati aşmaması gerekiyor. Ancak madde günlük çalışma sürelerini de düzenlediği için fiili durum farklı olacak. Yasada günlük çalışma sürelerinin farklı olabileceği belirtildikten sonra şu ifade yer alıyor “ancak günde 11 saati aşamayacak”.

Bu durumda haftalık çalışma saati fiili olarak 77 saate kadar çıkarılabilecek.

Yasa maddesinin diğer hükümleri ise şöyle: Fazla çalışma ücreti saat ücretinin yüzde 25 fazlası olacak; tatilde çalıştığı her gün için iki günlük mesai alan işçiye, bir günlük ücret ödenecek. Çalışma süreleri 1-5 yıl olanlar 14 gün; 5-15 yıl arasında olanlar 20 gün; 15 yıldan fazla olanlar 26 gün izin kullanacak. Kabul edilen maddelere göre ulusal bayram ve genel tatillerden önce veya sonra işveren iki ay içinde çalışılmayan süreler için telafi çalışması yaptırabilecek. Bunlar “fazla mesai” sayılmayacak.

Zorunlu nedenlerle işin durması, genel tatil gibi nedenlerle çalışılmayan süreler sonradan telafi edilecek. Kriz nedeni ile çalışmanın en az dört hafta durması veya kısa çalışma halinde işçilere çalıştırılmadıkları süre için İşsizlik Sigortası'ndan kısa çalışma ödeneği verilecek. İşçilerin çalışma yerlerine inme, çıkma süreleri; çocuklu kadınların emzirme süreleri çalışma süresi sayılacak. “Günlük çalışmanın başlama ve bitiş saatleri” işin niteliğine göre farklı düzenlenebilecek.

İşçi sınıfının kölelik koşullarından yaşamaya mahkum eden yasa maddeleri işçi sınıfı ve emekçilere ağır çalışma koşullarını dayatırken, hayatta karşılığı olmayan ve göz boyamaya dönük birkaç madde ise burjuva medya tarafından öne çıkarılıyor. Söz konusu maddelere göre 15 yaşını doldurmamış çocukların çalıştırılmasına bir takım yasaklar getiriliyor. Sanayiye ait işlerde 18 yaşını doldurmamış çocuk ve genç işçilerin gece çalıştırılması yasaklanıyor. 66 ve 84. maddelere göre, kadınlar ile 18 yaşından küçükler yeraltı ve su altında çalıştırılmayacak; işçilerin gece çalışma süresinin 7.5 saati geçemeyecek. Sigortasız işçi çalıştırmanın yasak olduğu bir ülkede, milyonlarca işçiyi sigortasız çalıştıran patronlar elbette bu sınırlamalara uymayacaktır.

Kölelik yasasıyla emeklilik hakkı fiilen ortadan kaldırılıyor, kıdem tazminatı gaspediliyor:

Yasa maddeleri iş yaşamını, çalışma saatini esneklettiği, işten atılmayı kolaylaştırdığı için bir işçinin uzun süreli aynı işyerinde çalışmasını imkansız hale getiriyor. Bu nedenle bir işçinin kıdem tazminatı, yıllık izin hakkı, emeklilik hakkını elde etmesi fiilen de imkansız hale getiriliyor. Yasaya göre bir işçi aynı işyerinde kesintisiz bir yıl çalışmadığı sürece yıllık izine hak kazanamıyor. Yine bir işçinin kıdem tazminatı hakkını kazanması için 15 yıl çalışması gerekiyor.

Sendika ağalarının işçiyi kandırmak için öne sürdüğü “yasa hak grevi getiriyor” yalanı

Yasanın çıkması için başından beri sermaye ve hükümet temsilcileriyle tam bir işbirliği halinde

çalışan sendika bürokratları “Yasanın iyi yanları da var. Bizim karşı çıktığımız birkaç maddesi” propagandası yaparak işçilerin tepkisini dizginlemeye, ihanetlerinin üzerini örtmeye çalışıyorlar. Propaganda malzemesi olarak kullanılan söylemlerden birisi de kölelik yasasının “hak grevini” geri getireceği yalanı. Sendika ağalarının “hak grevi” getirdiğini iddia ettiği madde ise 34. madde. Yasanın ilk hazırlanan şekline göre söz konusu madde, işveren işçinin ücretini 10 gün içerisinde ödemezse işçinin üretimden gelen gücünü kullanabileceğini, işverenin ise hiçbir koşulda iş bırakan işçilerin yerine yeni işçi alamayacağını, bu süre

içerisinde de ücretini tam alabileceğini öngörüyordu. Ancak sonradan madde üzerinde yapılan değişikliklerle 10 günlük süre 20 güne çıkarıldı, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanması koşulunda ise ücretlerinin ödenmeyeceği şeklinde değiştirildi. Sendikal ihanet şebekesi ise bu maddeyi öne sürerek “kölelik yasası hak grevini getiriyor” yalanıyla işçilere yutturmaya çalışıyor.

CHP çanak tuttu, sendika ağaları kararlar bağladı resmi tatil günü gaspedildi

Yasada yapılan bir düzenlemeyle cumartesi günü resmi tatil günü olmayacak. Buna göre cumartesi günleri normal çalışma günü haline getirildi. Yeni düzenlemede, “Bu kanun kapsamına giren işyerlerinde, işçilere tatil gününden önce 63. maddeye göre belirlenen iş günlerinde çalışmış olmaları koşulu ile 7 günlük bir zaman dilimi içinde kesintisiz en az 24 saat dinlenme (hafta tatili) verilir” hükmü yer aldı. Yine yasada pazar gününün resmi tatil günü olduğuna ilişkin net bir ifade yer almıyor. Yasada yoruma açık ifadeler yer alıyor, çalışma günleri “Bu kanun kapsamına giren işyerlerinde haftalık tatilden önceki 6 iş günü” olarak tanımlanıyor. Böylece işveren 7 gün içinde herhangi bir günü tatil günü olarak belirleme imkanına kavuşuyor.

İşçi sınıfının tarihsel kazanımları bir bir gaspedilirken, CHP milletvekilleri resmi tatil gününü gaspeden madde değişikliği tartışılırken maddenin içeriğini çarpıtmaya soyunuyor. Madde görüşülürken CHP'li İzzet Çetin, “AKP, pazar olan hafta tatilini cuma gününe mi kaydırıyor? Bunun ilk denemesini burada mı yapıyorsunuz?” diyerek dikkatleri AKP'nin anti laik uygulamalarına çekmeye, sahte gündem yaratmaya çalışıyor. Tartışmalar üzerine bir açıklama yapan TİSK Başkanı Refik Baydur ise, pazar gününün resmi tatil olmaktan çıkarılmasının ardından cuma gününün resmi tatil ilan edilmesi gibi bir durumun gündeme gelebileceğini söylüyor ve ekliyor: “Böyle bir durum hocaların hazırladığı İş Yasası'nın özüne de aykırı. Pazarın resmi tatil olmaktan çıkarılması, çalışma hayatının daha esnekletilmesini amaçlıyor. Cuma günü tatil denilemez.”

Tüm bu tartışmalar yaşanırken ve yasa özünde hiçbir değişiklik yapılmadan hızla meclisten geçerken sendika bürokratları kararlar giyiniyor, koltuklarına gömülerek yasanın geçmesini seyrediyorlar. İşçi sınıfının sorunlarından ve mücadelesinden çoktan uzaklaşmış, hükümet ve işveren temsilcileriyle işbirliği yapan bu ihanet çetesinin kölelik yasasına karşı mücadele etmek gibi bir niyeti bulunmuyor. İşçi sınıfı ve emekçiler tüm bu saldırılara karşı bağımsız taban örgütlerini yaratmalı, mücadeleyi yükseltmelidirler.

İzmir mitinginde işçilerle özelleştirme ve kölelik yasası üzerine konuştuk...

“Özelleştirmeye karşı sonuna kadar direneceğiz!”

- Meclisten 32 maddesi geçen yasa tasarısı hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

1. PETKİM işçisi: Bu tasarı işçilerin uzun mücadeleleri sonucu kazandığı hakları gaspediyor ve geriletmeye çalışıyor.

Kurye işçisi: Bu tasarı 30 kişiden az işçileri kapsamadığından bize hiçbir faydası dokunmuyor. Patronlar bizden günde milyarlarca lira para kazanıyorlar. Ama bize kalan dişe bile dokunmuyor. Patronlar bize bir faydası olmayan bu tasarımı bekliyorlar.

2. PETKİM işçisi: Petrol-İş olarak, işçi sendikaları olarak kendi sınıflarına ihanet etti denilemez, ama emekçiye de ulaşamadı. Hedefimiz yasa çekilene kadar Ankara'dan gitmemek. Bu yasa işçi sınıfını yüz yıl geriye götürecektir.

- PETKİM uzun zamandan beri özelleştirilmeye çalışılıyor. Özelleştirmelere karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. PETKİM işçisi: Özelleştirmeye karşı sonuna kadar direneceğiz, onlar PETKİM'in kapısından dahi içeri giremeyecekler.

2. PETKİM işçisi: Biz özelleştirmeyi emperyalizme para aktarma mekanizması olarak görüyoruz. Bu ülkenin sanayisi, ana damarları ve temel kaynakları uluslararası emperyalizme peşkeş çekilmeye çalışacak. Böyle bir bağımsızlıktan söz edilemez.

Kurye işçisi: Sadece TEKEL fabrikası Türkiye'nin %5'ini oluşturuyor. Bunu bildikleri halde peşkeş çekiliyor. Buna rağmen aynı kişileri seçiyorsak hata bizde. Bu eylemleri sık sık, iş bırakarak, fabrikalarda yatarak yapmalıyız.

- Diğer sendikalarla ortak hareket etme konusunda ne yapmalıyız?

1. PETKİM işçisi: Diğer sendikalarla ortak hareket edilmeye çalışılıyor. Ayrıca PETKİM özelleştirilirse bu sadece PETKİM işçisini etkilemekle kalmaz Aliğa halkını da etkiler.

- Gündemde olan özelleştirme saldırısını püskürtmek için şube olarak faaliyetleriniz nelerdir?

İbrahim Doğanül (Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı): 4 aydır süren bir kampanyamız var. Bu kampanyada işçileri alanlara toparlamayı hedefliyoruz. Bizler nasıl daha önce fabrikaya girmelerine izin vermediyse, şimdi de vermeyeceğiz. Kaldı ki tabela

çakmalarına dahi izin vermeyeceğiz ve temsilcileri işyerimize sokturmayacağız. PETKİM'in özelleştirme kararı kıvılcımı çaktı ve yükseliyor. En son eylemimize biz Aliğa'dan 2 bin kişi ile katıldık ve 7 Haziran'da İzmit'te gerek kendimizi gerekse sınıf hareketimizi genişleteceğiz. Bu yükseliş Petrol-İş'te var ve işveren sokulmayacak. Birikimimiz var ve bunu sonuna kadar kullanacağız. Bir hareketimizle 5-6 bin kişiyi alana çıkartabiliyoruz.

- Özelleştirme saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. TEKEL işçisi: 31 yıldır TEKEL işçisiyim. Yeni emekli oldum. Ama hala çocuklarımla birlikte özelleştirmelere ve hak gasplarına karşı alanlarda

sesimi duyurmaya çalışıyorum.

2. TEKEL işçisi: Özelleştirmeye karşıyız. Sadece kendi adımıza değil, diğer işçi arkadaşlar adına da özelleştirmeye karşı çıkıyoruz. Ve özelleştirmelerin durdurulması için sonuna kadar direneceğiz.

3. TEKEL işçisi: İşçilerin gücüyle özelleştirme durdurulabilirse, sınıfa karşı olan diğer saldırılar da durdurulabilecektir. Sendikaların şimdiye kadar ses çıkarmamaları bir güvensizlik oluşturuyor.

4. TEKEL işçisi: Sıra bize gelinceye kadar farkında değildik. Ancak ne zaman bizlere dokunmaya başladı, biz de işin ciddiyetini kavradık. Eğer işçilerin hepsine ulaşabilirsek, bu saldırıların önüne geçebiliriz.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Türk-İş İzmir mitingine 40 bin işçi ve emekçi katıldı...

Sermayenin saldırılarına karşı eylemli birlik!

Türk-İş'in İzmir'de düzenlediği “İşine, ekmeğine, haklarına, vatana sahip çık” mitingine 40 bin civarında bir katılım gerçekleşti.

Sabah saat 10.00'dan itibaren Cumhuriyet Meydanı ve Alsancak Limanı önünde toplanmaya başlayan işçiler, kortejler oluşturarak miting yapılacağı Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Mitinge Ege bölgesi dışında, Zonguldak'tan maden işçilerinin ve Ankara, Konya, Kayseri, İstanbul gibi bölge dışı illerdeki Yol-İş örgütleri de katıldı. Yol-İş'e bağlı işçiler böylece miting en kitlesel katılımını da gerçekleştirmiş oluyorlardı. Yol-İş kortejlerinde, yeni iş yasası saldırısına ek olarak, Köy Hizmetleri'nin kapatılmasını protesto eden döviz ve pankartlara da yer verilmişti.

Petrol-İş ve Tek Gıda-İş'e bağlı işçilerin gündeminde ise, doğal olarak özelleştirme daha ağırlıklı bir yer tutuyordu. Bu kortejlerde de döviz ve pankartlara ek olarak sık özelleştirme karşıtı sloganlar atılıyordu. Eyleme baretleriyle gelen GMİS'e bağlı maden işçileri alana, “Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!” sloganlarıyla girdiler.

Eyleme katılan diğer sendikalar; Tes-İş, Hava-İş, T. Maden-İş, Türk Metal, Orman-İş, Harb-İş, Demiryol-İş, Haber-İş, TÜMTİS, Şeker-İş,

Belediye-İş idi. Hemen tüm kortejlerdeki işçiler, pankart, döviz ve sloganlarıyla yeni iş yasası ve özelleştirmeler başta olmak üzere, sermayenin saldırılarını protesto ediyor, bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını dile getiriyorlardı.

Mitinge, Türk-İş'e bağlı sendikalar dışında, temsili düzeyde de olsa KESK'in katılımı söz konusuydu. Mitingte konuşan Türk-İş yöneticileri yine her zamanki gibi esip-savurdular. İş yasasını geri çekmesi için, güya hükümete 3 gün süre tanıdılar. Fakat bu üç günün ardından yasayı nasıl engelleyeceklerine dair somut hiçbir eylem planı ortaya koymadılar. Tek başına bölgesel ve yahut merkez mitinglerin bu kapsamda bir saldırıyı engellemeye yetmeyeceğini, üretimden gelen gücün mutlaka kullanılması gerektiğini bilmelerine rağmen bu konuya konuşmalarında hiçbir biçimde değinmediler.

Yöneticiler sınıfın asıl gücünden böyle yan çizirken, işçi kortejlerinden yükselen “genel grev” sloganları ise sınıf kitlesiyle sendikal bürokrasinin olaylara bakışındaki derin uçurumu ortaya koyuyordu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

DİSK İstanbul Şubeleri kölelik yasasını protesto etti

DİSK İstanbul Şubeleri kölelik yasasına karşı 15 Mayıs günü saat 12:00'de Aksaray Metro önünde bildiri dağıtarak basın açıklaması yaptı. Açıklamada kölelik yasasının yol açacağı yıkım ve sosyal hak gasplarına değinilerek mücadeleye çağırısı yapıldı. “Kölelik yasası geri çekilsin!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarının atıldığı eylem, metro çıkışı ve çevresindeki insanlara bildiri dağıtılarak bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İSB'den iş yasasına karşı eylem

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

İstanbul Sendikalar Birliği, 9 Mayıs günü, mecliste görüşülmekte olan 1475 sayılı İş Yasası'na karşı eylem yaptı. AKP binası önünde saat 18:00'de başlayan eylem 150'yi aşkın işçi ve emekçi katıldı. AKP binasının 150 metre yukarısında toplanmaya başlayan kitle “Kölelik yasası geri çekilsin/İstanbul Sendikalar Birliği” pankartıyla parti binasına doğru yürüyüşe geçti. Parti binasına gelindiğinde polis barikat kurması üzerine kısa bir gerginlik yaşandı. Kitle bu sırada “Emekçiye değil çetelere barikat!” sloganını attı.

Katılımın az olmasından kaynaklı barikadı aşamayan kitle buldukları yerde oturma eylemine

geçti. Burada İSB adına yapılan basın açıklamasında AKP hükümetinin emek düşmanı politikaları teşhir edildi. Yasanın ne gibi sonuçlar doğuracağı hakkında kısaca bilgi verildi. Bu saldırılara karşı sessiz kalınmaması gerektiği dile getirilerek, işyerlerinden başlayarak birleşik bir mücadele için seferber olunması gerektiği söylendi.

Saat 19:00'a kadar süren eylemde “Kölelik yasası geri çekilsin!”, “Hükümet yasamı al başına çal!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kahrolsun sermaye iktidarı!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Kölelik yasasına karşı genel grev, genel direniş!

Sermayenin kuklası AKP hükümeti sermayenin istemleri doğrultusunda kölece çalışma koşullarını dayatan 1475 sayılı yasayı meclise getirerek görüşmelerine başladı. Bugüne kadar yasa maddelerinin yarısından fazlasını meclisten geçirdi, haftasonuna kadar da tamamını meclisten geçirmiş olacak.

Kardeşler!

Bugüne kadar sustuğumuz, sesimizi ve tepkilerimizi yükseltmediğimiz için sermaye bu kadar pervasızca saldırılarını sürdürüyor. Bizler suskunluğumuzu sürdürdüğümüz sürece bu böyle devam edecek. Kırıntı halindeki haklarımız da gaspedilecek, köle gibi alınıp satılabileceğiz.

Sendika örgütlerimizin başına çöreklenmiş sendika ağalarının bizleri sermayeye peşkeş çekmesine bugüne kadar seyirci kaldık. Bundan cesaret alan AKP hükümeti iş yasasını ilkinden daha ağır, daha yıkıcı bir şekilde düzenlemekte sakınca görmüyor. İş güvencesi yasası işçiyi değil işvereni koruyan bir yasa haline getirdi. Yasadan faydalanacak işçi sayısını daraltırken, işverenin keyfi işten çıkartmasının önünü açtı.

İşçiler, emekçiler!

Saldırıları kapsamlıdır. Sermayenin bu saldırısı çok kapsamlı tarihsel bir saldırdır. Saldırı işçi sınıfına, emeğiyle geçinen milyonlardır. Saldırının amacı, sermayenin istediği gibi ve istediği

koşullarda sömürebileceği örgütsüz köle bir sınıf ve kölece çalışma koşullarıdır.

Önümüzde iki seçenek var: Ya bu saldırıyı sineye çekeceğiz, ki bu daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk ve esarettir. Ya da üretimden gelen gücümüzü kullanarak, genel grev silahımızı kuşanarak bu saldırıyı püskürteceğiz.

15-16 Haziran şanlı direnişinin yıldönümüne

yaklaştığımız bugünlerde 15-16 Haziran ruhuyla o gün olduğu gibi bugün de bu saldırıyı püskürtebilecek gücümüz var. Yeter ki harekete geçelim!

Kölelik yasası geri çekilsin!

Özelleştirmeler durdurulsun!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi
(Çeşitli işyerlerine dağıtılan bildiri...)

Kölelik yasasına geçit vermemek için mücadeleye, mitinge!

Kölelik yasası mecliste. AKP hükümeti işçi sınıfını köleleştirmeyi amaçlayan bu yasayı madde madde geçiriyor. Bu yasayla birlikte işçi sınıfının tarihsel önemde birçok hakkı toptan gaspedilecek, çalışma yaşamı tümüyle sermayenin çıkarlarına göre düzenlenecek. Ortaçağ uygulamalarına mahkum hale getirileceğiz. Sermaye istediği gibi sömürecek, işçi bir makina dişlisine dönüştürülecek.

- * Kapitalist işyerinde dilediği işi taşeronla verebilecek,
- * İşçiyi başka bir işverene ödünç verebilecek,
- * İşçiyi dilediği sürelerle işe alıp, sonra da dilediği an kapı dışarı edebilecek,
- * 45 saatlik çalışma süresini istediği gibi bölüp parçalayıp, günün istediği saatinde işçiye işbaşı yaptırabilecek,
- * Haftasonu tatili 1 güne indirilecek, işveren istediği günü tatil günü olarak belirleyebilecek,
- * İşveren isterse işçiyi günde 12 saate kadar fazla

mesai ücreti olmadan çalıştırabilecek,

- * İşveren kriz ya da ekonomik sıkıntı bahanesiyle istediği kadar işçiyi toplu olarak işten atabilecek,
- * Kıdem tazminatı hakkı gaspedilecek,
- * İstihdam büroları adı altında köle pazarları oluşturulacak.

Kölelik yasasına geçit vermemek senin elinde. İşçi sınıfı tek yumruk bu saldırıya karşı gelir, her türlü bedeli göze alan bir mücadele hattında birleşirse, bu yasa engellenebilir. İşçi sınıfının kaybedecek bir şeyi yok; ya kölece sürünerek yaşanacak, ya da onurluca dışarı bir mücadeleyle karşı konulacak! Başka seçenek yok!

Bu bilinçle Türk-İş'in haftasonu yapacağı mitinge katılalım. Fabrikalardan, atölyelerden pankartlarımızı açarak kölelik yasasına geçit vermeyeceğimizi gösterelim. Genel grev kararlılığımızı ilan edelim!

İşçiden işçiye

(Bu bildiri Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu tarafından çeşitli işyerlerinde dağıtılmıştır...)

Sendika bürokratlarının engellemelerine rağmen 5 bin emekçi Ankara'da haykırdı:

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Eğitim-Sen, Kurum İdari Kurulu (KİK) hükümlerinin uygulanması, MEB'deki kadrolaşma, zorunlu tasarrufların ana parasının ödenmesi ve eğitim emekçilerinin ücretleriyle ilgili olarak Milli Eğitim Bakanlığı önünde 10 Mayıs günü basın açıklaması yapma kararı aldı.

Eğitim-Sen, basın açıklamasının uyarı niteliğinde olduğu gerekçesiyle tabanda çalışma gerçekleştirmedi. Sembolik olarak 100 otobüs düşünülüyordu ve KİK kararlarının yerine getirilmesine ilişkin toplanan 100 bin imza bakanlığa sunulacaktı.

Toplanan imzaların bakanlığa sunulması için, 10 Mayıs Cumartesi günü Kurtuluş Parkı'nda, il dışından gelenlerle Ankara'daki Eğitim-Sen emekçileri sabahın erken saatlerinde toplanmaya başladılar. Yaklaşık 5 bin emekçi “Bakanlık imzana sahip çık!/Eğitim-Sen” ve KESK pankartı arkasında bakanlığa doğru yürüyüşe geçti. Günler öncesinden yürüyüşe izin vermeyeceğini belirten devletle Eğitim-Sen yönetimi arasında süren tartışmalardan bir sonuç alınmamıştı. Bu nedenle emekçiler eylemin Eğitim-Sen için ayrı bir sınav olduğunu vurguluyorlardı. Yürüyüş boyunca “KİK kararları uygulansın!”, “Tasarruflar, nemalar hemen ödensin!”, “Kölelik yasasına hayır!”, “Gerici-ırkçı kadrolaşmaya hayır!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Ziya Gökalp Caddesi'ne geldiğinde Kızılay girişinde polis barikatlarıyla karşılaştı. Eğitim-Sen yönetimi yaklaşık üç saat boyunca barikatın kaldırılması yönünde yapılan pazarlıkların sürdüğünü belirterek, saat 14:30'a kadar bekleyeceklerini, yoksa barikatı emekçilerin açacağını vurguladı. Bu arada bakanın Sabancı'nın düzenlediği eğitim sempozyumuna katılmak için İstanbul'a gittiği öğrenildi. Görüşmelerden bir sonuç alınmaması üzerine Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer yönetimin kararını açıklayarak, barikatın emekçiler

tarafından açılacağını söyledi. Bu kararla birlikte “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Barikat kalksın yürüyüş başlasın!”, “Bir, iki, üç daha fazla Kızılay, daha fazla direniş!” sloganları atan coşkulu kitle barikata yüklendi. Emekçiler Eğitim-Sen yönetiminin de kürsüden inerek yanlarına gelmesi için çağrıda bulundular. Yaşanan kısa arbedenin ardından Eğitim-Sen yönetimi geri adım atarak kitleyi tekrar beklemesi için durdurdu. Emekçileri oldukları yerde oturarak protesto etmeye çağırdı. Kürsüden “pazarlığın sürdüğünü” belirtilmesi üzerine kitleden kürsüye yönelik tepkiler gelmeye başladı. Kısa bir süre sonra Eğitim-Sen Başkanı barikatın çekileceğini söyledi. Bunun üzerine kitle “Zafer direnen emekçinin oldu!” sloganını haykırdı. Fakat daha sonra bunun bir kandırmaca olduğu farkedildi. Çünkü açılacak denilen barikat Kızılay yönü değil, zaten barikat olmayan Yüksel Caddesi yönüydü.

Kitle Meşrutiyet Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Emekçiler caddenin bitiminde polis ve Eğitim-Sen yönetiminin barikatıyla karşılaştılar. Geline yer ise bakanlığın önü değil karşıydı. Böylelikle kitle bir üst sokağına taşınmış, Eğitim-Sen yönetimi tarafından bir başka barikat daha örülmüştü. Emekçiler daha ileri bir tavır göstermediklerinde, sendika bürokrasisinin bundan sonra yapacaklarına bu eylem ışık tutmaktadır.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Özelleştirmelere, hak gasplarına, işten atılmalara karşı yapılan eylemlerden...**Saldırılarına karşı eylemler yaygınlaşıyor!****5 Mayıs Adana:****Her yer eylem alanı! Hergün mücadele!**

Tekel işçileri Süleyman Demirel'in açılışını yaptığı Çatalan Barajı İçme Suyu Arıtma Tesisleri'nin temel atma törenine katılarak özelleştirmeleri protesto eden sloganlar attılar. Törene eşleriyle katılan TEKEL işçilerinin attığı "TEKEL halkındır satılamaz!", "TEKEL bizindir bizim kalacak!" sloganlarına kürsüden müdahale edildi.

10 Mayıs Adana:**Özelleştirmelere karşı TEKEL işçisinin öfkesi büyüyor!**

Tek Gıda-İş Sendikası'nın Güney Anadolu Bölgesi 1 No'lu Şubesi'nde örgütlü işçiler, TEKEL'in özelleştirilmesini protesto etmek için bir eylem düzenledi. İnönü caddesindeki sendika binasının önünden AKP Adana İl Örgütü binası önüne kadar yürüyen işçiler burada yaptıkları açıklamayla günlük cirosu 19 trilyon olan TEKEL'in peşkeş çekilmek istendiğine dikkat çekerek, buna izin vermeyeceklerini çeşitli sloganlarla dile getirdiler.

Tekel cevizli işçilerinden yürüyüş güzergahı boyunca eylemler

8 Mayıs günü Ankara yürüyüşünü başlatan TEKEL cevizli işçilerinin eylemi sürüyor. Geçtikleri güzergahlarda bir dizi eylemle karşılanan işçiler cumartesi günü Ankara'da olacaklar.

11 Mayıs Ankara:**Hak-İş'in Ankara mitingi: Binlerce işçiden öfkeli protesto**

Türkiye'nin dört bir yanından gelen Hak-İş'e bağlı sendikalarda örgütlü işçiler, kölelik yasasını, özelleştirmeleri ve AKP hükümetini protesto ettiler. 4 bin işçi "Vur vur inlesin AKP dinlesin", "AKP şaşırma, sabrımızı taşıрма" sloganları atarak Abdi İpekçi meydanında toplandılar. Mitingte, "Adaletin bu mu AKP", "AKP, TOBB seninle gurur duyuyor", "3 Kasım'da bizimle şimdi kiminle", "Dün dün de kaldı deme elbet yarın da gelecek" gibi dövizlerle sermaye uşağı AKP Hükümeti'ne duydukları öfkeyi dile getirdiler. İşçiler "Önce adalet", "Köleliğe hayır", "Yolsuzluğa yoksulluğa hayır" şiarlarının yazılı olduğu bayraklar taşıdılar. Özçelik-İş, en fazla katılımı sağlayan sendika idi.

12 Mayıs İstanbul:**Hemşirelerden İş Kanunu Tasarısı'nı protesto**

Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan 50 kadar hemşire yeni İş Kanunu Tasarısı'nı protesto etti. Alkışlar ve sloganlar eşliğinde toplanan hemşireler, hastanelerin de özelleştirmeler kapsamında olduğunu, performans dayalı ücretlendirme sisteminin dayatıldığını, esnek çalışma altındaki hiçbir uygulamayı kabul etmeyeceklerini açıkladılar. Basın açıklaması, "Herkese eşit ücretsiz sağlık", "Kölelik yasası geri çekilsin" sloganlarıyla bitirildi.

13 Mayıs İstanbul:**EBK işçilerinden özelleştirmelere karşı mücadele çağrısı!**

Et ve Balık Kurumu'na bağlı Haydarpaşa ve Zeytinburnu'ndaki kombinalarının kapatılmasına karşı buralarda çalışan işçiler, 13 Mayıs günü AKP İstanbul İl Örgütü binası önünde bir basın açıklaması yaparak, özelleştirmeleri protesto ettiler. İşçiler bu kombinaları kapatılmaması için, gerekirse aileleriyle birlikte iş yerlerini terketmeme eylemi başlatacaklarını açıkladılar. Bu iki kurumda halen yaklaşık olarak 120 işçi çalışıyor.

13 Mayıs İstanbul:**Hava-İş sendikası'ndan TİS'lerdeki****uyuşmazlıkları protesto gösterisi!**

Hava-İş, işverenin 19. Dönem Toplu İş Sözleşmesi Görüşmeleri'ni kasıtlı bir tutumla uyuşmazlığa sürüklemesi üzerine Yeşilköy havalanındaki THY binası önünde 500 kadar işçinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdi. Sendika başkanı Atılay Ayçin'in işverenin İş Yasası'nın hala meclisten geçmemesini gerekçe göstererek çalışanların taleplerini reddettiğini, krizin faturasının emekçilere ödettilmeye çalışıldığını belirterek hak gasplarına karşı gerektiğinde iş bırakma haklarını kullanacaklarını ifade etti. Çalışanlar mücadele kararlılıklarını coşkuyla attıkları "Kölelik yasasına hayır", "Toplu sözleşme hakkımız engellenemez", "Eşit işe eşit ücret" vb.

sloganlarla dile getirdiler.

İşten atılan Ünal Elektronik işçilerinden protesto

Kartal-Soğanlı'da kurulu Ünal Elektronik Fabrikası'nda çalışan işçiler, 56 arkadaşlarının sendikalaşma çalışması nedeniyle işten çıkarılmasını işyeri önünde yaptıkları eylemle protesto ettiler. Türk Metal Sendikası'ndan M. Aslıyüce'nin yaptığı konuşmanın ardından "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganı atan işçiler atılan arkadaşlarının geri alınmasını istediler.

13 Mayıs Ankara:**Hemşireler Meclis'e yürüdü!**

Çeşitli illerden Ankara'ya gelen 50 kişilik SES üyesi hemşire, "12 Mayıs Hemşireler Günü" nedeniyle, sorunlarını ve taleplerini dile getirmek için TBMM kapısı önünde toplandı. 50 bin hemşirenin sorunlarını ve taleplerini dile getirmek için toplandıklarını ifade eden hemşireler hemşirelerin özlük haklarının verilmediğini, bir çok haktan mahrum kaldıklarını, çok fazla açık olmasına rağmen yeni hemşirelerin işe alınmayarak 50-60 saati bulan haftalık çalışma süresinin dayatıldığını dile getirdiler. Tüm bunlara karşı haklarının sürekli kısıtlandığını vurguladılar.

15 Mayıs:**İstanbul ve Adana'da demiryolu çalışanları tren seferlerini durdurdu!**

Hükümetin Tasarruf Fonu'nda biriken ana paraları ödememesini, ödemelerde yaşanan sorunları protesto etmek için BTS'de örgütlü çalışanlar, 14 Mayıs gecesinde başlayarak Adana ve İstanbul'da tren seferlerini yarım günlüğüne durdurdu. İstanbul'un her iki yakasında ve Adana'da hayata geçirilen eylemler nedeniyle şehir içi ve şehirler arası tren seferleri yapılmadı, ulaşım aksadı. Gelişmeleri yakından izleyen sermaye devleti eylemin bir an önce bitirilmesi için baskı yaptı. Eylem, ödeme sözü verilmesinin ardından öğlen saatlerinde bitirildi. Fakat tehdit ve baskılar bitmedi. Eylemin sona erdirilmesinin ardından bir açıklama yapan İçişleri Bakanı Cemil Çiçek, eylem hakkında tahkikat açılacağı açıklamasını yaptı. Göstermelik bir dizi eylemin yapıldığı bir dönemde çalışanlar, üretimden gelen güçle saldırıların püskürtülebileceğini bu küçük deneyimle bir kez daha

Sınıf hareketinin yükselme eğilimi ve sendikal ihanete karşı tutum

Artan saldırılarla birlikte sınıf hareketinde de bir gelişme eğilimi gözleniyor. Sınıf cephesinden açıkça görülüp algılanabilen saldırıların başında ise özelleştirme kararları ve yeni iş yasası geliyor. İşçi eylemleri özelleştirme kapsamına alınan işletmelerden başlayarak yayılıyor. Tekel işletmelerinde, Petkim'de peşpeşe gerçekleştirilen eylemlerin ardından, 1 Mayıs gösterileri ve takibeden hafta sonu İzmir'de düzenlenen büyük işçi mitingi, sınıf hareketindeki gelişme eğiliminin en açık izlenebildiği eylemler oldu. Hareketin hakim özelliği ise sendikal denetimin baskınlığıydı.

İşçilerin sendikalardan çıkan kararlar doğrultusunda harekete geçmesi, genelde hareketin örgütlü olduğunun, dolayısıyla bir olumluluğun göstergesidir. Ancak Türkiye'deki sendikal hareketin yapısı ve durumu gözönüne alındığında, genelde olumlu algılanması gereken bir durum, tam tersine dönebilmektedir. Bu nedenle, yeniden yükselişe geçen sınıf hareketi için, sendikal bürokrasinin oluşturduğu bu riskleri bir kez daha hatırlamakta yarar var. Yakın geçmişte hareketin her yükselişi bu bürokratik yapı barikatına çarparak kırılmış ve uzunca süren durgunluklar tarzında süreç kesintiye uğramış, sınıf büyük kayıplarla yüzyüze bırakılmıştır. Bu yeni yükselişin de aynı akıbetle karşı karşıya kalmaması için azami çaba göstermek gerektiği ortadadır.

İşçi sınıfı tarihinin en kapsamlı saldırılarıyla karşı karşıya

Sendikaların özelleştirme saldırısına karşı yürüttüğü politika tam bir iflas durumunu ifade etmektedir. Bu politika ile bugüne dek özelleştirilmesi engellenebilmiş tek bir işletme bulunmuyor. Ancak erteleme sağlanabilmiştir. Nedenine gelince: Özelleştirme, adı üzerinde, devlet işletmelerinin satışı anlamına geliyor. Türkiye'de devlet işletmeleri genelde KİT'lere aittir. Bu da ülke çapında yaygın bir fabrikalar ağı demektir. Örneğin, bugün satışı yeniden önplana çıkarılmış bulunan tütün ve içki tekeli üretim ve dağıtım ağı itibarıyla en geniş ağa sahip KİT'lerin başında gelmektedir. Dolayısıyla, eğer Tekel satışa çıkarılıyorsa, bunun tek fabrikasıyla sınırlı bir uygulama olamayacağı ortadadır. Elbette bu derece büyük bir kuruluş için blok satış mümkün olmayacak, satabilmek için parçalara ayrılması gerekecektir. Ancak işin bu yanı devlet, özelleştirme idaresinin sorunudur. Sınıf cephesinden sorun Tekel'in özelleştirilmesini engellemek olunca, tutum, özelleştirme programının tam tersi olmak zorundadır. Tekel işçileri bu uygulama karşısına ülke çapında blok bir tutumla çıkmalıdır. Sektör işçilerinin esasta iki sendikaya bölünmüş durumda olmasına rağmen bu imkanlar mevcuttur. Ne var ki bugüne dek satış ve kapatma konusunda hangi fabrikanın adı konuşulmaya başlanmışsa, eylemler büyük ölçüde o fabrika işçileriyle sınırlı tutulmuştur. Tekel örneği diğer KİT'ler için de aynen geçerlidir.

Oysa, birlik ve dayanışmanın sınıf mücadelesi için olmazsa olmazlığı açıktır. Bu açıklık, proletaryanın

dünya çapındaki tarihsel deneyimleriyle olduğu kadar, ülkemizdeki deneyimleriyle de sabittir. Bunun son derece açık olmasına, birlik ve dayanışmanın sendikal örgütlülük üzerinden gerçekleştirilmesinin asgari koşulları bulunmasına rağmen tersinin yaşanmasının sorumluluğu sendikalardaki bürokratik yapılanmaya, merkezi bürokrasinin ihanetçi kimliğine aittir.

Sendikal ihanet yine işbaşında

Güncel gelişmelere ve bu gelişmeler karşısında sendikaların tutumuna bakıldığında, merkezdeki bu ihanet tavrının vehameti çok daha iyi görülebilir.

Bir yandan hızlandırılan özelleştirme çalışmaları, diğer yandan sınıfı ilkel kölelik koşullarına geri götürmeyi, 150 yıllık kazanımlarını ortadan kaldırmayı hedefleyen yeni iş yasası karşısında sendika merkezlerindeki tepkisizlik ibret vericidir. Bugüne dek gerçekleşen eylemler yerel ve parçalı konumdaki eylemlerdir. Yani merkezi iradeyle değil, sendikaların yerel yönetimlerinin kararlarıyla hareket edilmektedir. Çünkü yerel yönetimler sınıf tabanının basıncına doğrudan muhatap konumdadırlar. Onları harekete geçmeye zorlayan da bu basınçtır. Ancak sendika merkezlerinin sorumluluğu şubeleri eylem kararında serbest bırakmak değil, problemi sahiplenip çözümü için tüm örgütlülüğünü seferber etmektir. Çoğu durumda bu da yeterli olmayacak, diğer sendikalarla işbirliği sağlanarak sınıfın genel dayanışmasını sağlamak gerekecektir.

Örneğin; Tekel'in özelleştirilmesi gündemde ise sadece Cevizli Tekel işçileri değil, ülke çapında tüm Tekel işletmelerinde ayağa kalkmak gerekir. Tekel'de örgütlü sendikanın merkezi yönetimine düşen Cevizli Tekel işçilerinin eylemine destek açıklaması değil, örgütün tamamını harekete geçirmektir. Ancak, özelleştirme devlet cephesinden merkezi bir politika ve uygulama olduğuna göre, bu da yeterli olmayacaktır. Sınıf cephesinden de konu şu ya da bu işletmenin satışını engellemek değil, özelleştirme politikasını bozmak olarak ele alınmak durumundadır. Bu da, Tekel işçilerinin eyleminin KİT'lerin tamamına yayılmasını, tüm KİT'lerde, hatta devlet

eliyle yürütülen tüm sanayi, ticaret ve hizmet sektörlerinde birleşik bir mücadelenin örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Bu da elbette sendika merkezleri üzerinden organize edilebilecek bir şeydir. Diğer yandan, döneme ilişkin saldırının en önemli halkası olan yeni iş yasasının sınıfın tamamını kesen bir saldırı olması, buna karşı mücadelenin de ülke çapında yürütülmesini koşullamaktadır. Sınıfın üretimden gelen gücü harekete geçirilmediği takdirde neyle karşılaşılacağı ortadadır. Meclis her gün yasanın 10-15 maddesini onaylayarak işi bir an önce bağlama gayretindedir. Peki buna karşı sendikalar ne yapıyorlar? Görüşülen madde sayısı kadar sendika yöneticisi siyah gömlekle mecliste izleyici koltuklarını dolduruyor. Sanki ortada bir tiyatro oyunu sergilenirmişçesine

seyirciliğe soyunuyor. Bir de utanmadan bu tasarı yasalarsa eylemlerimiz devam edecek, açıklaması yapıyorlar. Hangi eylemler? Siyah gömlek giyme eylemi mi? Açıktır ki bu tür demecilerin hiçbir inandırıcılığı bulunmamaktadır.

Diğer yandan, gelişen eylemlilik süreci, sendikaları daha merkezi/kitlesele eylem kararları almak zorunda bırakabilir. Sonuçta yeni iş yasasının sınıfı köleleştirme yöntemlerinden biri de örgütsüzleştirmedir. Bu da sendikal mevzilerin bir bir düşürülmesi anlamına geliyor. Dolayısıyla, sırf kendi konum ve imkanlarını koruma güdüsüyle de olsa, sendika yönetimlerinin bu saldırıya sessiz kalmaması gerekiyor.

Soruna konfederasyonlar üzerinden bakacak olursak, her konfederasyon kendine bağlı sendikaların tutumu üzerinden kimi merkezi eylemlerin örgütlenmesine ses çıkarmama tarzında bir tutum geliştirebilecektir. Ancak böyle bir süreçte üstlenecekleri rolün yine sınıf kitlelerinde biriken tepki ve öfkenin boşaltılması, dolayısıyla da sermayenin saldırılarına yolun düzlenmesi olacaktır.

Sendikal ihanetin panzehiri taban örgütlülükleridir

Sınıf hareketinin, sendika merkezlerinin bu ihanetçi tutumundan korunmak için atması gereken ilk adım taban örgütlülüklerine girişmek, inisiyatifi ele almaktır. O çok sözü edilen "sendikaları zorlama" imkanı dahi, ancak örgütlülük sayesinde kullanılabilir.

Sınıf saflarındaki hareketlilik, sınıf kitlelerinin saldırılara karşı bakış ve tutumunun ifadesidir. Bu ise, eylemlerle birlikte sınıf kitlelerinde hak ve özgürlüklere karşı duyarlılığın da artmakta olduğunu gösterir. Bu duyarlılık, hareketin örgütsel ve siyasal cephelerden de geliştirilip-ilerletilmesinin uygun koşullarını yaratmaktadır. Emekçi kitleler, sermayenin saldırılarına kadar, sendikal bürokrasinin ihanetleri için de sürekli uyarılmalı, örgütlenmeli ve gelişen eylemliliklerde inisiyatifin tabandan, öncü işçilerce üstlenilmesine çalışılmalıdır.

15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye devam ediyor!

Sınıf hareketinin yeniden yükselişe geçtiği günümüzde, 15-16 Haziran Direnişi bir kez daha önem kazanıyor. Aradan 33 yıl geçmesine rağmen, bu tarihi kalkışma belli yönleriyle hala aşılabilmiş değil.

15-16 Haziran derslerine yeni süreç için bir kez daha dönüp bakmadan önce, o günün sorunlarıyla bugünün sorunlarını karşılaştırmakta yarar var. Ama önce, 15-16 Haziran eylemlerinin amacına ulaştığını, DİSK'in kapatılmasını önlediğini belirtmek gerekiyor. Bu da, 15-16 Haziran deneyiminden, amaca giden yol açısından yararlanmanın önemine işaret ediyor.

Eylemin başlamasından üç gün önce, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, yayınladığı basın bildirisıyla direniş gerekçesini şöyle açıklıyordu:

"Sendikalar kanununu değiştiren yeni tasarısı, ekspres sür'ati ile, Millet Meclisi'nde 3,5 saat görüşülüp kabul edildi.

AP, CHP ve GP oylarının birleştiği yeni tasarısı işçilerin serbestçe sendika seçme özgürlüğünü yok etmektedir. Memleketimizde faşist sendikacılığı getirmenin temelleri atılmaktadır. Bundan sonra, Türk-İş dışında bulunan işçi sendikalarına hayat hakkı tanınmayacak, işçiler, üyesi olmadıkları halde, haraç şeklinde Türk-İş'e aidat ödemek zorunda bırakılacaktır.

Türk-İş'e tanınan sendika diktatörlüğü, çalışma hayatına baskı, terör ve ızdırap getirecektir.

(...)

Bu suretle amaç olan, devrimci sendikaları ve DİSK'i bertaraf etmeyi kanunla sağlamayı düşünmektedirler; esas plan budur.

(...)

Bunun için de, kesin eylem biçimlerini tesbit etmek üzere, bugün saat 14.00'de DİSK Genel Yönetim Kurulu olağanüstü; yarın saat 14.00'te DİSK'e bağlı sendika yönetim kurulları; Pazar günü ise, sendika yöneticileri ile işyeri temsilcileri saat 10.00'da Merter Sitesi'ndeki Lastik-İş binasında toplantıya davet edilmişlerdir.

Bu toplantılarda alınan kararlar, DİSK tarafından derhal uygulamaya sokulacaktır."

Yapılan toplantılarda oy birliği ile direniş kararı çıktığı ve uygulandığı biliniyor. Burada ilk üzerinde durmak istediğimiz, 15-16 Haziran direnişine yol açan saldırının, tıpkı bugün olduğu gibi bir yasal düzenleme ile hak gaspına gidilmesi olduğudur. Elbette arada önemli farklar var. O gün çıkarılan yasayla gaspedilmek istenen sendika seçme özgürlüğüydü (somutta DİSK'in kapatılmasına denk düşüyordu). Bugünkü yasa ise sendikal örgütlülük hakkı başta olmak üzere, sınıfın tüm kazanılmış hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Bu da, 1970'ten çok daha büyük ve kapsamlı bir saldırı ile karşı karşıya bulunduğumuz anlamına geliyor.

Hatırlanacağı gibi, sermayenin DİSK'i tasfiye etme arzusu bu direnişle öylesine güçlü biçimde bastırılmıştır ki, ne arkasından ilan edilen sıkıyönetim ve ne de senesinde devreye sokulan askeri darbe bu basıncı ortadan kaldırıp DİSK'i kapatmaya muktedir olabilmştir. DİSK, ancak on yıl aradan sonra gerçekleştirilen ikinci askeri darbenin gücüyle kapatılabilmiş, Türk-İş'e zorla üyelikler de namluların

gölgesinde gündeme getirilebilmiştir. Onbinlerce işçi yıllar boyu, birincisi kayyuma devredilen DİSK'e, ikincisi müracat etmedikleri halde üye gösterdikleri Türk-İş'e olmak üzere iki aйдat birden ödemek zorunda bırakılmışlardır.

Tekrar 15-16 Haziran'a dönüp, hareketin bu güce nasıl ulaştığına bakarsak, ilk karşımıza çıkanın taban örgütlülükleri olduğunu görürüz. Direnişten bir yıl önce, 274, 275 sayılı yasalarda değişiklik yapılmak istendiği duyulmuş ve işçiler arasında böyle bir durumda ne yapmak gerektiği tartışılmaya başlanmıştır. Ortaya çıkan hakim düşünce "direniş" olunca, buna yönelik çalışma yürütmek üzere komiteler kurulmaya başlanmıştır. DİSK'in karar alırken dayandığı ve güvendiği güç, işte bu örgütlü tabanın gücüdür. İşçiler bu örgütlü güç sayesinde DİSK üzerinde basınç oluşturarak direniş kararının çıkmasını sağlamışlar ve nihayet aynı güçle direniş geçerek saldırıyı püskürtmüşlerdir.

DİSK'in yasaya merkezi olarak muhalefet etmesi, taban inisiyatifini çiğnememesi ve bu doğrultuda direniş kararı alması önemli olmakla birlikte, esas güç ve güvence, tabanda oluşturulmuş bulunan bu örgütlenmelerdedir. Nitekim sendika yöneticileri, işçiler sokaklara taşım üzerlerindeki basınç kalkınca ve askeri-mülki yetkililer tarafından kuşatılıp karşı

basınca tabi kalınca, bu kez direnişi durdurmaya çalışmışlardır. Bu gelişmeler yeni kurulmuş DİSK'te, başında devrimciliği ağızından düşürmeyen yöneticilerin bulunduğu koşullarda yaşanmıştır. DİSK'in o günden bu güne geçirdiği aşamalar, geldiği nokta ve bugünkü yapısıyla Türk-İş'le aynılaşması ise biliniyor.

Demek ki bugün çok daha fazla dikkatli olmak, mücadelenin güvencesini çok daha fazla tabanda, kendimizde aramak gerekiyor. Zaten sınıf hareketinin bugünkü gelişim seyriinde şu ya da bu konfederasyonun başı çekmesi durumu da yok.

Günün koşullarını '70'lerle kıyasladığımızda, sermayenin saldırılarında belirgin bir artış, sınıf hareketinde belirgin bir gerilik

gözlenmekle birlikte, bir başka açıdan bakıldığında, bu tablonun sınıf ve kitle hareketi cephesinden tam tersi bir görünüm oluşturduğu görülebilecektir.

Sermaye saldırılarının sadece Türkiye'de değil, uluslararası boyutta sınırsızca arttığı bir gerçektir. Ne var ki, kitle hareketi de tarihin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak bir yaygınlık ve kapsama ulaşmış durumdadır. "Kapitalizm öldürür!" şiarıyla başlayıp yükselen emperyalist küreselleşme karşıtı hareket giderek tüm dünyaya yayılmış, Irak saldırısıyla birlikte emperyalist savaş karşıtı harekete dönüşerek nerdeyse tüm dünyayı kapsamıştır. Türkiye'deki ayağı şu an fazla güçlü olmayabilir. Ancak bu enternasyonal hareketin gücü tüm coğrafyalardaki işçi-emekçi mücadelelerine güç vermekte, sermayenin sömürüsüne ve saldırılarına karşı baş kaldırma imkanlarını artırmaktadır.

Son olarak, Türkiye işçi sınıfının sahip olduğu bir avantajı da hatırlatalım. Yıllarca işçi sınıfı küçük-burjuva devrimci akımların onları sınıftan uzak tutan ideolojik önyargıları nedeniyle işçi sınıfı sosyal-reformistlere terk edilmiş, devrimci bir önderlikten yoksun kalmıştır. Bugün ise artık sınıfın kendi devrimci programı ve partisi mevcuttur. Bu avantaj temel önemdedir ve hakkı verilerek değerlendirilmelidir.

İZELMAN işçileri grev kararı aldı...

"Sadaka değil toplu sözleşme!"

5 bin İZELMAN işçisinin örgütlü olduğu DİSK Genel-İş ile Büyükşehir Belediyesi arasında süren TİS görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine 14 Mayıs günü grev kararı Büyükşehir Belediyesi'ne asıldı. Saat 15:30'da Belediye önünde biraraya gelen bini aşkın İZELMAN işçisine hitaben sendika yöneticileri tarafından bir konuşma yapıldı. 24 Kasım '02 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinde bir anlaşma sağlanamadığı, sendikanın talep ettiği %70'lik zamma karşı Büyükşehir Belediyesi'nin %10 ve iki ikramiye önerdiği, bu koşullarda

anlaşmanın mümkün olmadığı belirtilerek, eşit işe eşit ücret talep edildi. Kadrolu olarak çalışan belediye işçileri ile aynı haklara sahip olmak istediklerini ve önümüzdeki süreçte İZELMAN işçisinin kadrolu olması için mücadele edileceği sözü verildi.

Eylemde mecliste görüşülmekte olan kölelik yasası protesto edilerek, "Eşit işe, eşit ücret!", "Kölelik yasasına hayır!", "İZELMAN işçisi köle değildir!", "Sadaka değil toplu sözleşme!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Maliye Bakanı'ndan emek düşmanı inciler..

“Bizim başarımız İMF'nin başarısı olacaktır!”

Sermaye hükümetinin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın “Kemal Abi” diye hitap ettiği Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın yaman bir tüccar olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Maliye Bakanı telekonferans sistemiyle, ABD'deki OWO City Üniversitesi öğrencilerinin sorularını yanıtladı. Özelleştirmeleri uygulamadaki kararlılığını “önüme geleni satarım” diyerek ifade eden Kemal Unakıtan, İMF'nin sosyal yıkım programının eksiksiz uygulanacağını dile getirdi.

İMF'ye sözünü verdikleri özelleştirme programını hızlı ve kararlı bir şekilde yaşama geçireceklerini ifade eden tüccar kafalı Maliye Bakanı, “Bu süreç tamamlanana kadar aynı kararlılıkla devam edeceğiz” dedi.

“Önüme ne gelirse satmaya başladım”

İMF-TÜSİAD hükümetinin maliye bakanı, hizmet ettiği teknelci sermaye gruplarının kârlarına kâr katmak için çırpınıyor. Varlık nedeninin teknelci sermaye gruplarına hizmet olduğunu da, tam bir utanmazlık örneği şu sözleriyle ortaya koyuyor: “*Koç ve Sabancı gibi gruplar büyümeye devam edecek, özelleştirmelerden bunlar ve bunlar gibi gruplar daha çok pay alacak. Tabii ki yabancı büyük şirketler ortak olarak alınabilecekler. Neden dersiniz, çünkü bu gruplar parası olan ve büyük şirketleri idare edebilecek güçte. Ben inanıyorum ki daha büyük şirketlerin sahipleri yabancılara olacak Türkiye'de. İMF'de böyle istiyor.*”

Bu cümlelerden çıkan birinci sonuç, özelleştirme programının altında İMF'nin imzası ve onayının bulunduğu. İkincisi, AKP hükümetinin katıksız bir İMF-TÜSİAD hükümeti olduğudur. Üçüncüsü ise, en kârlı KİT'ler arasında yer alan TEKEL, PETKİM, TELEKOM, Şeker fabrikaları, TÜPRAŞ, İGDAŞ vb. işletmelerin Sabancı, Koç benzeri teknelci sermaye gruplarına peşkeş çekileceğidir.

Emek düşmanlığını gizlemeye dahi gerek duymadan gözler önüne bu denli açık bir şekilde seren ilk bakan Kemal Unakıtan olsa gerek. Zira bundan önceki maliye bakanları en azından işçi ve emekçilere yönelik saldırıları uygun bir ambalajla gündeme getirme kaygısıyla hareket ederlerdi. Saldırıları “kitabına uydurma” kaygısını taşırlardı.

Üniversite öğrencilerinden birisi soruyor; “*İMF, birlikte program uyguladığı ülkelerde çok sert davranmakla suçlanıyor. Bu anlamda Türkiye'ye etkisi nedir?*” Tüccar kafalı maliye bakanının verdiği yanıt ise şöyle: “*Popülist politikaları önlediği için, halk üzerinde sıkıcı etki meydana getiriyor. Harcamaların kısılmasını kimse istemiyor. Ekonomiyi disiplin altına almak da birçok kimseyi rahatsız ediyor. Bundan dolayı halk içinde İMF'ye karşı şikayetler oldukça fazla. Bundan dolayı bizi tenkit edince, İMF böyle istiyor ne yapalım' deyip işin içinden çıkıyoruz.*”

Sosyal yıkım programlarının mimarı İMF

Hızlı özelleştirmeci bu tüccarın bir diğer “meziyeti”nin de gerçekleri ters yüz etmek olduğu anlaşılıyor. İMF “popülist politikaları önlediği için” değil işçi sınıfı ve emekçileri sefaletin kör kuyusuna iten ekonomi politikalarının mimarı olduğu; “emme basma tulumba” misali işçi sınıfı ve emekçilerden alıp,

uluslararası ve işbirlik teknelci sermaye gruplarının kasalarını doldurduğu; ücretlerin dondurulması, tarımın çökertilmesi programlarının dayatmacısı olduğu için işçi sınıfı ve emekçilerin nefretini kazanıyor. Tepki ve öfkesini çekiyor.

Pişkin bakan “Harcamaların kısılmasını kimse istemiyor” diyor. Gerçekte durum böyle mi? 1980 yılında işçi sınıfı ve emekçilerin GSMH'den aldıkları pay %34 idi. Geline yerde milli gelirden alınan pay %13'lere kadar geriledi. İşçi ve emekçilerden çalınan lokmalar, teknelci sermaye gruplarının yani Koçlar'ın, Sabancılar'ın, Eczacıbaşılar'ın, uluslararası teknelci sermayenin kasalarına aktı. İşçi sınıfı ve emekçiler yoksulluk ve sefalet batağına itilirken, hala, daha fazla pay için feryat-ı figan etme utanmazlığını gösterenler de yine bu teknelci sermaye grupları oldu.

“Hiçkimse yeni vergiler istemiyor”

Vergilerin %90'nını ücretli emek, yani işçi sınıfı ve emekçiler ödüyor. Sermayedarlar açısından ise Türkiye “vergi ödememe cenneti” konumunda bulunuyor. Kısacası sermayenin ödediği vergi “devede kulak” olarak tanımlanmayı fazlasıyla hak ediyor. Bu çerçevede vergi dilimindeki her artış işçi sınıfı ve emekçileri vurduğu içindir ki emeğin toplumsal katmanları vergilerin artmasını istemiyor.

“Ekonomiyi disiplin altına almak” halkı rahatsız ediyormuş. Gerçekte durum böyle mi? Hayır! Rahatsızlık “ekonomiyi disipline etme” adı altında işçi sınıfı ve emekçilerin hergün daha da yoksullaşması

sürecinden, işçi sınıfı ve emekçilerin ekmeğinin daha da küçülmesinden kaynaklanıyor.

Tüccar ünvanlı maliye bakanının açıklamasındaki son sözleri daha da çarpıcı. “*Halk içinde İMF'ye karşı şikayetler oldukça fazla. Bunun bizim için şöyle bir kolaylığı var. İMF'ye diyorum ki, çok kötü bir imajınız var. Bizim başarımız sizin başarınız olacaktır.*”

İMF, emperyalistlerin denetimindeki onların hizmetindeki bir finans kurumudur. Kötü imajı da sermayenin sömürü politikalarının kararlı dayatmacısı olmasından kaynaklanıyor. Emek düşmanlığında sınır tanımaması onun imajında önemli yıpranmalara yolaçıyor.

Bakanın tek doğru ifadesi; “*Bizim başarımız sizin başarınız olacaktır*” ifadesidir. Elbette AKP hükümetinin emek düşmanı politikalarındaki başarısı uluslararası sermayeye, onunla işbirliği içinde semiren Koçlar'a, Sabancılar'a yeni rant kapıları açacaktır. Böylece İMF'nin istedikleri aynen gerçekleşmiş olacak, bu başarı İMF'nin dolaysız ve tartışmasız başarısı olacaktır.

Ancak hem sermaye iktidarının hem de tüccar bakanın unutmaması gereken önemli bir tarihsel gerçeklik var: Bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçilere saldırıda sınır tanımayan sermaye uşaklarının yeri tarihin çöplüğü olmuştur. Hiç kuşku duyulmasın ki daha şimdiden sermaye uşağı maliye bakanı o yeri fazlasıyla hak etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler daha senesi dolmadan sermaye hükümetini ve maliye bakanını süpürüp tarihin çöp tenekesine atma bilincine varmaya başlamıştır.

Sendikamızda genel kurul süreci başladı...

Geleceğimizi kazanmak için seyirci değil taraf olmalıyız!

Belediye işkolunda örgütlü Genel-iş Sendikası'nda genel kurul süreci başlamış bulunuyor. İçerisinde bulunduğumuz günlerde yapılacak delege seçimlerinin ardından Temmuz ortasında şube genel kurulları yapılacak.

(...)

Genel kurullarda farklı fikir ve anlayışlar arasında tartışma ve saflaşmanın olması doğaldır. Sendikal mücadelenin ihtiyaçlarına bağlıysa böyle bir tartışma ve saflaşma da yararlıdır. Ancak bugüne kadar yaşanan, sınıfın çıkarlarına yabancılaşmış yöneticiler ile yönetici adaylarının kavgası oldu. Böyle olduğu için mafya çatışmalarına taş çıkaran kirli ilişki ve kavgalar yaşandı. Amaç sendikanın olanaklarını kendi kişisel ve grupsal çıkarları için kullanmak olunca, yöneticilik, sınıfı arkadan hançerlemenin, yalan ve aldatmacanın adı oldu. Sonuç olarak işçi sınıfının hem çıkarlarının hem de fiziki varlığının dışında bırakıldığı bir süreç olageldi. Bugün de farklı değil. Şimdiden kirli pazarlıklar, göstermelik şovlar, tehditler ayyuka çıkmış bulunuyor.

(...)

Önümüzdeki genel kurullara bu tabloyla giriyoruz. Fakat biz, tüm bunlara ne mahkumuz ne de mecburuz. Pekala kendi alternatiflerimizi yaratabiliriz. Her şeyden önce buna inanmak ve

güvenmek gerekiyor. Bu zamana kadar mevcut yönetimler taban iradesini hiçe saymışlar ve bildiklerini okumuşlardır. Zaten yaptıklarını bu kadar tereddütsüzce yapmaları bunun en büyük etkeni olmuştur.

(...)

Karşımıza bizim, işçi sınıfının çıkarlarını savunan, haklarımızı koruyup geliştirecek bir mücadele programını ortaya koyan işçileri destekleyelim. Unutmayalım ki bugüne kadar kazanılmış olan tüm haklarımız dışı dış bir mücadeleyle ve çok ağır bedellerle alınmıştır.

Eğer sefalet ve kölelik koşullarında yaşamak istemiyorsak, hakkımız olanı istiyorsak kazanmayı hedefleyen bir mücadele programıyla çıkmak şart. Bu mücadele programını sınıfa karşı sınıf çizgisine bağlayarak sermayeye karşı kararlı bir mücadeleyi örmeliyiz.

(...)

Öncü işçiler olarak geleceği kazanacak mücadele birikimine sahibiz. Bu birikimi sınıfın çıkarları için kullanmanın, diğer işçi arkadaşlarımızın bir kez daha aynı tuzağa düşmesini engellemenin tam zamanıdır.

İşçiden İşçiye

(Bu bildiri Ankara'daki belediyelerde dağıtılmıştır...)

ABD'nin Ortadoğu planları, Türkiye ve Kürtler...

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu planları, yerli uşaklarıyla anlaşmaya çalışmakla bozulamaz. Bu planları bozmanın, emperyalist haydutluğu dizginlemenin, emperyalizmi bölgeden söküp atmanın tek çaresi var: Bölge halkların direnişi ve devrimci dayanışması...

ABD şimdi Irak'taki kolay başarısının siyasi ve ekonomik semeresini toplamaya çalışıyor. Görünen o ki Amerikan ekonomisinin tıkanıklığı aşması için Irak, parıltılı olduğu kadar küçük bir lokmadan fazlası değil. ABD ekonomisindeki geriye gidişin durdurulması, bunalımın biraz olsun hafifletilebilmesi için daha birçok Irak'a ihtiyaç var. Yani Suriye'ye, İran'a, Suudi Arabistan'a, K. Kore'ye, bir bütün olarak Ortadoğu'ya, Orta ve Güney Asya'ya... Geline yerde ABD için dünya hegemonyasını pekiştirmek, bu pazarları tam olarak ele geçirip işgal etmek halini aldı.

ABD'nin Irak'ta işi kolay olmayacak!

Irak'tan sonraki adımın atılabilmesi, yeni bir emperyalist saldırının başlatılabilmesi için öncelikle Irak'ta denetimin asgari düzeyde de olsa sağlanması gerek. ABD henüz bunu başarabilmiş değil. Zira teslim alınmamış olan Irak halkları, ABD'nin karşısında gerçek bir engel teşkil ediyor. Öte yandan ABD haydudunu, birçok parçaya ayrılmış askeri ve siyasi Irak güçlerini memnun etmek ya da hiç değilse kabullenmek durumunda kalacakları bir uzlaşma zemini yaratmak gibi hayli zor bir iş bekliyor. Savaştan bu yana geçen süreye rağmen henüz ne halk üzerinde denetim sağlanabildi, ne de kukla bir yönetim oluşturulabildi. Bu işin öyle kolay olmadığı, Irak'a egemen olarak atanan emekli general Jay Garner'in görevden alınmasından da anlaşılabilir. Yerel yönetimlere atanan yerli işbirlikçilerin istifası zorunda kalması da benzer bir örnektir.

Irak'ta ABD egemenliğinin tam tesisi birçok koldan yürütülüyor. Bunun bir ayağını da ABD Türkiye ilişkileri ile Türkiye'nin Güney Kürdistan'daki varlığı oluşturuyor. Güneydeki Kürt gruplar, KDP ve KYB, başından beri ABD'ye destek vererek ve savaşa da bizzat ABD komutasında katılarak, mevcut koşulları özerklik ya da federasyon için değerlendirmenin hesabı içinde oldular. ABD de özerklikle yetinmeleri koşuluyla KYB ve KDP'ye vasiliğe soyunmuş durumda. Şimdilik bağımsız bir Kürt devleti ne Talabani-Barzani ikilisince dile getiriliyor, ne ABD'nin dönemsel çıkarlarına uygun, ne de Washington'un haydut takımının "Amerikan Yüzyılı Projesi" içinde var. Fakat özerklik ya da federasyon için bile iki yerli işbirlikçinin önündeki sorunların halledilmesi gerekiyor.

Birincisi Türk askerinin Güney Kürdistan'dan çıkarılmasıdır. İkincisi ise KADEK'in hiçbir şekilde kıpırdamaz duruma getirilmesi, tam anlamıyla kontrol altında tutulmasıdır.

ABD Irak'ın Kuzey'ini sorunsuz hale getirmek için ve sonraki adımlara hazırlık çerçevesinde, bölgede diplomatik ve politik bir atak başlatmış durumda.

Bunun ilk halkasını, Suriye ve İran'a yönelik saldırı için zemin yaratma çabası oluşturmaktadır. Irak'taki silahların Suriye'ye nakledildiği yalanı bu çerçevede üretildi. Iraklı Şiiler'deki Amerikan

karşıtlığı üzerinden İran'a yönelik kaba tehditler de böyle bir boyut taşıyor.

İkincisi, Filistin sorununun, Arap halklarının gözünü boyamak ve bir süreliğine de olsa ABD'nin başını ağrıtmayacak bir düzeye çekilmesi için, planlı bir müdahaleyle geçici bir rotaya oturtulmasıdır. Arafat'ın ıskartaya çıkarılıp yeni bir "yol haritası"nın çizilmesi ve İsrail'e bu doğrultuda geçici bir takım adımlar atılmaya çalışılması, bu bağlamdaki gelişmelerdir. Stratejik hedefe ulaşmak, yani ABD'nin dünya hegemonyasını tahkim etmek ve İsrail'in bölgesel konumunu güçlendirip, güvenliğini sağlamak için, bu tür taktiksel adımların atılmasının ABD için bir sakıncası yok.

Diplomatik-politik atağın ya da hizaya çekmenin üçüncü parçası ise Türkiye'yi hedefliyor. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in aşağılayıcı açıklamaları bu açıdan adeta bir kampanya startı oldu. Wolfowitz, Türkiye'nin hatasını kabul edip bunu ifade etmesini buyurduğu röportajında, İran ve Suriye'ye yönelik saldırılarda da tam bir uşaklık beklediklerini söyledi. Buna karşılık ise K. Irak'ta Türkiye'yi rahatsız edecek bir terör oluşumuna izin vermeyeceklerini, KADEK'e faaliyet imkanı tanımayacaklarını belirtiyor. Bunun ardına bir başka emir olarak, Türk ordusu ve silahlı Kürt grupları da dahil Kuzey Irak'taki tüm silahlı grupların General Frank'in kontrolü altında bulunmasını ekliyor.

Türkiye'yi hızı sokma manevraları

Wolfowitz'in röportajını öteki üst düzey haydutların benzer açıklamaları izledi. Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman, Savunma Bakanlığı danışmanlığından kirli ilişkilerinin açığa çıkması ve Irak saldırısının ilk günlerindeki hezimet yüzünden el çektirilen "karanlıklar prensi" Richard Perle, Dışişleri Bakanı Colin Powell, Türk egemenlerine gereken mesajları vermiş oldular. Söylediklerini şöyle özetleyebiliriz: Ordu savaş tezkeresinin çıkması için liderlik rolünü yeterince oynamadı. Türkiye savaşta istenilen düzeyde bir destek vermedi. Bu ABD'de hayalkırıklığı yarattı. "Stratejik ortaklık" (siz Türkiye'nin koşulsuz uşaklığı anlayın) hasar gördü. Bunun onarılması için bundan sonra Türkiye Amerikanın her dediğine harfiyen uymalı. Suriye ve İran saldırılarında elinden gelen tüm desteği vermeli. Bunları yapmak kaydıyla K. Irak için de endişelenmemeli, biz KADEK sorununu hallederiz, Türk ordusu oradan çekilsin. Bunları yapmadığınız takdirde ise uğrayacağınız kayıplar, şimdikiyle kıyaslanamayacak...

Aynı günlerde bu açıklamaları güçlendirmek için satır aralarında başka haberler de basına yansıdı. 6 Mayıs tarihli *Radikal* gazetesinin bir köşe yazısında, İvesco Şirketler Grubu'nun İstanbul merkezine gelen "ABD yasalarına göre ABD şirketlerinin Türk firmalarıyla iş yapmaları yasaklanmıştır" yönlü bir uyarıdan bahsedildi. Gene ismi açıklanmayan birkaç "üst düzey Amerikalı yöneticinin" Türkiye ile stratejik ortaklığın olmadığını söyledikleri basında yer aldı. Türk şirketlerine K. Iraklı Kürt şirketleriyle ortaklık kurmaları durumunda Irak'ta daha kolay ihale alacakları haberi de ismi saklı üst düzey Amerikalı yöneticilere dayanılarak yapıldı. 6 Mayıs tarihli *Star*'daki haberde, Talabani ve Barzani'nin son

günlerde Türkiye'ye işbirliği teklifinde bulunmaları Amerikan'ın politikasına bağlanıyor. Bunlara ek olarak Kürt Parlamentosu "Barış gücü" içinde yer alan Türk ordusunun Güney Kürdistan'dan çekilmesi kararı aldı.

Kısacası Amerika Türkiye'yi hizaya sokmak için bir yandan Türkiyeli uşaklarında stratejik değersizlik duygusu oluşturuyor, bir yandan Kürt kartını gösteriyor, bir yandan da hizmete koşmaya hazırlamak çerçevesinde sırtını sıvazlıyor. Wolfowitz, Perle ve Grossman'ın "stratejik ortaklık" konusunda söylediklerine rağmen; Powell'in ve bir astının (bkz. küresel terörle mücadele koordinatörü, büyükelçi Cofer Blak'ın röportajı, *Cumhuriyet*, 10 Mayıs 2003), Türkiye ile işbirliğinin sürdüğünü, Türkiye'nin "yakın bir dost ve müttefik" olduğunu belirtmeleri, "saldır" talimatını bir başka yönden tamamlayan dengeleyici okşamalardır.

KADEK'in açmazları

KADEK konusundaki açıklamaları ya da planları da bunlardan ayrı düşünmek mümkün değil. ABD, Türk devletinin koşulsuz riayeti karşılığında, KADEK'i silahsızlandırmak noktasında fazlasıyla niyetlidir. Sırtlanların her açıklamasında "terör" vurgusunun geçmesi ve KADEK'e faaliyet izni vermeyeceklerini söylemeleri, bunu yeterli açıklıkta göstermektedir. Türk devleti de buna paralel olarak kendince bir takım manevralar yapıyor. Bir yandan yeraltı tabutlukları tahdidini gösterirken, diğer yandan da yeni bir "pişmanlık yasası"ni devreye sokuyor.

Amerikan emperyalizmi Irak'ı hedef tahtasına çaktığında bunu olumlu karşılayan ve kendisine bir alan açılacağını düşünen tasfiyeciler önderlik, oynanan oyunun nihayet farkına vardı. Ne yazık ki halen bunun karşısında üretilmediği tek politika, "genel af" talebini yükseltmekten ibarettir. Buna Amerika'dan bekledikleri tutumu görmeyince Türk devletine el uzatmak demek daha doğru olur. Gerek İmralı'dan yapılan açıklamalar gerekse Başkanlık Konseyi üyelerinin işlediği tema; ABD'nin Türkiye'yi de hedef aldığı, Türkiye'nin açmazdan kurtulması için kendi Kürtler'ile anlaşması gerektiği, bunun için de Kürt halkı nezdinde kabul görmeyeceği için Pişmanlık Yasası ismiyle değil, af ya da benzer bir isimle bir düzenleme yapılması gerektiğidir.

Örneğin Abdullah Öcalan, bir yandan "Ortadoğu'da Araplar'a karşı Kürtlerle ABD ve Yahudiler'in ittifakının" stratejik olduğunu söyleyip İsrail ve ABD'ye açık kapı bırakıyor; diğer yandan ise, "Demokratik Uygurluk" düzeninin ağababası tarafından kaale alınmayacağı görülmüş olsa gerek, Kürtler'in Türk halkına güven vermesi gerektiğini, ABD'den yana tavır alınamayacağını belirterek, Türk devletine mesaj veriyor.

Türk egemenlerine yol gösterme çabalarına, içeri girip savaşı yeniden başlatma tehdidi de eşlik ediyor (Mustafa Karasu'nun Madya TV'deki konuşmasından, *Yeniden Özgür Gündem*, 13 Mayıs 2003). Daha önce bunu defalarca duymuş olan kirli savaş ustası Türk egemenleri için bu türden bir tehdidin inandırıcılığı olabilir mi?

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu planları, yerli uşaklarıyla anlaşmaya çalışmakla bozulamaz. Bu planları bozmanın, emperyalist haydutluğu dizginlemenin, emperyalizmi bölgeden söküp atmanın tek çaresi var: Bölge halkların direnişi ve devrimci dayanışması...

Kazanımlar sermayenin kasalarına akıtılmak isteniyor...**Müşteri değil, öğrenciyiz!**

Sermaye devletinin her alanda işçi ve emekçilere yönelik saldırıları sürüyor. Bir yanda hak gaspları ve sefalet koşulları, bir yanda yeni vergiler ve hizmet alanındaki özelleştirmeler burjuva hükümet programının kısa bir özeti. AKP hükümeti kendisinden önceki hükümetlerin yapmadığı tüm saldırıları hayata geçirmeye kararlı. Üstelik bunu gizleme gereği de duyulmuyor.

Özel okullara destek verilecek, devlet okulları satılacak!

Yıkım programının en yoğunlaştığı alanlardan biri olan eğitimde ticarileştirmenin pervasızca uygulamaya sokulmak istenmesi bunun kanıtı. Bir önceki Milli Eğitim Bakanı Erkan Mumcu, karnelere reklam alınması, ders kitaplarının sponsor desteğinde basılması gibi inanılmaz buluşlarla karşımıza çıkmıştı. Yeni bakan Hüseyin Çelik ise bununla da yetinmeyerek, okulların satılması ve öğrencilerin özel okullarda okutulması için harekete geçti. Somutlaşan uygulamayla maddi durumu yetersiz 10 bin öğrenci sınavla özel okullara yerleştirilecek ve ücretleri de devlet tarafından karşılanacak. Proje bedelinin 15 trilyon olduğu açıklandı. Bunu karşılamak için de devlet okullarının bir kısmı satılacak. "Özel Okulları Destekleme" projesi adıyla yürürlüğe konulan bu sistemin asıl mucitleri ise bakanın da açıkladığı gibi neo-liberal yapılanmanın mimarlarından Friedman.

Anlaşılan o ki, eğitimi bir kamu hizmeti olarak herkese değil, son derece kârlı bir yatırım alanı olarak sermayeye sunmak istiyorlar. Genç komünistler, geçen yıl gündeme gelen YÖK yasa tasarısının bu yanını ayrıntılarıyla incelemiş ve özellikle özel eğitim kurumlarına yönelik kayırmayı ortaya koymuşlardı. Nitekim bakanın kendisi de bu konuda herhangi bir rahatsızlık duymadan projenin amacının, ancak %40 kapasiteyle çalışan özel okulların durumunu düzeltmek ve bunları desteklemek olduğunu açıklıyor.

Bingöl depreminin ardından sanki büyük bir lütufta bulunuyormuşçasına tüm okulların kontrol edileceği açıklanmış, ancak geçmiş sorulduğunda kaynak yetersizliği bahane edilmişti. Eğitim yılının başlarında okul başına devlet bütçesinden ayrılan pay 105 milyon idi. Özel okullara trilyonlar akıtılırken devlet okullarında öğrencilerden katkı payları, har(a)çlar toplanıyor, hatta kimi okullarda öğrencilere hademelik yaptırıyorlar. Halihazırda lise pansiyonlarında 39 bin yatağın boş olduğunu da belirtmek gerekiyor. Buna rağmen sermaye iktidarının temel sorunu doğası gereği sermayeyi desteklemek, onun kârlarını artırmak ve kârlı bir kazanç kapısı açmaktır. Nitekim Eğitim-Sen'in konuyla ilgili açıklamasında, "Harcanacak 15 trilyon lirayla tam donanımlı 30 derslikli 15 okul veya 300 kütüphane ve laboratuvar kurulur. 20 bin öğrenciye bilgisayar alınabilir" ifadesine yer verildi. Bu demektir ki, yıllardan beri eğitimin sorunları konusunda "kaynak yok" demekten öteye geçmeyen düzen aslında iş sermayenin çıkarlarına gelince pekala kaynak bulabiliyor.

Dahası bu kaynağı yine emekçilerin sofrasından çalınanlarla yapılması, okulların satılması yoluyla elde edilmesi hesaplıyor. Böylece binlerce emekçi çocuğu eğitim hakkından yoksun bırakılırken, ancak bunların

en şanslıları yine bu vergilerle ücreti ödenerek özel okullarda okutulacak. Böylece sermaye dışlarına bakarak seçtiği bir grup azınlığı kendi ihtiyaçları doğrultusunda eğitilirken, biz emekçi çocukları bu olanağın tümüyle dışında bırakılacağız.

Bilindiği gibi, hala evlerimizdeki su ve elektrikten tutun da sigaraya, hatta temel gıdaya kadar bir çok tüketim maddesinden "8 yıllık eğitime destek" için kesintiler yapılıyor. Buna karşılık bu kesintileri sanki hiç vergi ödemişmiş gibi veren emekçilerin çocukları 105 milyonluk okullarda okuma şanslarını da giderek kaybediyorlar. Çünkü bu okulların özellikle arsaları değerli olanlar, sermayeye peşkeş çekilecekler. Bakan bu okulları incelemiş:

"Örneğin yakında bazı okulları satışa çıkarıp geliriyle daha çok okul yaptıracağız. Bir örnek vereyim, İstanbul Laleli'de tam otellerin arasında, artık meskun mahal olmaktan çıkmış bölgede Gedikpaşa İlköğretim Okulu var. Yeri okul olmaya uygun olmaktan çıkmış, arazisi çok değerli. Arsasını satabilsek en az 20 okul yaparız."

Bakan "arsasını satabilsek" diyor ama bu kadar ayrıntılı bilgi vermesi arsayı şimdiye kadar çoktan sattığını gösteriyor. Nihayetinde arsa satıldığında bununla okul yaptırılacağı da meçhul. Bütçedeki düzenlemede "faiz dışı fazla" hanesine yazılacak bu gelir, muhtemelen IMF'nin isteği doğrultusunda borç ödemesine gidecek. Böyle olmasa bile özel okulların desteklenmesi yararına bununla sadece 20 öğrenci okutulabilecek ki, bu sayının en az 10 katı kadar Gedikpaşalı öğrenci okulsuz kalacak.

Niyet ortadadır, saldırı emekçi çocuklarıdır, saldırı emekçilerdir. Bunu engellemek de ancak emekçilerin ve bu sınıfın gençliğinin ortak mücadelesi ile mümkündür.

Saldırıya karşı harekete geçenler ve hareketi gütmeye yeltenenler

Bakanın uygulamayı açıklaması, hatta sınav tarihini ve koşullarını belirlemesi ile çok farklı tepkiler de gelişti. Eğitim-Sen, Eğit-Der, Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı gibi kimi kurumlar bu düzenlemeye karşı çıktılar. Bir yandan eğitimi ticarileştirme girişimleri, bir yanda ise eğitimi bir hak olarak savunanlar vardı. Eğitimcilerin bir çoğu düzenin bu uygulamasının ne anlama geldiğinin bilincinde hareket ederek öğrencilerinin ve

kendilerinin varlığına yönelik böylesi bir saldırıyı kabul etmeyeceklerini belirttiler.

Fakat nasıl olduysa bu kutuplaşma sonraki günlerde tersine döndü. Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ve CHP'nin gündemi saptırma eğilimleri baskın çıktı. Söylenen şuydu: "Bakanlık bu uygulamayla tarikat okullarına göndereceği taze beyinlerin yıkanması istiyor." Elbette işin ardında böyle bir niyet de bulunabilir. Ama işin aslı hiç de bu değildir. Aynı uygulama DSP'li bakan tarafından da gerçekleştirilmek istenmişti. YÖK Yasa Tasarısı bizzat bu "laik" dönemde hazırlanmamış mıydı? Ancak öyle anlaşılıyor ki, birileri sorunu saptırmak niyetindedirler. Emekçilerin her

şeylerini çalan düzene karşı öfkelerini başka kanallardan yine düzene akıtmak gibi bir dertleri olanlar, eğitim hakkı için değil düzenin varlığı için devreye girmişlerdir. Sorun beyinlerin yıkanması ise bu pekala devlet okullarında da yapılmaktadır. Sorun saldırının özünü gizlemekse, bu saldırıyla eğitim hakkı çalınmak istenen bizler buna izin vermeyeceğiz.

Yalnız meselenin laiklik eksenine kaydırılmasının ardından Eğitim-Sen'in de gündemi bu yöne kaydı. Oysa öğrenci gençliğin paralı eğitime karşı 2 yıldır yükselttiği mücadelede sık sık yanımda yer aldığını söyleyen Eğitim-Sen, konunun doğrudan muhatabı olarak bu söylediklerine uygun bir tutum almalıdır. Son durum itibariyle dava açacağını söyleyen Eğitim-Sen, eğitim emekçilerini de kapsayan bu saldırıya karşı daha ileriden bir mücadele örgütlemelidir. Hatırlanacağı gibi har(a)çlara yapılan zammın ardından da dava açılmıştı ve hala bir sonuç alınmış değil. Bugün Temmuz ayında yapılacağı açıklanmış bir sınavla artık yürürlükte olacak bir düzenlemeye karşı dava açmak oyalanmak demektir, seyirci kalmak demektir.

Eğitim hakkımızı gaspettirmeyeceğiz!

Şu sıra henüz konuya dair bir girişimde bulunmamış veli örgütlenmelerinin de derhal harekete geçeceğini umuyoruz. Böylece Eğitim-Sen ve diğer eğitimci örgütlenmeleri, veli dernekleri ve liseli gençlik platformları birlikte hareket ederek bu sürece uygun bir tutum alabilmeli, haklarımızı korumanın tek yolu olarak sokakları ateşleyebilmelidirler.

Sorunu laiklik tartışmasına kurban etmek yerine, gençliğin mücadelesi körüklenmeli, emekçilerin de bu mücadelede taraf olması sağlanmalıdır. Paralı eğitime karşı daha önce örgütledikleri çalışmanın birikimini de değerlendirerek genç komünistler, sorunun tüm muhataplarını katabilecekleri bir mücadele hattı örmeye hazırlanıyor.

Konunun tüm muhataplarına, saldırının hedefi durumunda olan herkese çağrımızdır:

Sermayeye gerçekten güçlü bir yanıt vermek, haklarımızı korumak ve genişletmek, parasız, bilimsel, anadilde, demokratik eğitimi kazanmak için hep beraber mücadele barikatlarını yükseltelim!

Eğitim hakkımızı gaspettirmeyeceğiz!**Ekim Gençliği**

Kölelik yasasına, özelleştirme yağmasına, söm

Birleşik-militan müc

Kardeşler!

Önemli günler, önemli gelişmeler yaşıyoruz. Bugün, işçi ve emekçiler olarak, sermayenin büyük saldırılarıyla karşı karşıyayız. İşçi düşmanı AKP hükümeti yıllardır uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programına yeniden hız vermiş bulunuyor.

Milyonlarca insanın kokuşmuş düzene karşı tepkisini istismar ederek, mazlum rolü oynayarak oy topladılar. Dini inançların tüccarlığını yaparak oy topladılar. “Yoksulluğa, yolsuzluğa karşıyız” diyerek geldiler. İktidara gelmelerinin üzerinden henüz 6 ay bile geçmedi. Ama ne mal oldukları çoktan anlaşıldı. AKP’nin emperyalizme ve sermayeye uşaklık, işçi ve emekçilere düşmanlık etmek için iktidara getirildiği ortaya çıktı. Savaşta Amerika’nın yanında girmek için nasıl çırpındıklarını, ülkeyi Amerikan askerlerine nasıl açtıklarını, tezkereleri meclisten geçirmek için ne kadar uğraştıklarını gördük, biliyoruz.

Şimdi de İMF ve TÜSİAD’a verdikleri sözleri yerine getirmek, böylece sermayeye uşaklıklarını göstermek için seferber oldular. İşçi ve emekçilere dönük saldırıları hızlandırdılar. Bu saldırıların bir ayağında iş yasasının patronların istediği şekilde değiştirilmesi, “reform” adı altında kamu hizmeti veren Karayolları, Köy İşleri gibi işletme ve müdürlüklerin kapatılması; diğer ayağında ise özelleştirmeler, işçi kısımları, yeni vergi ve zamlar var.

Tarihsel haklarımız bir çırpıda gaspediliyor!

İş yasasının değiştirilerek çalışma yaşamına tümüyle esnekliğin hakim kılınması, böylelikle de işçilerin tüm haklardan mahrum bırakılıp Ortaçağ köleleri haline getirilmesi sermayenin son yıllarda ısrarla üstünde durduğu bir konuydu. Bu konuda ilk adımlar Ecevit hükümeti döneminde atılmıştı. Yönetime gelen AKP, her konuda olduğu gibi bu

konuda da Ecevit hükümetini aratmadı. Önce İMF’ye ve TÜSİAD’a bu yasanın bir an evvel çıkartılacağı sözünü verdiler. Sonra da yeni iş yasasını meclise getirdiler. Meclisteki milletvekilleri de gerçekte kimin vekilleri olduklarını sabahlara kadar süren görüşmeler sırasında yasayı onaylayarak gösterdiler. Yasayla ilgili görüşmelerin önümüzdeki haftalarda tamamlanması planlanıyor. Cumhurbaşkanı da onaylarsa eğer yasa kısa bir zaman sonra yürürlüğe girecek.

Artık herkesin de bildiği gibi, bu yasayla şimdiye kadar az-çok kullanabildiğimiz tüm haklar gaspediliyor. Kıdem tazminatı, günlük çalışma sürelerinin sınırlanması ve hafta sonu tatili gibi en temel, en doğal haklarımız ortadan kaldırılıyor. Günlük çalışma süresi 12 saate çıkartılıyor, buna karşılık fazla mesai parası almamız imkansız hale getiriliyor. Taşeronlaştırma ve geçici, sözleşmeli, part-time vb. çalışma biçimleri ve ücretsiz izin uygulaması yasal hale getiriliyor. İşverenlere istediği zaman işçileri ücretsiz izine çıkartma hakkı veriliyor.

Kapitalist sömürü ve yıkım saldırıları hızlanıyor!

Yeni iş yasasıyla bizleri Ortaçağ kölelerine çevirmeyi hedefleyen sermaye, diğer taraftan da yeni sömürü ve yıkım politikalarını birbiri ardına devreye sokuyor. TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM, SEKA gibi en temel kamu işletmeleri ve başta ormanlar olmak üzere hazine arazileri özelleştirmeler yoluyla yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekiliyor. Eğitim ve sağlık gibi en temel kamu hizmetlerini tümüyle paralı hale getirecek adımlar atılıyor. Kamu emekçilerinin iş güvencesi kaldırılıyor. Kamu emekçilerinin sayısının işten atılmaları ya da sözleşmeli personel statüsüne geçirmek yoluyla 300 binlere çekilmesi, ayrıca

bugün sahip oldukları kısmi iş güvencesinin de ortadan kaldırılması planlanıyor. “Vergi barışı” adı altında hortumculara ve hayali ihracatçılara af getirilirken, emekçilerden yeni vergiler alınması için yasal düzenlemeler yapılıyor. İşverenler savaşı ve krizi bahane ederek binlerce işçiyi sokağa atıyor. Ücretlerimiz bin bir yolla eritiliyor, buna karşılık herşeye durmadan zam yapılıyor.

Sonuç olarak bu politikalarla işsizlik, açlık ve sefalet milyonlarca emekçinin ve emekçi ailesinin kaderi haline getiriliyor. Aynı zamanda ülkemizin tüm ekonomik ve doğal zenginlikleri emperyalist tekellerin ve sermaye gruplarının yağmasına açılıyor, yıkıma uğrattılıyor.

Sermaye bizi kavgaya davet ediyor, davetleri kabulümüzdür!

Uzun söze gerek yok. Sermaye bizi dışı dış bir kavgaya davet ediyor. Artık bıçak kemiğe dayandı; oyalanacak, yitirilecek vaktimiz kalmadı. İşçi ve emekçiler olarak bir an önce harekete geçmek zorundayız. Ya sessiz kalacağız; emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından parsellenmiş, yağmalanmış bir ülkede, hiçbir hakkı ve geleceği olmayan köleler sürüsü olarak yaşamayı kabul edeceğiz. Ya da bu sermaye egemenliğine, harami saltanatına karşı onurumuzu, ülkemizin ve çocuklarımızın geleceğini savunacağız. Elimizden alınmak istenen hak ve çıkarlarımızı koruyacağız. Kanımızı emmek isteyen sermayeye karşı mücadele edeceğiz.

Gelişmeler bu konuda umut veriyor; işçi ve emekçiler küçümsenemeyecek oranda tercihlerini mücadeleden yana yaptığını gösteriyor. Sendikal ihanete rağmen 1 Mayıs gösterilerine onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Geçen hafta İzmir’de 40 bine yakın işçi ve emekçi alanlardaydı. Ülkenin pek çok yerinde kölelik yasasına ve özelleştirmelere karşı yaygın eylemler yapılıyor. PETKİM ve TEKEL işçileri özelleştirmeye karşı sonuna kadar direneceklerini ilan ediyorlar. Eylemler sürüyor, mücadele istek ve kararlılığı gün geçtikçe daha da yaygınlaşıyor. Şimdi görevimiz bu tepkiyi büyütme, kıvılcımı yangına çevirmektir.

Sendikal ihaneti örgütlülüğümüzle boşa çıkartmalıyız!

Şimdiden bilelim ki, bugün uzun bir aradan sonra yeniden gelişmeye başlayan mücadelenin önüne çıkacak en büyük engellerden biri sendikalarımızın başına çöreklenmiş ihanet çeteleridir. Sendika konfederasyonlarının tepesinde oturan bu hainler, son yıllarda sayısız kez sınıfa ihanet ettiler. Sermaye örgütleriyle kafa kafaya verip sahte “bilim kurulu”nun oluşturulmasına ön ayak oldular, böylelikle kölelik yasasına çanak tuttular. Yıllardır gelişen özelleştirme saldırısına karşı dışı dokunur hiçbir

Mücadeleyi yükseltelim!

Mücadeleyi yükseltelim!

şey yapmadılar. Esnek üretimin adım adım uygulamaya sokulmasına ses çıkartmadılar, her yıl satış sözleşmelerine imza attılar. İşçilerle omuz omuza mücadeleyi geliştirmekten kaçtılar, sermayenin temsilcileriyle kapalı kapılar ardında kirlili pazarlıklar yürüttüler. Her seferinde de işçileri aldattılar.

Bu tescilli hainler şimdi yığınlardaki tepkiyi ve mücadele isteğini görünce yine en önde yürümeye, bizlere mücadeleden ve eylemden söz etmeye başladılar. Bizi, kölelik yasasına, özelleştirmelere karşı eylem yapmaya çağırıyorlar. Elbette ki onlara bu çağrıları yaptıran bizim gücümüz ve basıncımızdır. Dolayısıyla bu ihanet

mücadele edilmesi gerektiğini göstermektedir. 1970 yılında dönemin hükümeti bir yasa çıkartarak işçi sınıfının önemli bir bölümünün sendikalarda örgütlenme ve toplu sözleşme yapma hakkını gaspetmeye yeltenmişti. Bunun üzerine 15 Haziran günü İstanbul, Gebze ve İzmit'in sanayi bölgelerinde onlarca fabrikada üretim durduruldu. DİSK ve Türk-İş'e üye onbinlerce işçi bir sel gibi kent merkezlerine aktı. 16 Haziran'da eylemler daha da büyüdü. Sabahtan itibaren İstanbul ve Kocaeli'de yürüyüşe geçen işçilerin önü birçok yerde kolluk güçlerinin barikatlarıyla kesildi. Barikatlar militanca aşıldı, birçok yerde sert çatışmalar yaşandı. Kadıköy'de Otosan

bunun nedeni örgütsüz olmamızdır. Türkiye işçi sınıfının yüzde 90'ı herhangi bir sendikaya bile üye değildir. İşçilerin çok az bir kısmının üye olduğu sendikalar ise çoğunlukla sendika ağalarının dolayısıyla da sermayenin denetimi altındadır. Konfederasyonların tepesini işgal eden ihanet çeteleri mücadelenin gelişip büyümesinin önündeki en önemli engellerden biri durumundadır.

Dolayısıyla mücadeleyi büyütmek ve inisiyatifi ele alabilmek için sermayenin ve sendika ağalarının denetimi dışında işçi ve emekçilerin en geniş, en yaygın örgütlülüğünü yaratmamız bir zorunluluktur. Sendikalı ya da sendikasız bütün işyerlerinde sınıf çıkarlarına dayalı bağımsız taban örgütlerinin yaratılması acil bir görevimizdir. Bu görevimizi asgari ölçülerde başarmadan sermayenin kapsamlı saldırılarını püskürtmemiz mümkün değildir. O nedenle mücadeleden yana tüm duyarlı işçi ve emekçilerin önündeki en acil sorumluluklardan biri, vakit yitirmeden kendi işyerinde, kendi bölgesinde sermayeden ve sendika ağalarının denetiminden uzak taban örgütlerinin inşasına girişmektir.

Olağanüstü bir dönemi kazanmak için olağanüstü bir çaba göstermemiz gerekiyor!

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar için her bakımdan olağanüstü bir döneme girdik. Sermaye saldırılarını hayata geçirmek konusunda son derece kararlı. Planlanan saldırıların püskürtülmesi ise işçi ve emekçiler için yaşamsal önemde.

Bu nedenle başta sınıf devrimcileri ve öncü işçiler olmak üzere sınıftan yana saf tutan herkesin her zamankinden daha yoğun ve hızlı çalışması, mücadelenin görevlerinin hiçbir alanda sahipsiz bırakılmaması gerekiyor.

Sermayenin programına karşı işçi sınıfının devrimci programının savunulması! Her alanda, her koşulda meşruluğunu işçi sınıfının çıkarlarının savunulmasından alan militan mücadele ve direniş! Sınıf-taban örgütlülükle-rine, fabrika-direniş komitelerine dayalı bağımsız bir mücadele hattı! Her alanda ve sürekli sınıf dayanışmasının örülmesi! Genel saldırılara karşı genel grev de dahil, en temel, en etkili silahlarının kuşanılması!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tüm işçi ve emekçileri bu temel ilkeler doğrultusunda örgütlenmeye, mücadelenin görevlerine sahip çıkmaya ve sermayeye karşı savaşılmaya çağırıyor!

Saldırıları püskürtmek için genel grev genel direniş!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

çetelerine güvenmek ne kadar yanlışsa, sırf onlar düzenliyorlar diye eylemlere katılmamak, eylemleri sınıf mücadelesini geliştirmenin bir olanağı olarak kullanmamak da o derece yanlıştır.

Fakat şunu unutmayalım ki, onlar eylemleri mücadeleyi yükseltmenin değil hava boşaltmanın bir aracı olarak görüyorlar. Bir basın açıklaması, bir yürüyüş ya da merkezi miting yaptıktan sonra bizleri yüzüstü bırakıyorlar. Buna karşı yapılması gereken, eylemlere sırtımızı dönmek değil tersine bu sermaye uşaklarından daha fazla sahiplenmek, kendi inisiyatifimize almaktır. Biz alanlara örgütlü bir şekilde çıkar, sahiplenir ve geliştirirsek, sendika ağaları hangi amaçla düzenlemiş olursa olsun, eylemler sınıf mücadelesine hizmet eder.

Birleşik ve militan bir sınıf hareketi yaratmak için 15-16 Haziran Direnişi'nin izinden yürüelim!

Sermayeye karşı mücadele tarihimiz önemli derslerle doludur. Bunların en önemlilerinden biri de hiç şüphe yok ki şanlı 15-16 Haziran Direnişi'mizdir. Bundan tam 33 yıl önce yaşanan 15-16 Haziran Direnişi bugün de işçi sınıfının yoluna ışık tutmakta, sermayeye karşı nasıl

Fabrikası'nın önünde polis işçilerin üzerine ateş açtı. Fakat buradaki barikat da aşıldı. O gün 3 işçi ve bir emekçi mücadelede şehit düştü. Sonuçta eylemler amaçlarına ulaştı. Hükümet meclise gönderdiği kanun tasarısını geri çekmek zorunda kaldı. İşçi sınıfı hak gaspına karşı militanca direndi ve başardı. Sendika ağaları o zaman da işçi sınıfını arkadan hançerlediler, eylemi kırmaya çalıştılar, fakat amaçlarına ulaşamadılar.

Sermayeye karşı mücadelede işçi sınıfının tutması gereken yol bugün de aynıdır. Sermayeye karşı mücadelede 15-16 Haziran direnişçilerinin militanlığı ve kararlılığı örnek alınmalıdır. Sermayenin anlayacağı tek dil budur.

Mücadeleyi yükseltmek için taban örgütlerimizi güçlendirelim!

Mücadele demek örgüt demektir. Mücadele demek hak alma kararlılığı demektir. Mücadele demek kendi özgücümüze, sınıfımıza güvenmek demektir. Mücadele demek "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" demektir.

Bugüne kadar eli kolu bağlı oturmak, bize reva görülenleri sineye çekmek zorunda kaldıysak,

ABD, BM Güvenlik Konseyi'ne yağma tasarısını sundu...**Irak halkının zenginlikleri ve geleceği emperyalist pazarlık masalarında**

“Ortadoğu yol haritası” ile, “ABD-Ortadoğu Serbest Ticaret Bölgesi”ne gidecek bir kanal açmayı hedefleyen emperyalist işgalciler, yol üstündeki engelleri kaldırmak için manevralara başladılar bile. Bu yolda ilerlemek için ortadan kaldırılması gereken ilk engel, BM'nin Irak'a uyguladığı ticari ambargodur. ABD kendi eseri olan ambargoyu kaldırmak için BM Güvenlik Konseyi'ni göreve çağırdı. Bu arada Bush yönetimi Irak'a uyguladığı ticari yaptırımları tek taraflı olarak askıya aldı. Başka ülkelerin de Amerika'yı örnek alması için çağrıda bulundu.

“Tu kaka” BM'nin sırtı sıvazlanıyor

Irak'a saldırırken hiçbir hukuk ya da kural tanımayan Amerikan emperyalizmi, Güvenlik Konseyi'ni dikkate almamış, BM'yi ise işlevini yitirmiş “tu kaka” bir örgüt olarak gördüğünü ilan etmişti. Zira haydutbaşı Bush ve savaş çetesi için kıstas, başlattıkları yıkım ve yağma savaşına tam destek verilmesinden ibaretti. Bu “görevi” yerine getirmeyenler terörist, eski kafalı, işlevini yitirmiş vb. olarak tanımlandı. Bunlar “hür dünya”dan, demek oluyor ki ABD'den nefret ediyorlar. Bu da özgür olmadıklarını gösterir. Bu durumda her an özgürleştirme kapsamına alınabilirler. Tıpkı Afganistan ve Irak örneklerinde olduğu gibi.

Irak'ı işgal ettikten sonra tavrını kısmen değiştiren Beyaz Saray sakini cellatlar, bir yandan Irak'taki kirli işlerini görmek için suç ortakları ararken, diğer yandan ise ilerledikleri yol üzerindeki pürüzleri ortadan kaldırmanın arayışına girdiler. Bunun yolu da BM ile arayı yumuşatmaktan geçiyor. BM ile arayı düzeltmek, aynı zamanda işgal ettikleri ülkenin petrol zenginliğini sınırsız/sorunsuz bir şekilde yağmalamak için de gerekli.

Bu çerçevede ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ı ziyaret etti. Sırt sıvazlama kabilinden gerçekleşen ziyarette Powell, BM'ye Irak'ta önemli rol vaat etti. Irak'ın yeniden imarında hem BM'ye, hem de Kofi Annan'a önemli görevler verileceğini anlatan Amerikalı bakan, bunun karşılığında Irak'a uygulanan ve BM denetimi dışında petrol satışını yasaklayan ticari ambargonun kaldırılması için Annan'dan destek istedi. Tabii BM'ye biçilen “önemli rol” öyle karar mekanizmalarında söz sahibi olmak filan değil, fakat insani yardım, gıda programı gibi (işgal güçlerinin angarya kabul ettiği) konularda yer almasıdır.

ABD tasarısı 3 Haziran tarihine kadar onaylatmaya çalışıyor

BM'nin Irak petrol gelirlerini kontrol etmesini onaylayan (petrol karşılığı gıda) programı 3 Haziran'da sona erecek. Bu durumda ya yeni bir karar alınacak, ya da eski yasa yenilenecek. Aksi durumda Irak petrolünü ihraç etmek yasal dayanaktan yoksun kalacak. Çünkü Irak halkı kendi petrolü üzerinde herhangi bir tasarruf

hakkına sahip değil.

Yani Irak petrolünün ihracı

emperyalistler arası pazarlığın konusudur.

ABD ve çömezi İngiltere “yasal”

yollardan Irak petrolüne

tamamen hakim

olmak istiyorlar. Söz

konusu karar tasarısının

Güvenlik Konseyi'ne

sunulmasının nedeni de

budur. Irak'taki çıkarlarını

korumaya çalışan

Fransa ve Rusya

ise, petrol

karşılığı gıda

programının

kaldırılması

için, BM silah

denetçilerinin

Irak'ın kitle

imha

silahlarından

arındırıldığına

dair rapor

vermesi

gerektiğini

savunuyorlar. Bu

gerekelere sarılarak işgalcilerden taviz koparmaya çalışıyorlar. AB Yardım ve Gelişme Komisyonu Başkanı Poul Nielsen, ABD'yi Irak'ın petrol yataklarına sahip olmaya çalışmakla suçlayarak, AB emperyalistlerine düşen payın verilmemesinden dolayı yakınıyor.

Irak'ı biz işgal ettik, petrolü bizimidir!

ABD ve İngiltere tarafından hazırlanan, İspanya'nın da destek verdiği tasarısı, 9 Mayıs tarihinde BM Güvenlik Konseyi'ne sunuldu. Irak'a uygulanan ambargonun kaldırılmasına da içeren tasarısı ile, ABD ve İngiltere (İngiliz tekellerine bile ancak kısıntılar düşüyor bu yağmadan) Irak'ın petrol gelirlerini harcama yetkisini tamamen kendi tekellerine almak için uğraşıyorlar. Bu yetkiye BM kılıfı uydurmak için, harcamaların “şeffaf” olacağına dair güvence veriyorlar. Öyle ya, Irak halkını binlerce füze ve tonlarca bomba ile en şeffaf bir şekilde katledenler, petrol gelirlerini yağmalarken neden şeffaf olmasınlar ki?

Sunulan tasarısı Irak'a uygulanan tüm yaptırımların kaldırılmasını öngörüyor. BM'nin Irak'taki rolünü danışmanlıkla sınırlıyor ve örgütten yapacağı insani yardımı denetlemek üzere koordinatör ataması isteniyor. Tasarısı kabul edilirse, Irak petrolü BM denetimi dışında serbestçe satılacak. Elde edilecek gelir BM adına açılan emanet hesaba değil, oluşturulacak “Irak Yardım Fonu”na yatırılacak. Danışma kurulunda BM'nin yanı sıra İMF ve Dünya Bankası temsilcileri yer alacak. (Son iki kurumun marifetlerini Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler yakından biliyorlar). Böylece bu fonda biriken paranın

harcanması tümüyle ABD denetiminde olacak. Bu konuda BM'ye, ya da Güvenlik Konseyi'nin diğer üyelerine söz hakkı tanınmayacak. Bağdat'ta oluşturulmaya başlanan geçici Irak yönetiminin (Amerikan kuklası yönetim) ise fikri alınacak. Tasarısı emperyalist işgal güçlerine en az 12 ay süreyle Irak'ta tüm yetkiyi ellerinde bulundurmalarını da hükme bağlıyor.

Irak halkının işsizlik, yoksulluk ve açlığa terk edildiği bugünlerde gerçekleşen bu iğrenç pazarlıklar, ihraç edilen Anglo-Sakson demokrasisinin ne menem bir kepezelik olduğunu tüm dünyanın gözleri önüne sermiştir. Irak halkının sorunları BM'nin de, Güvenlik Konseyi üyesi diğer ülkelerin de umurunda değil. Buna rağmen petrol gelirlerinin Irak halkının çıkarlarına uygun harcanacağından ve insani yardımdan söz eden aşağılık açıklamalar da basın yayın organlarından eksik olmuyor. Oysa yağmadan pay kapmaya çalışan tüm tarafların kendi sefil çıkarlarını korumanın ötesinde hiçbir dertlerinin olmadığı gün gibi ortada.

Irak halkı yağmaya karşı...

Irak topraklarındaki zenginliği paylaşmak için devam eden kirli pazarlığı yapanlar Irak halkını ellerinin tersiyle bir kenara itmiş görünüyorlar. Bu zenginliğin gerçek sahiplerinin ne fikrini soran var, ne de onların varlığını hesaba katan. En azından tablodan yansıyanlar şimdilik böyle. Sanki Irak petrolünün sahibi yok. Ganimet bulan bir grup haydut, bu ganimeti paylaşmak için birbiriyle didişip duruyorlar. Güçlü haydut ABD, gücüne ve zorbalığına dayanarak “başkalarına zırnık koklatmam” edasında dolaşan bir küstah havasında.

Gerçek durum elbette böyle değil. Iraklılar da ambargonun kaldırılmasını istiyor ama, Irak petrolünün işgal güçleri tarafından yağma edilmesine karşı çıkıyorlar. Basına konuşma fırsatı bulan pek çok Iraklı, ABD-İngiltere tarafından planlanan yağmaya karşı tepkilerini dile getirirken, işgalci güçlerin bir an önce Irak topraklarını terketmesini istiyor. “Biz kendi kendimizi yönetebiliriz; ne Amerikalılara ne de İngilizlere ihtiyacımız var!” diyorlar. Emperyalist güçleri de kurtarıcı değil, fakat gerçekte oldukları gibi, yani işgalci olarak gördüklerini her fırsatta dile getiriyorlar.

Bu sınırlarda kalan tepkilerin ciddi bir etki yaratması elbette beklenemez. Şimdiki durum devam ettiği sürece ne yağma planlarının önüne geçilebilir, ne de işgalci güçleri Irak topraklarından atmak mümkün olur. Modern barbarlığın temsilcileri olan küstah ABD-İngiliz emperyalistlerini Irak'tan, dahası tüm Ortadoğu'dan söküp atmak ancak, başta Irak halkı olmak üzere tüm bölge halklarının kararlı bir direnişi ile mümkün olabilir.

Siyonist işgal ve vahşete karşı on yıllardan beri devam Filistin halkının şanlı direnişi, zorbalara karşı izlenecek direniş yolu hakkında bir fikir veriyor. Benzer bir direniş çizgisinin Irak'ta da kısa sürede açığa çıkması sürpriz olmayacaktır. Ancak emperyalist/siyonist saldırıların ulaştığı boyut ve yaygınlık hesaba katıldığında, Ortadoğu'nun ezilen halklarının enternasyonal dayanışmasına şiddetle ihtiyaç duyulduğunun da altını çizmek gerekiyor.

Emperyalist igalciler yağmayla uğraşırken Irak halkı açlığın, işsizliğin ve pahalılığın pençesinde...

Amerikan özgürlüğü = Açlık!..

Irak halkı 12 yıl boyunca ambargo kısılacı altında yaşadı. Halkın %60'ı petrol karşılığı gelen gıdaya bağımlı olarak yaşıyordu. Iraklı emekçiler sürekli bir yarı açlık durumundaydılar. Çocukları gıda ve ilaç yetersizliğinden kınılıyordu. Oysa Irak'ın BM denetiminde tutulan hesabında 13 milyar dolar bulunuyordu. Birleşmiş Milletler, "Iraklı çocukları öldürme programı"ni başarıyla tamamladı. Kanlı nöbet artı işgalci ABD-İngiliz emperyalistlerince devredilmiş bulunuyor.

Açlık ve pahalılık...

Emperyalist haydutlar Irak'ı yakıp yıkarak işgal etti, böylece güya halkını "özgürleştirdi". İşgali savunan Bush ve savaş çetesi, Irak'ın bir demokrasi ve refah örneği olacağını yineleyip duruyor. Ancak Irak halkının yaşadığı kaos ortamı, iddiaların tamamen yalan ve demagojiden ibaret olduğunu gösteriyor. Altyapı sistemleri tahrip edilen kentlerde su, elektrik ve diğer ihtiyaçlar bile doğru dürüst karşılanamıyor. Eğitim ve sağlık hizmetleri önemli ölçüde işlevsiz durumda. İşsizlik hat safhada. Herşeye rağmen çalışanlar ise ücret alamıyor. Ülke zenginliklerini yağmalayan işgalci güçler -utanıp sıkılmadan- Iraklı memurlara 20 dolar aylık maaş vereceklerini açıkladılar. Amerikalılar halen bu komik rakamı bile ödemiyorlar. Maaş alamayan emekçiler işgalcilere karşı protesto eylemleri gerçekleştirerek maaşlarının ödenmesini talep ediyorlar.

Yüksek oranlı işsizlik, ödenmeyen ücretler, çökertilen ülke ekonomisi sonucu Iraklı emekçiler açlığın pençesine terkedilmiş bulunuyor. Bu sorunlara ek olarak temel tüketim maddelerinin fiyatı kat kat artmış durumda. En çarpıcı artış tıp gaz fiyatlarında görüldü. İşgal öncesi 200 dinara (1 cent!) satılan tıp gaz bugün 15 dolara satılıyor. ABD emperyalizminin Irak'taki temsilcilerinin ise kamu emekçilerine aylık 20 dolar maaş belirlediklerini hatırlatalım.

Açlık belasını büyüten bir diğer önemli etken, Irak tarımının çöküş noktasına gelmesidir. BM Tarım ve Gıda Örgütü (FAO) bile, 24 milyon Iraklı'nın bu yaz aç kalabileceğini hazırladığı raporlarla kayıt altına alıyor. Emperyalist saldırı ve katliamları izlemekle yetinen BM, işgal sonrası da herhangi bir müdahalede bulunmadı. Ama hakkını yememek lazım, zira olabilecek felaketlerin çetelesini tutmak için çaba harcıyor. Nitekim FAO, Irak'ta tarımsal ürünler ve özellikle kümes hayvancılığının savaştan büyük zarar gördüğünü belirterek yaklaşan felakete dikkat çekiyor.

İşgalden önce köylülere tohum, gübre ve tarım ilacı dağıtan kamu binaları yağmalandı. Bunun sonucunda

köylüler mevsimi olduğu halde ekim yapamıyor. Domates, soğan, patates, salatalık, karpuz, biber, fasulye ve kabak gibi sebzeler bu yıl ekilemedi. Çünkü tohum stokları ya imha edildi, ya da yağmalandı. Buğday, arpa, yulaf gibi mahsullerin hasadı da bu yıl yapılamıyor. Hayvancılık da ağır bir darbe yemiş bulunuyor. Kümes hayvancılığının durumu ise çok daha kötü. Şimdiden binlerce tavuk açlıktan ölmeye başladı vb.

Garner'in yerine yeni kirli savaş uzmanı

Irak halkını "özgürleştirerek" perişan eden emperyalist işgalciler, halkın bu sorunlarıyla hiçbir şekilde ilgilenmiyorlar. Onlar her yönüyle işbirlikçi çizgide davranacak, bölgede İsrail siyonizmi ile iyi geçinecek bir kukla yönetim kurma telaşındalar. Ancak bu alanda da fiyasko üzerine fiyasko yaşıyorlar. İlk atanan, kasap Şaron'un yakın dostu, sömürge valisi Jay Garner'in pılısını pırtısını toplayarak 1-2 hafta içinde Irak'ı terketmesi bekleniyor. Yine Irak'ın orta kesimlerinde "sivil yönetim koordinasyonundan sorumlu" Barbara Bodine de ABD'ye döndü.

Emekli general Garner yerine atanan "sivil" diplomat Paul Bremer'in sicili de en az selefi Garner kadar kanlı ve kirlidir. İşgaller, faşist darbeler, örtülü operasyonlarla dolu geçmişe sahip bir katil, Irak halkının başına getiriliyor. Latin Amerika ve Asya halklarının kanını döken bu tescilli katil, gerektiğinde aynı icraatları Bağdat'ta da yapmak için geldi. Çete başı Bush, "büyük deneyimlere sahip diplomata güveninin tam olduğunu" basına açıkladı. Bremer'in siciline bakıldığında, övgü konusu edilen "büyük deneyimler" in ne anlama geldiği daha iyi anlaşılır. Irak'taki gelişmeler, Bush ve savaş çetesine tam uşaklık edecek, siyonistlerle açıktan işbirliği yapacak bir yönetimi Bağdat'ta işbaşına getirilmesinin pek de

kolay olmayacağını gösteriyor

Direnış işgalcileri gittikçe daha çok zorlayacak

Bu arada Basra kentindeki petrol rafinerilerinde çalışan işçiler, İngiliz işgalciler tarafından atanan eski Baas partisi üyesi yöneticileri kabul etmedi. Atamayı gösteri düzenleyerek protesto eden 300 işçi, serbest seçim talep ederek kendi yöneticilerini seçmek istediklerini dile getirdiler. Eyleme "Serbest seçimler istiyoruz" ve "Başka bir Saddam istemiyoruz" yazan pankartları ile katılan işçiler, işgalcilerin planlarını bozmaya başladılar. İngiliz işgal güçleri petrol üretimi aksamasını diye şimdilik ilişkileri germemeye çalışıyorlar.

Irak halkını özgürleştirdiklerini, İslam alemine demokrasi ihraç ettiklerini iddia eden emperyalistlerin tüm propagandaları yalan üzerine inşa edilmiş. İşgal sonrası Iraklı emekçilerin içine sürüklendikleri durum bunun somut göstergesidir. Sermaye basını eliyle ortalığa saçılan iğrenç yalanlar bu gerçeğin üstünü

örtmez. İşbirlikçi bir yönetim kurmakta yaşadıkları zorlanma, işgalcilerin sevilen değil nefret edilen konumda olduklarını gösteriyor. Ezilen halkların güçlü ve zorba işgalcilere uzun süre katlanamayacağı ise tarihsel deneyimlerle sabittir.

Dünyadan kısa kısa...

Almanya'da eğitim alanında saldırı

Berlin'deki üç üniversitenin yaptığı ortak basın açıklamasına göre, Berlin'deki Humboldt Üniversitesi yeni öğrenci almayacak. Özgür Üniversite ile Teknik Üniversite'de ise bütün bölümler için giriş barajı uygulaması başlatılacak. Yanısıra üniversitelere eleman almalar durdurulacak. Bu uygulama yerel yönetimin yıllık % 20 oranındaki mali desteğini kesmesiyle birlikte devreye girecek. Humboldt Üniversitesi başkanı tarafından yapılan açıklamaya göre, üniversitelerdeki birçok bölüm kapatılmak zorunda kalacak ve eğitime başlayan öğrencilerin mezun olmaları garantilenemeyecek. Almanya'da üniversitede okuyanların sayısının düşük olmasına rağmen üniversitelerde 20- 85 bin öğrenciyi ilgilendiren bölümler kapatılacak.

Amerika'da işsizlik oranı artıyor

ABD'de çalışanların sayısı Nisan ayında da önceki iki ayda olduğu gibi düşüşünü sürdürdü. İşsizlik oranı % 5.8'den % 6'ya yükseldi, böylelikle son dört ayın en yüksek düzeyine ulaştı. Geçtiğimiz hafta ABD çalışma bakanlığının yaptığı açıklamaya göre çiftçilik dışındaki sektörlerde çalışanların sayısında 48 bin kişilik bir düşüş gerçekleşti.

Filistin halkını toplama kamplarına götürecek yol “haritası”

ABD yönetimlerinin siyonistlere verdiği açık destek biliniyor. Ancak ABD’de Bush’un, İsrail’de ise Şaron’un iktidara gelmesinden sonra iki saldırgan ortağın Filistin halkına karşı aldıkları yıkıcı ve küstahça tutum yeni boyutlar kazandı. Öyle ki, katliam ve yıkım politikasını gününbirlik olarak uygulayan Şaron, Bush tarafından “barış adamı”, işgale karşı direnen Filistin halkı ise “terörist” ilan edilebildi. Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi Filistin halkının direnişini ezmek için her alanda tam bir işbirliği içinde hareket ediyorlar. Bu kadarla da değil. Bölgedeki gerici Arap rejimleri de şu veya bu biçimde Filistin halkının katledilmesine çanak tutuyorlar. Bush-Şaron politikalarına doğrudan ya da dolaylı olarak destek veriyorlar.

Bush ve kan emici ekibi, Amerikan silah ve petrol tekellerinin çıkarına uygun bir “Ortadoğu Projesi”ni Irak’a saldırı ile uygulamaya koydular. Söz konusu Ortadoğu olunca Filistin sorununu yok saymak mümkün olmadığı için de Amerikan yönetimi Irak işgalinin hemen ardından bu kez Filistin’e el attı. Ortadoğu “Yol Haritası” olarak adlandırılan planın uygulanmasını sağlamak için Ortadoğu gezisine çıkan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Şaron ve Filistin başbakanı Mahmut Abbas’la görüşmelerde bulundu. Ardından Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan yönetimleriyle de görüşmeler yaptı.

Filistin direnişini ezmek yolunda sahte jestler

Ziyaretin temel gündemi, Filistin direnişini ezmek ya da teslim almak için gerekli koşulları hazırlamak. İsrail’i sözde “eleştiren” Powell, Şaron’dan jestlerde bulunmasını istedi. Öyle ya, Filistinliler’in en azından bir kısmını aldatılabilmek için göstermelik bir şeyler yapmak gerekli. Zira ABD’nin siyonistlerin dolaysız suç ortağı olduğunu herkes biliyor.

Powell’in beklediği jestlerin ilk örneği siyonist yönetimin tutuklu 180 Filistinli’yi serbest bırakmasıyla geldi. İsrail’in estirdiği terörün bir parçası olarak binlerce Filistinli sorgusuz sualsiz işkencelerden geçirilip zindanlara, toplama kamplarına kapatılmış durumda. Katillerin yapacağı jest de işte bu kadar olur. Haksız yere tutuklanmış binlerce kişiden 180 kişiyi serbest bırakmak, tam bir utanmazlıkla bir “iyi niyet” adımı olarak sunulmaya çalışılır.

Şaron’un ikinci “büyük jest”i ise 25 bin Filistinli işçinin İsrail’e giriş yapmasına izin vermek oldu. Ancak siyonistlerin “güvenlik kaygıları”ndan dolayı aynı günün akşamı İsrail’e geçişler süre belirtilmeksizin yasaklandı. Yani sahte jestlerin ömrü de çok kısa oldu.

Filistinliler’i iç savaşa sürükleme girişimi

Amerikalı bakan sayesinde Şaron’un attığı bu “önemli” adımlara karşılık, Mahmut Abbas’ın Filistinli örgütleri silahsızlandırması isteniyor. Bunun için çaba harcayan Filistin başbakanı Abbas’ın bu çabaları Şaron tarafından ciddiye bile alınmıyor. Zira Şaron, bu girişimleri “teröristlerle uzlaşma” olarak değerlendiriyor ve ABD’den Suriye’ye yaptığı gibi Filistin yönetimine de baskı yapmasını, tehditler savurmasını istiyor.

Abbas, Hamas ve İslami Cihad’ı ateşkes ilan etmeleri için ikna etmeye çalışıyor. Ancak Bush-Şaron katiller çetesinin asıl amacı Filistinliler’in birbirine düşmelerini sağlamak. Filistin’de iç çatışma çıkarabilirlerse eğer, İsrail sınırsız katliamlarıyla bir türlü ezilemeyen direnişin zayıflayacağını; güç, moral ve itibar kaybedeceğini biliyorlar.

Filistin halkının önüne sürülen “çözüm” yolu, İsrail’in onyıllardır süren işgalinden söz etmiyor. Ama İsrail’in “güvenliği” için Filistinliler’in silahsızlandırılmasını talep ediyor. Ortadoğu’nun kitle imha silahı deposu olan İsrail bir tehlike oluşturmuyor da, Filistinliler’in hafif silahları barışı engelliyor! Bu ikiyüzlü tutum bile ortada sorun çözmek gibi bir niyetin olmadığını kanıtlamaya yetiyor. 2005 yılında bağımsız bir Filistin devletinin kurulacağı iddiasına kimse inanmıyor. Zira İsrail bugüne dek yaptığı hiçbir anlaşmaya uymuş değildir.

Filistin direnişini ezebilme gücüne sahip değiller!

Siyonistler son 55 yıldır Birleşmiş Milletler ve emperyalist güçlerin verdiği destek sayesinde Filistin topraklarının %78’ini işgal edip yağmaladılar. Şimdi de geriye kalan %22’lik bölümü de alıp Filistin’e bir bütün olarak egemen olmak istiyorlar. Geliştirdikleri her taktik bu kirli/vahşi amaca hizmet ediyor. Yeni çizilen yol haritasının gerçek amacı budur. Burada

Önce hakaret sonra rüşvet!

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz’in Türkiye’yi azarlayan sözleri medyada geniş yankı uyandırdı. Tüm devlet erkanı son derece alttan alan bir tutumla “bu kadarını hak etmedik” tarzında bir kırgınlık dile getirdi. Altı gün sonra ABD elçisi havayı yumuşatarak “dostluğumuz devam edecek” mesajını verdi: “Son zamanlarda Türk-Amerikan ilişkilerinin geleceğini konu alan bir hayli tartışma cereyan etmiştir. Maalesef bu tartışmanın önemli bir bölümü geçmişteki olaylar üzerinde odaklanmıştır. Ülkelerin arasında pek çok değişik düzeyde işlemekte olan dostluk devam edecektir. Ancak bu dostluk geleceğe bakan bir işbirliği olmak durumundadır. Yeni Irak’ın geliştirilmesinde birlikte çalışmamız tam da ikili ilişkilerin sağlam temeller üzerinde inşa eden türden bir işbirliği olacaktır.”

“Geleceğe bakan bir işbirliği” 50 yıldan beri efendi-uşak ilişkisi çerçevesinde sürdürülmektedir. Öyle ya; Kore’ye asker istediler gönderildi. Başta Ortadoğu olmak üzere komşulara karşı ileri karakol görevi verildi, kusursuz yerine getirildi. Yugoslavya işgalinde, Somali işgalinde, Afganistan ve son olarak Irak işgalinde her türlü destek sunuldu. Başka ne yapılabildi ki?

Lojistik destekten asker gönderilmesine kadar bir dediği iki edilmeyen “stratejik müttefik” ABD, ikinci tezkerinin kazaya uğraması karşısındaki tahammülsüzlüğünü elçisi aracılığı ile ortaya koymuş oldu. ABD elçisi bundan sonra ne yapılması gerektiğinin altını da şu sözlerle çizdi: “Mevcut yaptırımların kaldırılmış olduğu bir Irak Türk ekonomisine de büyük yararlar sağlayacaktır.

Filistin halkı, birbirinden yalıtılmış küçük gruplara bölünmek isteniyor. Getto ya da açık hapisane diyebileceğimiz bu alanlara hapsedilmiş insanların direnme gücü yok edilmek isteniyor. Bu aşağılık bayağılıklar “bağımsız devlet” diye yutturulmak isteniyor.

Filistin’de ABD dayatmasıyla başa geçirilen Mahmut Abbas ve ekibi ise Filistin halkının bu aldatmacalara kanması için çaba harcıyorlar. Oysa emperyalist/siyonist gerici karşısında atılan her geri adım şimdiye kadar hep felaketle noktalandı. Filistin direnişi zayıfladı, İsrail vahşeti akıl almaz boyutlara ulaştı. Bu uzlaşmacı tutumlar direnişi bitiremedi ama ağır darbeler yemesine yol açtı. Öte yandan siyonistlerin de elini güçlendirdi. Bu sayededir ki gelinen yerde ABD eliyle “yol haritası” gibi küstahça “çözüm”ler dayatacak konuma ulaştılar.

Emperyalist/siyonist gerici ablukanın ne tür sonuçlar üreteceğini ileride göreceğiz. Modern barbarlar avantajlı, güçlü gibi görünmesine rağmen, inatçı Filistin direnişini ezebilme gücüne sahip değildir. Zira bunu başarmak için bu halkı topyekûn ortadan kaldırmaları gerekir. Şu ana kadar Filistin halkını teslim almayı başaramayan siyonistlerin, bundan sonra da bu başarıya ulaşmaları mümkün olmayacaktır. Direnmenin sembolü bu halk, işgalcilere hak ettikleri yanıtı verecektir.

Yiğit Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltelim.

Ayrıca istikrarlı ve müreffeh bir Irak Türkiye’nin güvenliğine katkıda bulunacaktır. Yaptırımları gerekli kılan temel neden ortadan kaldırılmıştır. Yaptırımlar ne kadar süratle kaldırılabilirse, bunun getireceği olumlu gelişmeler o kadar süratle Iraklılara ve dolaylı olarak da komşusu ve ticaret ortağı Türkiye’ye yönelecektir. İşte bu nedenlerle ABD hem kendi ülkesinde, hem de uluslararası forumda, BM yaptırımlarının kaldırılmasında bize destek verilmesini teşvik etmektedir.” Hiçbir meşruluğu olmayan işgal sonrası uydu yönetime destek isteyen ABD, Türk devletine de bir parmak bal sunuyor. “Mevcut yaptırımların kalkması Türk ekonomisine de büyük yararlar sağlayacaktır” denilerek Irak’ın alt yapısı için taşeronluk teklifi yapılıyor. Böylece Türkiye’ye yeni iş imkanlarının yolu açılıyor. Yeter ki koşulsuz destek verilsin.

ABD elçisi’nin “Yaptırımları gerekli kılan temel neden ortadan kaldırılmıştır” söyleminin anlamı şudur: Petrol akışını denetimimize aldığımızı göre, BM yaptırımlarının nedeni de ortadan kalkmıştır. Sermaye devletinin sözcüleri şimdi dört gözle ABD’den gelecek işarete bakıyorlar. İşgal altında inleyen bir halkın kan ve gözyaşları onları zerrece ilgilendirmiyor. Onlar için önemli olan efendisinden yağlı bir kemik koparabilmek.

Fakat Irak’taki gelişmeler bunun o kadar kolay olmayacağını gösteriyor. Irak halkı işgalcileri ülkesinde istemediğini her vesileyle ortaya koyuyor.

R. Deniz

İsrail'in nükleer gücü...

İşte gerçek tehdit!

Kitle imha silahları... Terörizm... Bu sözcükler, ABD ve müttefiki İngiltere için adeta sihirli; bu sözcüklerle ülkeler işgal ediliyor, devletler yıkılıyor, hükümetler tehdit ediliyor.

Irak'ın işgali ve yağmalanmasının gerekçesi, bu ülkenin "elindeki kitle imha silahları" ile dünyaya tehdit oluşturduğu iddiası olmuştur. İran ve Suriye, kitle imha silahlarına ek olarak, "teröristlere yardım ve yataklık" ile suçlandılar. Bir de, "Irak'ın içişlerine karışmak" ile tabii!

Oysa, söz konusu olan Ortadoğu ve kitle imha silahları ise, ABD'nin en yakın müttefiki İsrail'den uzağa bakmaya gerek yok.

İngiltere'yi geçti

Onyıllar boyunca ABD ve diğer Batılı devletlerden askeri alanda tam destek alan İsrail ordusu; bugün dünyanın en büyük nükleer güçlerinden biri. Yüzlerce nükleer-termonükleer silahı ile, İngiltere'yi bile geride bıraktı. Kaynaklar; Fransa ve Çin ile başabaş gittiğini söylüyorlar.

İsrail Başbakanı Ariel Şaron, elinin altındaki gücü, "Petrol Araplarda olabilir, kibrit bizde" sözüyle ifade etmişti. Politika bu olunca; diğer bölge ülkelerinin kitle imha silahı elde etmeye çalışmasının tek sebebinin İsrail olduğu ortaya çıkıyor. Tehdit ettiği ülkeleri daha fazla silahlanmaya zorlayan bir güç bu. Şaron; 1983'te Hindistan'a, "Pakistan'ın nükleer tesislerine ortak saldırı" önerdi. 1970'lerin sonunda İran Şahı'nı yeniden iktidara geçirmek için Tahran'a asker gönderebileceklerini ilan etti. 1982'de ise, İsrail nüfuzunun "Moritanya'dan Afganistan'a kadar yayılması" gerektiğini söylüyordu.

'40'lardan bu yana

İsrail nükleer programı; 1940'ların sonunda, Ernst David Bergmann'ın yönetimi altında başladı. 1952'de kurulan İsrail Atom Enerjisi Komisyonu'na ilk destek Fransa'dan geldi. Negev Çölü'ndeki gizli Dimona üssü, Paris'in sağladığı reaktörler ve plutonyum işleme tesisi sayesinde kurulabildi ve 1964'te faaliyete geçti.

Resmen "tekstil fabrikası" olan Dimona öyle gizli tutuluyordu ki, 1967'de buraya yaklaşan bir İsrail jeti düşürüldü. 1973'teki kurban, rotadan sapan bir Libya yolcu uçağıydı. Uçaktaki 104 yolcu öldü.

İsrail ordusunun; 1960'larda Negev'de nükleer denemeler yaptığı, ilerleyen yıllarda Fransa'nın Cezayir'deki nükleer denemelerine katıldığı söylenir.

Örtülü operasyonlar

İsrail, uranyum sorununu, kısa vadede Fransa ve İngiltere topraklarında örtülü operasyonlar yürüterek çözdü. İsrail ajanları, bu ülkelerdeki uranyum depolarını soydu. 1968'de, Batı Almanya'nın yardımıyla Avrupa'dan 200 ton uranyum oksid ele geçirildi. Bu operasyonların üstü, Batılı devletler tarafından örtüldü. Bir iddiaya göre; NUMEC adlı ABD şirketi, '50'li ve '60'lı yıllarda İsrail'e yasadışı yollardan yüzlerce kilo zenginleştirilmiş uranyum sevk etti. Bu konuda açılan soruşturmalardan sonuç çıkmadı.

Uranyum sorununun kökten çözümü 1960'ların sonunda, Güney Afrika ile işbirliği sayesinde mümkün oldu. İsrail; Güney Afrika'nın atom bombası üretmesini sağlayacak teknoloji ve uzmanlığı verdi, karşılığında uranyum aldı. Bunun yanı sıra, Güney

Afrika'nın uluslararası ambargoyu delmesi için çeşitli imkânlar sağlandı. İki ırkçı rejimin işbirliği, ABD gözetiminde, Güney Afrika diktatörlüğünün yıkıldığı '90'lara dek sürdü.

Suç ortağı ABD

Elbette ki, ABD başından beri İsrail nükleer programının içindeydi. İsraili araştırmacılar Amerikan üniversitelerinde eğitildi ve nükleer silah laboratuvarlarında çalıştı. 1960'ların başında, Dimona için gereken önemli ekipman, CIA desteğiyle Tracer adlı şirket tarafından sağlandı. 1971'de Nixon hükümeti, İsrail'e yüzlerce kriton (nükleer bomba üretimi için gereken bir aygıt) satışına onay verdi.

1981'de ise; ABD'den sağlanan uydu görüntüleri kullanılarak, Irak'ın Osirak Nükleer Reaktörü bombalandı. Bu saldırıya katılan bir İsraili pilot, yıllar sonra 2003'te, Columbia uzay mekiğinde astronot olarak can verecekti!

Cesur bir bilimci

İsrail'in gizli silah programları hakkındaki en önemli bilgileri, Dimona'da çalışan Mordeçay Vanunu verdi. Filistin davasının savunucusu olan Vanunu, bunun bir insanlık görevi olduğu inancıyla, çok sayıda fotoğraf ve belgeyi İsrail'den çıkardı. 1986'da, hikâyesi *Sunday Times* gazetesinde yayımlandı. Buna göre, İsrail'in elinde 200 termonükleer bomba vardı; Dimona'da her yıl 10-12 bomba yapılabiliyordu.

Vanunu, Mossad tarafından İsrail'e kaçırıldı ve 18 yıl hapse mahkûm edildi. Bunun 11 yılını tek başına hücrede geçirdi. Halen, 2 yıl cezası bulunuyor. (Çev: *Evensel/30 Nisan '03*)

Er Jessica'yı Kurtarmak öyküsü 'balon' çıktı

BBC için hazırlanan bir belgeselde, Irak savaşında esir düştükten sonra özel bir operasyonla kurtarılan Er Jessica Lynch'in öyküsünün, 'ABD tarafından şişirilerek aktarıldığı' ortaya çıktı.

BBC Televizyonu'nda önümüzdeki Pazar günü yayınlanacak olan ve gazeteci John Kampfner tarafından hazırlanan belgeselde, Irak'ı işgal hareketi sırasında 'koalisyon' güçlerinin basını yanlış yönlendirme örnekleri sıralanırken, "Er Ryan'ı kurtarmak" filminden esinlenen ünlü "Er Jessica'yı Kurtarmak" senaryosunun, gerçekten de bir 'senaryo' olduğu anlatılıyor.

Her savaş kendi efsanelerini, her ulus da savaşlar sonrasında kendi kahraman "ikona"larını yaratır. Bu, genellikle tarihte doğulu toplumlar için doğru iken, özellikle "modern zaman" savaşlarında ABD'lilerin Hollywood malzemesi haline gelen kahramanları dünyanın en çok tanınan "ikona"ları olmakta. Ancak, bunların en son örneği konusundaki "Kahraman Er Jessica" öyküsünün, ABD tarafından basına biraz "şişirilerek" aktarıldığı, Irak'ta yaşandığı varsayılan ve Hollywood film yapımcılarının hemen üzerine atladıkları bu dehşetengiz "kurtarıma" öyküsünün büyük ölçüde "kurgu"dan ibaret olduğu ortaya çıktı.

Er Jessica'nın kurtuluş öyküsü

Hatırlanacağı gibi, 2 Nisan sabahı Doha'daki koalisyon karargahına alelacele çağırılan basın mensuplarına, "çok önemli bir açıklama yapılacağı, önemli bir kişinin ele geçirildiği" bilgisi verilmişti. Herkes, bu kişinin "Saddam Hüseyin mi" olduğunu düşünürken, "ele geçirilen" in 507'nci Cephane Bakım Birliği erlerinden, 19 yaşındaki Batı Virginialı kadın

asker Jessica Lynch olduğu açıklanmıştı.

Harekat sırasında Nasiriye kenti yakınlarında kaybolan Er Jessica, Iraklı Fedain kuvvetleri tarafından yakalanmış, 8 gün esir tutulduğu sırada, yaralı biçimde çok acı tecrübelerden geçmiş, ancak ABD kuvvetleri tarafından kahramanca bir hareket sonucu esaretten kurtarılmıştı.

Basın merkezince dünyaya dağıtılan ve bizzat ABD ordusu tarafından çekildiği öne sürülen "gece görüntüsü" renkli televizyon filmlerinde de, Er Jessica'nın kurtarılışı, bu operasyon sırasında yaşandığı iddia edilen çatışma ve sonunda genç kadının özgürlüğüne kavuşturulmasının ayrıntıları sergileniyordu.

ABD yine hayal gücünü kullandı

Ardından Irak dışına çıkarılış ve ABD'ye dönüş, Amerikan televizyon network'leri tarafından dakika dakika canlı aktarılmıştı tüm dünyaya. Ondan sonra da gelsin Hollywood film bağlantıları, kitap anlaşmaları, rozetler, posterler ve mülti milyon dolarlık bir hediyelik eşya piyasası.

Ancak, ABD'lilerin savaşla ilgili pek çok konuda olduğu gibi, bu olayı da biraz "hayal gücünü zorlayarak" aktardığı anlaşılıyor. Gazeteci Kampfner'in araştırmasından anlıyoruz ki :

Iraklı doktorlar, Jessica'ya gayet iyi bakmışlar. Esir bulunduğu süre içinde, hastanedeki tek özel bakım yatağı O'na tahsis edilmiş. Hastanedeki 2 hemşireden biri de sırf Jessica için görevlendirilmiş,

Büyük ölçüde kan sıkıntısı çeken hastanede, personelden kan alınarak Jessica'ya verilmiş, Haberlere yansığının aksine, Jessica'nın

vücudunda tek bir mermi izine rastlanmamış, sadece bir kolu kırık ve bir de ayak bileğinde çıkık varmış,

Bıçak yarası da taşımayan Jessica'nın, yakalanmadan önce geçirdiği trafik kazasına bağlı birkaç sıyrığı varmış,

ABD'li "kahraman kurtarma timi" gelmeden ve büyük bir gürültü patırtı ile hastaneyi basmadan önce zaten Iraklı askerler hastaneden kaçmışlar,

En komiği de, ABD'liler kurtarma operasyonuna girişmeden iki gün önce Iraklılar Jessica'yı teslim etmek için bir girişimde bulunmuşlar. Ancak Jessica'nın içinde bulunduğu ambulans, ABD kuvvetlerinin ateş açması üzerine, geri dönmek zorunda kalmış.

Pentagon iddiaları reddetti

Belgeseli hazırlayan gazeteci, bu ayrıntıları aktardığı Pentagon yetkililerinin ise bir açıklama yapmaktan kaçındıklarını, hatta 2 Nisan'da dünya basınına yayınlanan video bandının orijinal halini, yani "montajlanmamış" halini görmek istediği halde, bunun mümkün olamayacağı yanıtını aldığını da söylüyor.

İşte, tipik bir "Savaş ve ilk kurbanı gerçekler" öyküsü. Aynen, 1991 Kuveyt işgali sırasındaki "kuvözlerden çıkarılan Kuveytli bebekler" öyküsü gibi. Hatırlarsınız, "vahşi Iraklılar'ın, Kuveyt City'deki hastaneleri yağmalayıp bebekleri içinden çıkardıkları kuvözleri çaldıkları" yalanının ardında Kuveyt'in ABD Büyükelçisi'nin kızı Neyyire'nin bulunduğu ve "öykü"nün bir ABD halkla ilişkiler şirketince dünyaya yayıldığı ortaya çıkmıştı.

Zafer Arapkırlı (NTV, 15 Mayıs '03)

Fransa ve Avusturya'da büyük eylem, grev ve genel grev dalgası...**Sosyal hakların gaspına karşı işçi sınıfının büyük öfkesi**

Kapitalist sistemin yapısal krizi tüm dünyada derinleşerek sürüyor. Avrupa burjuvazisi ve onların devletleri de tarihlerinin büyük bunalımlarının yeni bir örneğini yaşıyorlar. Dünyanın en zengin ülkeleri olarak bilinen Almanya ve Fransa bile enflasyonun önüne geçemedikleri için Avrupa Birliği tarafından uyarıldılar.

Kapitalistler krizin yükünü her zaman olduğu gibi bu kez de işçi ve emekçilerin üzerine yıkmak, bunalımlarını bu yolla aşmak istiyorlar. Uzunca bir süredir işçi ve emekçilerin mücadelelerle kazanılan tüm haklarına karşı Avrupa çapında yoğun bir saldırı sürüyor. Özelleştirmelerle tüm hizmet sektörü meta olarak pazara sürülüyor, sosyal haklar tırpanlanıyor, sınıf düşmanı yasalar birbirini kovalıyor. Bunlardan biri de, bütçe açığını kapatmak için kamu harcamalarında kısıtlamaya gidilmesi gerektiği bahanesiyle, emeklilik yasasında yapılması planlanan değişiklikler.

Almanya'da, geçtiğimiz yıllarda emeklilikle ilgili bir dizi yeni yasa çıkartılmasına karşın, emeklilik yaşının yükseltilmesi ile ilgili tartışmalar halen gündemde tutuluyor. Fransa'da ise, 1995 yılında, emeklilik için çalışma süresinin yükseltilmesi ile ilgili tasarı, tüm ülkeyi felce uğratan ve 5 hafta süren eylemlerle Fransız işçi sınıfının o eşsiz savaşı ruhuna çarparak tuz-buz olmuştu.

Fransa'da yeni genel grev dalgası

8 yıl sonra yine bir yıldır iktidarda olan sağcı liberal hükümet emeklilik reformu adı altında bir taslağı tartışmaya açtı. Buna göre, kamu sektöründe emeklilik için çalışma süresi etap halinde 37,5 saatten 42 saate çıkartılacak. Özel sektörde ise 40 saat olan bu süre 2012 yılından itibaren 42 saate yükseltilecek. Bununla da 2020 yılına değin oluşacak 50 milyar Euro'luk açığı kapatacaklarını söylüyorlar.

Planlanan emeklilik reformuna karşı Şubat ve Nisan aylarında birbirini izleyen grevler, gösteriler gerçekleşti. Bu yılın 1 Mayıs'ında sağcı hükümetin emeklilik reformu temel gündem oldu. 1 Mayıs günü gerçekleşen 240 eylemde yüzbinlerce işçi ve emekçi bu reforma karşı savaşa kararlılığını ortaya koydu. Bu gösteriler yeni eylemliliklere moral ve motivasyon kattı.

6 Mayıs'ta eğitim sektöründe ülke çapında bir grev gerçekleşti. Ardından 13 Mayıs'ta, 1995 yılından beri ilk kez tüm sendikalar genel grev çağrısı yaptılar. Tüm Fransa bir kez daha felç oldu. Kamu taşımacılığı neredeyse tamamen durdu. Paris ve Lyon gibi büyük kentlerde metro, otobüs ve tramvay işlemedi. Havayollarına ait uçuşların %80'i iptal edildi. Limanlarda gemilere yükleme yapılmadı. Medya sektörünün de greve katılması nedeniyle gazeteler basılmadı, devlet radyoları 24 saat yayın yapmadı. Postanelerin çalışmamasından dolayı mektuplar dağıtılmadı. Vergi daireleri, gümrükler, bankalar, sigortalar, elektrik ve gaz tekelleri kapalı kaldı.

Eğitim sektöründe de greve gidilmesi sonucu ders yapılmadı. İlk ve orta okullarda greve katılım %70'in üzerindeydi.

Ülke genelinde gerçekleşen 100'ün üzerindeki yürüyüş ve mitinglere bir milyona yakın kişi katıldı. Sadece Paris'te 250 bin işçi ve emekçi sokağa çıktı.

Yıllardan beri ilk kez böylesi bir genel greve katılımdaki kitlesellik düşünüldüğünde eylemin oldukça başarılı geçtiği söylenebilir. Genel grev, başbakanın sık sık tekrarladığı 'sokaklar yönetemez' sözlerine sokaklardan verilen en güçlü yanıtı. Dahası sendikaların savaş ilanı halen sürüyor. Birçok

işyerinde genel grevin ertesinde yeni gösteri ve grevler ilan edilmeye başlandı bile.

Avusturya: Son 50 yılın en büyük eylemi

Emeklilik sisteminde yapılması düşünülen değişikliğe karşı Avusturya'da da işçi ve emekçiler 1 hafta içinde iki kez greve gittiler. 6 Mayıs'ta gerçekleşen grev Avusturya'da son 53 yılda gerçekleşen en büyük eylem oldu. Avusturya Avrupa'da sınıf savaşımı sıralamasının en sonunda yer alıyor. Sendikalar hükümet ile birlikte "sosyal ortaklık" adı verilen oluşumda yer alıyorlar. Bu nedenle Avusturya'da genel grev yaşanmıyordu. Avusturya Sendikalar Birliği (ÖGB) bürokratlarınca genel greve, sadece demokrasinin tehlikeye düşmesi koşullarında başvurulacak bir silah olarak bakılıyordu. Oysa gelinen yerde ve tam da sermayenin sınıfa yeni saldırısını püskürtmek için bu silaha başvurmak zorunda kaldılar. Ve eğer Avusturya gibi bir ülkede bile genel grev çağrısı yapılmışsa, bu Avrupa'da ateş bacadayı sarmış demektir.

Başbakan Schüssel başkanlığında hazırlanan emeklilik reformu yasa tasarısı Nisan ayı sonunda bakanlar kuruluna sunulmuştu. Buna göre, erken emeklilik etaplar halinde kaldırılacak ve emeklilik yaşı 2013'ten itibaren 65'e yükseltilecekti. Tasarlanan bu saldırı, işçi ve emekçilerde öfkeyi taşıran son damla oldu. Sendika bürokratları alttan gelen baskı ile genel grev kararı almak zorunda kaldılar. Avusturya'da en son 1950 yılında büyük bir grev yaşanmıştı. Kendiliğinden patlak veren bu grev, o dönemin komünist sendikacılarının müdahaleleriyle kitlesel bir greve dönüşmüş ve ancak kanlı bir biçimde bastırılmıştı. O günden bugüne ÖGB bürokratlarının en büyük çabaları tabanın üzerinde kontrollerini kaybetmemek oldu. Ve gelinen yerde olaylar onları zorunlu kaldıkları eylemlere itti.

Önce 5 Mayıs'ta basım işçileri ve demiryolu işçileri iş bıraktılar. Gazeteler basılmadı. 6 Mayıs'ta yüzlerce işyerinde bantlar durdu, makinalar çalışmadı. Okullarda ders yapılmadı. Kamu taşımacılığı durdu. Hastanelerde kısmen çalışıldı. Genel grevin bir parçası olarak başkent Viyana'da yapılan dev gösteriye ise 500 bin kişi katıldı.

Ama gerici ve faşistlerden oluşan hükümet geri adım atmamakta direniyordu. Bunun üzerine emeklilik sistemi 13 Mayıs'ta bir kez daha protesto edildi. Bu kez 100 bin öğretmen greve gitti. Aynı gün Viyana'da sendikalar birliğinin çağrı yaptığı kitlesel bir yürüyüş gerçekleşti.

Bir hafta içinde iki kez yaşanan kitlesel grev ve yürüyüşler Avusturya işçi sınıfı ve emekçileri haklarını kazanmanın ve korumanın mücadeleden geçtiğini göstererek kavgaya sıkıca sarıldığını gösteriyor.

İşçi sınıfının etkili tepkisi saldırının şimdilik ertelenmesi ile sonuçlandı...**Avusturya'da son elli yılın en büyük işçi grevi**

Dünya genelinde yaşanan ve sonuçları gün geçtikçe daha da ağır bir biçimde hissedilen kapitalist krizin faturası, yıllardır dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilere çıkarılmak isteniyor. Bu da beraberinde işçi ve emekçilerin genelde henüz sınıf bilincinden ve devrimci perspektiften yoksun tepkisine neden oluyor. Bununla birlikte dünyanın hemen hemen her yanında ardi arkası kesilmeyen büyük işçi grevleri ve eylemleri yaşanıyor. Son zamanlarda bu grev ve eylemler gelişmiş kapitalist ülkeleri de gittikçe daha sık etkiliyor. Fransa, Almanya, İsveç, İspanya ve Avusturya, bu grev ve eylem dalgasının güncel örnekleri olarak duruyor önümüzde.

Avusturya'da son elli yılın en geniş katılımlı grevi geçtiğimiz hafta gerçekleşti. Ekonomik kriz içinde bulunan Avusturya'da, gerici muhafazakar ÖVP (Avusturya Halk Partisi) ve faşist FPÖ (Avusturya Özgürlükçü Partisi) koalisyonundan oluşan bir hükümet işbaşında. Bu hükümetinin Başbakanı Wolfgang Schüssel, genel seçimlerden ikinci kez hükümet olarak çıktıktan henüz iki ay sonra, Avusturya'da emeklilik ile ilgili bir "reform"un gerekli olduğunu ileri sürdü ve bu yeni saldırı planı son elli yılın en büyük grevinin gerçekleşmesine neden oldu.

Avusturya Sendikalar Birliği'nin (ÖGB) çağrısıyla 6 Mayıs günü gerçekleşen "önden önlem grevine" yüzbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Aynı gün Viyana'da büyük bir emekçi insan kitlesinin (bazı bilgilere göre 500 yüzbin kişi) katıldığı dev bir miting gerçekleşti. İşçiler sendikaların özel olarak organize ettiği dokuz özel trenle başkente aktı. Bunu 13 Mayıs'ta yeni grev eylemleri izledi, bu kez yüzbin öğretmen greve gitti.

Hükümet başkanı Wolfgang Schüssel'in "reform" tasarısına göre henüz emekli olmayan işçiler, emekli oldukları takdirde çok düşük bir emekli maaşı alacak. 45 yaş altında olanlar ileride emekli oldukları takdirde

%40'a varan kesintiyle yüzyüze kalacaklar. Diğer taraftan da emekli yaşı da belirgin biçimde yükseltilecek.

Bu aradan geçen yirmi yılda uygulanan erken emeklilik uygulaması da kaldırılacak. İkinci Cumhuriyet bu uygulamayla hem gençler, hem de yaşlılar arasındaki işsizlik oranını düşürmeyi hedeflemişti. Böylelikle erken yaşta emekli edilenlerin yeri daha genç elemanlarca dolduruluyor, bu uygulamayla işsizliğin önü biraz olsun alınmış oluyordu.

Bu yeni "reformla" Avusturya'da işsizlik oranı ve aynı zamanda kadınlar arasındaki yoksulluk daha da artacak. Hedeflenen "reformlar" gerçekleştirildiği takdirde, toplumun zaten dar gelirli olan kesimlerinin (işçiler ve emekçiler) durumu daha da kötüleşecek. Bu saldırıda ilginç bir nokta daha var. Tasarıya göre, ÖVP'nin seçmen tabanını oluşturan memurlar ve çiftçiler, bu uygulamaların dışında tutulacak.

Avusturya Başbakanı'nın bu atağı '70'li ve '80'li

yıllara damgasını vuran ve "sosyal ortaklık" olarak bilinen, genelde sosyal demokrat tipi devlet yapısını tümünden ortadan kaldıracak. Partisi ÖVP son genel seçimlerde büyük bir başarıyla çıkan Wolfgang Schüssel, bu reform paketini tanıtırken, buna karşı bir tepkinin sonuç vermeyeceğini de söylemeyi ihmal etmemişti. Koalisyon ortağı ve Üçüncü Cumhuriyetçi faşist FPÖ'nün eski genel başkanı Jörg Haider ise, son seçimlerde ÖVP'ye kayan seçmenlerini tekrar kendi partisine çekmek için, geçmişte de uyguladığı popülist demagojiyi sürdürerek, yeni "reform" paketine muhalefet ediyor. Kendisi gibi "reform" paketine muhalefet eden sosyal demokrasi SPÖ ile bu konuda birlikte çalışmayı düşünebileceklerini duyuruyor. Bu "reform" paketinin meclisten geçmesini engellemek için FPÖ ve SPÖ'nün milletvekili sayısı rahatça

yetiyor.

Avusturya burjuvazisi saldırısını şu an için ertelemiş bulunuyor. Ertelemiş diyoruz, çünkü burjuvazi bu saldırıyı ileride daha farklı ve daha kapsamlı bir şekilde gündeme getirecek ve işçi sınıfının buradaki tavrı bu saldırıların akıbetini derinden etkileyecektir. Saldırıları uzun bir zaman dilimine yayarak işçi sınıfının direniş gücünü yıpratma taktiği devreye sokulacağı gibi, Almanya örneğinde olduğu gibi birbirini zincirleme olarak izleyen ve işçilerin ve emekçilerin her türlü haklarını hedef alan yoğun bir saldırı furiası da başlatılabilir.

21. yüzyılın daha ilk yıllarında grevlerin Avrupa'nın en gelişmiş sanayi ülkelerinde yeniden bu yoğunlukla gündeme oturması, temel sınıflar arası çelişkinin daha da keskinleşerek devam ettiğini gösteriyor. Sınıf bilinçli devrimcilere umut veren bu gelişme onların tarihi önemdeki sorumluluklarını da ağırlaştırıyor.

M. Coşkun

Almanya: İş güvenliğine yönelik saldırı

Ekonomik krizin faturasını emekçilere çıkarmak isteyen Alman devleti kapsamlı birçok saldırıyı eşzamanlı gerçekleştirmek üzere saldırı paketleri hazırlattı (Hartz, Rürup, Agenda 2010). Bu saldırıların iş güvenliği yasasıyla ilgili ayağı olarak SPD-Yeşiller hükümetinin süper bakanı Wolfgang Clement (SPD) yeni bir taslak hazırladı. İş güvenliği yasasını ve işsizlik parasını ilgilendiren bu yasa taslağına göre, şirketin kötü durumundan kaynaklı işten çıkarılan işçilere yalnız işveren uygun görürse ve işçiye bunu yazılı olarak bildirirse tazminat ödenecek. Bu yasa taslağı eyalet hükümetlerinde görüşüldükten sonra meclise gelecek.

Bu yasa taslağıyla, daha önce işten çıkarılan işçiye yasal tazminat ödenmesini öngören taslak değiştirilmiş oluyor. Yeşiller'in ödenecek tazminatın şirketin büyüklüğüne göre sınıflandırılması önerisi ise yeni taslakta yer almıyor. Taslağına göre işveren uygun görürse işten çıkarılan işçiye çalıştığı her yıl için aylık maaşın yarısı kadar tazminat ödenecek. Bu tazminat çıkış tarihinde ödeniyor ve çıkarılan işçinin son maaşı üzerinden belirleniyor.

İşten çıkarılacak işçinin tespit edilmesinde uygulanan sosyal kriterler de işçinin şirkette çalışma süresi, yaşı ve bakımına muhtaç insan sayısı ile sınırlandırılıyor. Bu kriterler toplu iş sözleşmesiyle veya işçi temsilciliği ile şirket arasındaki özel bir antlaşmayla belirlenebilecek. Çıkarılacak işçinin

alesinin toplam geliri veya kendisinin bundan sonra iş bulma şansı gibi kriterler ise artık işvereni ilgilendirmiyor. Böylelikle şirkete yeni girmiş bir emekçiyi verimliliğinden ya da yaşından dolayı çıkarılabilecek işçiler listesinden alabiliyor. İşçi temsilciliği ve işveren çıkarılacak işçi-emekçi listesi üzerinde anlaşılardan sonra, eğer dava açılırsa, mahkeme bu listenin oluşturulmasında bir hata bulunup bulunmadığını tespit edebiliyor.

İşsizlik sayısını düşürmek için öngörülen değişikliğe göre, süreli çalıştırılan işçiler şirketin işçi sayısına dahil edilmiyor. Bu özellikle beş kişi çalıştıran şirketler için önemli, çünkü beşten fazla işçi çalıştıran işyerlerinde iş güvenliği yasası geçerli. Örneğin beş işçi ve bunun dışında süreli çalışan işçisi bulunan şirketler iş güvencesi yasasına uymak zorunda değiller. Bu uygulama 31 Aralık 2008 yılına kadar geçerli olacak ve bu tarihten sonra tekrar gözden geçirilecek.

Taslağına göre işten çıkarılan işçi üç hafta içinde mahkemeye başvurabilecek; sosyal kriterlerin doğru uygulanıp uygulanmadığı veya işçi temsilciliğinin onayının alınıp alınmadığı araştırılabilir. Yeni kurulan işyerleri için ise özel bir uygulama düşünülüyor. Buna göre, yasa çıktığında henüz dört yılını doldurmamış olan şirketler aldıkları elemanların çalışma süresini dört yılla sınırlayabiliyor. Şu an geçerli olan uygulamaya göre, bir şirkette iki yıldan

fazla çalışan elemanlar ancak iş güvenliği yasasına göre işten çıkarılabilir. Bu yeni uygulama varolan bir şirket yasal/tüzel kişiliğini değiştirdiği zaman geçerli değildir.

İşsizlik parasından yararlanma süresi ise azaltılıyor. 50-54 yaş arası işçilere asgari 30 aylık bir çalışma süresi için 15 ay, 55 ve daha yaşlı olan işçiler için asgari 36 aylık çalışma süresi için 18 ay işsizlik parası ödenecek. Yasa çıktıktan sonraki 2 yıl içerisinde işsiz kalan işçiler için eski uygulama geçerli olacak. Anayasal olarak iki yıllık geçiş süresi gerektiğinden, Clement, 2006 yılı için 0.1 milyar Euro, 2007 yılı için 1.4 milyar Euro ve 2008 yılından itibaren yıllık 2.2 milyar Euro'luk bir tasarruftan söz ediyor.

Bir bakanlık sözcüsünün açıklamasına göre, uzun süredir işsiz olan işçiler artık Mini-Job olarak adlandırılan ve aylık 400 Euro'ya kadar kazanç sağlayan işler de çalışmaya zorlanabilecekler. İşsizlik parası II olarak adlandırılan ve eski işsizlik yardımının yerine uygulanması düşünülen yardımdan faydalanan işsizler kendilerine verilen her işi kabul etmek zorundalar. İşsizlik parası II'ye göre, işsizlik yardımı sosyal yardım düzeyine indiriliyor ve bu yardımın miktarının tespitinde işsiz mal ve nakit varlığının yanı sıra eşinin geliri de gözönünde bulunduruluyor.

M. Coşkun

Savaş hakikaten bitti mi?

Bush, Iraklı sivillerin Amerikan askerlerinin yüzlerine baktıklarında kuvvet ve iyiniyet görmesi gerektiğini söylüyor. Yanlış Bay Bush, Iraklıların gördüğü tek şey işgal.

Artık savaş bitti denilebilir mi? Eğer George Bush'un uçak gemisi Abraham Lincoln'de geçen Perşembe yaptığı konuşmaya bakarsanız, belki. Ama bir önceki gün Rumsfeld'in Bağdat'taki askerlere yaptığı konuşmayı ciddiye alırsanız, hayır.

RUMSFELDİN TERÖRİST GRUPLARI

Konuşması artık alıştığımız "efsane"lerle süslenmişti: Yok Iraklılar sürüler halinde onları "özgür"leştiren Amerikalılara koşuyorlarmış, yok modern zamanların en hızlı bitirilen savaşımı gibi... Ama can alıcı nokta en sonda geldi, Amerika'nın halen ülkede bulunan tüm terörist grupların kökünü kazınması gerektiğini söyledi. Ne teröristi diye sormak lazım ve hatta bu terörist gruplarının arkasında kim var diye de. Belki de bu terörist gruplar henüz oluşuma geçmediler. Ama Rumsfeld de biliyor ki, Irak'ta sivillerden oluşan karşı koyma gücü yükselişe geçiyor. İran'da eğitilmiş Bedir Tugayının da desteğiyle güçlenen Şii kamuoyu Amerika'nın Irak'a sadece petrolü için geldiğini düşünüyor. Şii kamuoyu Amerikan askerlerinin Iraklı sivillere karşı takındıkları tutumdan da şikayetçiler; son bir haftada en az 17 gösterici öldürüldü ve bunlardan ikisi 11 yaşının altında çocuklardı. Irak halkının ABD'nin Irak'ta kurmaya çalıştığı "geçiçi" hükümetten pek de memnun olmadığını söylemeye gerek yok.

Savaş esnasında da benzer isyanlara rastlandı.

Şiilerin ABD'nin Saddam'ı göndermesini arzuladıkları kesin, Saddam'ın gaddarlığından kimsenin şüphesi yok. Ancak Saddam'ın gitmesi demek aynı zamanda Şiilerin gözünde Amerikalıların da gitmesi anlamına geliyor. Özellikle Nasıriye ve Necef'te Amerikan ve İngiliz bombalarının asıl kurbanı da Şiilerdi. Amerikalılar Bağdat'a girdikleri ve Saddam'ın heykellerini devirdiklerinde, Iraklılar bu nedenle Amerikan askerlerini çiçeklerle karşılamamışlardı. Bush Iraklı sivillerin Amerikan askerlerinin yüzlerine baktıklarında kuvvet ve iyiniyet görmesi gerektiğini söylüyor. Yanlış Bay Bush, Iraklıların gördüğü tek şey işgal.

KESKİN NİŞANCILAR MI?

İşgalin belirtilerini gözlemek oldukça kolay: "Nümayişler ve sonucunda Amerikalıların kesinlikle sorumlu olmadıkları kimi ölümler". Aynı İsrail'in Batı Şeria'da önce işleyip sonra iddia ettiği gibi ölen sivillerden işgal kuvvetleri "sorumlu" değildir. Bağdat yakınlarındaki geçiş noktasında torunuyla beraber öldürülen dede, anne ve küçük kızı için ABD henüz özür dilemedi. Güney Irak'ta arabalarının içinde taranan aile üyeleri, Filistin Otel'i'nde öldürülen basın mensupları, Felluce'de kurşunlanan 15 Iraklı... Bunların tümü Amerikalıların gözünde "nefsi müdafâ". İşin ilginç yanı, tüm bu olaylarda tek bir Amerikalının yaralanmaması...

Bu olayların gelişiminde Amerikan askerlerine ateş açan Iraklı keskin nişancılardan rolü olabilir mi? Pek sanmıyorum. Ancak olaylar önümüzdeki günlerde "keskin" olmasa bile birçok nişancının ortaya çıkabileceğine işaret ediyor. Iraklı Şiilerin

Lübnan Hizbullahı'na nasıl bir hayranlık beslediklerini, onların gerilla taktiklerini örnek aldıklarını söylemeye gerek yok. İran'dan feyiz alan, Saddam'ın zulmü altında deneyim kazanmış bu halk, Filistin topraklarındaki hareketlerine övgüler düzdüğü İsrail'den destekli emekli general Garner'ın nasihatlarını dinlemeye pek meraklı değil. Ayrıca Iraklılar ülkelerinin ABD'nin büyük şirketlerine "paha biçilmez" gelir kapısı olacağını çok da iyi biliyorlar.

ABD Uluslararası Kalkınma Dairesi, Irak'ta herhangi bir sivil otoritenin kurulmasını beklemeden yeni Irak'ta okutulacak ders kitaplarının basımından otoyol inşasına kadar her konuda ihaleleri dağıttı. Stevedoring şirketi daha kent ele geçirilmeden Umm Kasr limanının 4.8 milyon dolar değerinde inşasını almıştı. Amerikalı petrol yetkilileri, önce bombardımandan, sonrasında da yağmalara karşı özenle korunan Petrol Bakanlığı'na teftişe girdiler.

(...)

Bush savaşın bittiğini sanıyor. Savaşta Amerikalıların yüzlerinde "özgürlük" gören Şiiler, Amerikalılara karşı ayaklanınca, Rumsfeld'in gözünde "kökü kurutulması gereken" terörist gruplara dönüşüyor. Şüphesiz Suriye ve İran bunların destekçisi. 1954-1964 arasında Cezayir'de sömürge savaşı sürdürürken Fransa da Mısır ve Tunus'u suçlamıştı. Irak'taki savaşın ikinci devresi yakında başlayacak.

Robert Fisk

(Independent, 8 Mayıs 2003)

Çev: Erdem Peköz (NTV-MSNBC, 10 Mayıs 03)

Arjantin'de kadın işçilerin fabrika işgali...

"Buradan defolmayacağız!"

Arjantin'in başkenti Buenos Aires'teki Brukman tekstil fabrikasını 58 işçi birbuçuk yıl işgal etmiş ve kendi yönetimlerinde üretim gerçekleştirmişlerdi. Bu artık geçmişte kaldı. Hükümet başkanlık seçimlerinden kısa bir süre önce binayı boşalttı. İşçiler işyerini tekrar işgal etmeye çalışınca, polis çok sert önlem aldı. O günden sonra polis ve protestocular karşı karşıyalar. Brukman'ın kadın işçileri bir çadır kampı oluşturdu ve işsizler, üniversite öğrencileri, insan hakları örgütleri ve sol partiler tarafından destekleniyorlar. Protestolar kadın işçiler fabrikaya geri döndüğünde son bulacak.

Bu işçilerden biriyle, Delicia Righini ile Cecilia Pavón ve Timo Berger görüştü.

- Son durum nedir, hükümetle görüşmeler oldu mu?

- Çalışma Bakanı Graciela Camano ile görüştük. Basın üzerinden bizim inatçı ve müzakere yanlısı olmadığımızı iddia ettiği için yanına gittik. Fakat bundan bir sonuç alamadık. Bize teklif ettiği, içinde dikiş makinelerinin bulunduğu bir salondur. Bize orada tekrar işe başlamamızı teklif etti. Hangi makineler olduğunu sorduk, fakat bize cevap vermek istemedi. Fabrikada bilgisayarlı dikiş makinelerimiz vardı, bize verecekleri muhtemelen pedallıydı. Bunun dışında makineler ve salon için bizden kira ödememizi istedi. Bu söz konusu olamaz.

- Salonu gördünüz mü?

Hayır. Fakat bu, bizim diyaloga son verdiğimiz

anlamına gelmiyor. Müzakerelere açıldık. Fakat karşı taraf ciddi önerilerle gelmeli. Hükümetin mülk sahiplerinin yanında olduğu açık. Tek hedefleri bizi fabrikadan uzaklaştırmak. Buradan defolalım istiyorlar. Önerileri ciddiye almak mümkün değil. Bakanla görüşmelerimize devam edeceğiz, fakat mülk sahiplerinin sözcüsü olmaya devam ettiği ve Brukman'ın bizim olduğunu kabul etmediği müddetçe hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz. Çünkü biz fabrikayı birbuçuk yıl çalıştırdık ve ayakta tuttuk, boşaltma operasyonunda tahrip ettikleri makineleri tamir ettik, yeni bir müşteri çevresi oluşturduk, borçları ödedik.

- Hükümetten ne bekliyorsunuz?

Fabrikanın sahiplerinin devlete, kendilerine ulusal banka tarafından verilen altı milyon pesoluk (yaklaşık iki milyon Euro) borcu var. Bu yönüyle bakıldığında, Brukman aslında devletindir. Devletin makineleri ve binayı devlet hazinesine geçirip, bize bırakmasını istiyoruz. Biz de bu durumda hastahaneler ve kamu kuruluşları için yorgan ve çamaşır üretiriz. Bu bizim ilk defa fabrikada kaldığımız günden beri talebimiz. Bunun dışında devlet polisini bu semtten çeksin ve fabrikaya girmemize izin versin. Görüşmelerin çıkış noktası budur. Bu semt askeri diktatörlük döneminde olduğu gibi militaristleştirilmiş; nereye gidersen, karşına bir polis çıkıyor.

- Hükümet fabrikanın polis şiddetiyle boşaltıldığı gün için bir açıklama yaptı mı?

Hayır, hükümet bu konuda susuyor. Hepimiz dövüldük. Polisler hırsızlar sürüsü gibi geldiler. Bir bayram günüyüdü, geceydi. Fabrikada beş kadın işçi bulunuyordu, hükümet 3.800 polis gönderdi! Anında komşular ve çeşitli örgütlerden insanlar geldiler. Fakat çoğu paskalya tatilinden dolayı şehirde bulunmuyordu. Polis saldırı tarihini kurnazca belirledi. Başka bir gün bunu başaramazlardı. (...)

- Direnişi nasıl ayakta tutuyorsunuz?

Bizi destekleyen örgütler ve bizi ziyaret eden insanlar olmasaydı şimdi cezaevindeydik. Çok şükür birçoğu burada ve bizimle çadırlarda kalıyorlar. Semtten bir grup öğrenci de çadır kurdu. Fabrika önündeki nöbetler değişimli olarak gerçekleşiyor ve bu sayede uyuma fırsatı da buluyoruz. Bizi içeri alana kadar burada kalacağız. Bunun için daima birisi giriş kapısının önünde bulunmalı. (...)

- Peki bundan sonra ne olacak?

Kampın dışında birçok etkinlik organize ediyoruz. Cuma günü burada bir Rock konseri vardı. Binlerce insan, özellikle gençler geldi. Bunun dışında birçok konser düzenlenecek. Çarşamba günü ödünç aldığımız dikiş makinelerini kuracağız ve sokakta dikiş yapacağız. Bizi içeri almazlarsa, işimizi dışarıda yaparız. Santa Fe bölgesindeki selden mağdur olan insanlar için yorgan ve giyecek dikeceğiz. (Haftalık Jungle World gazetesinin 14 Mayıs 2003 tarihli sayısından kısaltılarak çevirilmiştir...)

Gençliğin ortak açıklaması:**MGK uzantısı ADKF üniversiteden defol!**

İstanbul üniversitelerinde geçen hafta Çarşamba günü başlayan ve yaklaşık bir hafta süren çatışmalar üzerine yoğun bir manüplasyon yapılmış ve halen de yapılmaktadır. Devletin ve medyanın gerçeklerle hiçbir alakası olmayan bu karalama kampanyası, üniversitelerdeki devrimci, yurtsever öğrenciler başta olmak üzere, öğrenci hareketimizin bütününe dönük yürütülen MGK güdümlü bir politikadır. Bu politika, polis-idare-ADKF işbirliğinde, üniversitelerdeki kışla düzenini, polis işgalini ve anti-demokratik uygulamaları derinleştirmek amacıyla hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Ancak devrimci, yurtsever öğrencilerin kararlı tutumu MGK politikalarını boşa düşürmüş, başta ADKF çetesi olmak üzere, polis ve üniversite idaresi karşısında öğrenci hareketimiz bir bütün olarak, net bir tavır almıştır.

Bu açıklama, başından sonuna sürecin hem politik hem de pratik olarak sorumluluğunu üstlenmiş, bundan sonra da bu kararlılık içerisinde bulunacak örgütlerin, kurumların ve grupların ortak deklarasyonudur.

ADKF nedir?

Bu grup birkaç yıldır üniversitelerde ADKF ismiyle faaliyet gösteren ve son bir yıldır da "Türk Solu" adında dergi çıkaran provokatör bir yapıdır. Daha önce İP (İşçi Partisi) içerisinde bulunan bu grup devlet içi hesaplaşmalarla bağlantılı olarak yolunu İP'ten ayırdı. Daha sonra kendisi öğrenci gençlik içerisinde MGK politikalarının sözcüsü ve tetikçisi olarak örgütlenmeye yöneldi. "Atatürkçülük" söylemini bayraklaştırarak resmi ideolojinin sistemli propaganda ayağı olma hedefini güden ADFK'nin başında bulunan kişiler tescilli kontra ajanlardır. Devletle doğrudan ilişki içerisinde bulunan bu kişileri devrimci, demokratik kamuoyu çok yakından tanımaktadır.

ADKF'nin varoluşunu birkaç başlık altında özetleyebiliriz. Öncelikle devletin doğrudan uzantısıdır. En az yakın tarihimiz boyunca devrimci, demokratik mücadeleye karşı kullanılan MHP'li faşistler kadar devletin merkezinden yönetilmektedir. İkincisi YÖK ile alenen ilişkileri ve işbirlikleri vardır. Üçüncüsü ırkçı ve Kürt düşmanıdır. Üniversitelerde şovenizmin kışkırtıcılığını yapmaktadır. Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında Halepçe katliamının sorumlusu "Saddam Hüseyin" taraftarlığına soyunmalarının arka planında bu şovenizm vardır. Diğer yandan sivil faşist örgütlenmenin temel argümanı olagelmiş anti-komünizm ve devrimci düşmanlığı temel propaganda çizgisidir. Son olarak yürüttüğü faaliyet tarzı devrimci değerlerimizin içini boşaltmak, öğrenci gençliği yozlaştırmak, değerlerimizi marjinalleştirmek için sistemli bir özel savaş politikasıdır.

Son yaşanan olaylar

30 Nisan, 1 Mayıs hazırlık çalışmalarının son günü olması bakımından yoğun bir gündü. ADKF bu yoğunluk karşısında provokatif adımlar atarak 30 Nisan sabahı bütün devrimci, demokrat öğrencileri taciz etmeye başlamış, bu tacizler YTÜ'de gerginliği tırmandırmıştır. Yaşanan gerginlik aynı gün İÜ Edebiyat Fakültesi'ne yansımış, bunun üzerine devrimci, yurtsever öğrenciler ADKF'yi sert bir müdahaleyle okuldan atmışlardır.

2 Mayıs sabahı yaşananlar ADKF'nin devletle ilişkisinin ne olduğunu, daha doğru bir ifadeyle devletin kendisi olduğunu göstermiştir. Edebiyat Fakültesi girişini polislerle birlikte tutan ADKF'liler polislerle birlikte o gün 'kimlik kontrolü' yapmış,

devrimci, demokrat ve 'Kürt' oldukları için 10 insanımızı sorgulama, işkence yapma ve ağır yaralama fütursuzluğunu göstermişlerdir. Saldırı okul dışına da taşmış, Taksim'de iki demokrat öğrenciye pusu kurularak saldırı yapılmıştır.

5 Mayıs Pazartesi günü can güvenliği olmayan devrimci, demokrat öğrenciler okullara toplu olarak girmişlerdir. ADKF'liler YTÜ'de toplanmış ve okuldaki gerginlik tırmanmıştır. ADKF'lilerin polis korumasında dışarı çıkarılması, daha sonra da devrimcileri tahriklerine devam etmeleri sonucu Beşiktaş'ta çatışma yaşanmıştır. Polis arkadaşlarımızdan 30'unu gözaltına almıştır.

6 Mayıs Salı günü polisin saldırgan tutumu Edebiyat Fakültesi'nde 137 devrimci, demokrat öğrencinin gözaltına alınmasıyla devam etmiştir. Olayların gelişme biçimi, medyanın yürüttüğü psikolojik savaş polisin rolünü açıkça ortaya koymaktadır.

Diğer taraftan İÜ Rektörlüğü'nün 2 Mayıs günü takındığı tutum, K. Alemdaroğlu'nun nasıl bir zihniyete sahip olduğunu bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak tavrımız

YÖK'e, emperyalist işgale, cezaevlerindeki tecride karşı olduğumuz için yıllarca soruşturmalara uğrayıp okullardan atıldık. Sivil faşistlerin saldırılarına maruz kaldık. Şimdi de esasen sivil faşistlerle aynı misyonu taşıyan ADKF palazlandırılıp üzerimize salınıyor. Biz düşüncelerimizi, değerlerimizi bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da savunmaya devam edeceğiz. Mücadelemiz karşısında bize yönelecek her türlü saldırıya gerektiği şekilde cevap vereceğimize hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Yaşananlar burjuva medyanın yansıttığı gibi "sol içi" çatışma falan değildir. Saldırı bir bütün olarak öğrenci hareketimize yöneliktir. Hal böyleyken öğrenci hareketi içerisinde bazı anlayışların ve grupların bu gerçeği bilerek ya da bilmeyerek gelişmeleri kamuoyuna "provokasyon" olarak yansıtılmaları oldukça kaygı vericidir. Elbette öğrenci gençliğin akademik, demokratik mücadelesini ezmek isteyen devlet ve ADKF provokasyonlar için fırsat kollamaktadır. Fakat devrimci, yurtsever öğrenciler bu niyetler karşısında bilinçli bir tavır almışlardır. Bu gerçeği gölgeleyen bu tür açıklamalar objektif olarak öğrenci hareketine zarar veren, devrimci, demokratik geleneğimizle bağdaşmayan 'maksadını aşan' açıklamalardır. Bu anlayışları niyetleri her ne olursa olsun bu tutumdan vazgeçmeye, provokatörlerle devrimciler arasındaki net çizgiyi bulanıklaştırmaya hizmet eden bu yaklaşımı terketmeye çağırıyoruz.

Devrimci, demokrat, yurtsever gençliğimizi gelişmeler karşısında mücadeleye çağırıyoruz. Geleneğimize, değerlerimize ve geleceğimize sahip çıkalım.

Üniversitelerimizi MGK çetelerine terketmeyeceğiz!

**YÖK, polis, medya bu ablukayı dağıtacağız!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

Demokratik Öğrenci Hareketi, İstanbul Gençlik Derneği Öğrencileri, Özgür Gençlik, Demokratik Öğrenci Birlikleri, Kaldıraç, Devrimci Parti Güçleri, Öğrenci Konseyleri, Devrimci Proleter Gençlik, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Ekim Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik

Ekim Gençliği

Mayıs 2003 tarihli 60. sayısı çıktı!..

1 Mayıs ve gençlik

1 Mayıs dünya ölçüsünde yaygın ve kitlesele gösterilerle kutlandı!

Kurtlar sofrasında Irak!

Halklar emperyalist saldırganlığa boyun eğmiyor!

İşgal altında Irak'tan manzaralar...

Bu yasa meclisten geçmeyecek!

Devrimci mirasa sahip çıkmak!

(orta sayfa)

Devrim için düşenler kavganın en onurlu yerinde bayraklaşıyorlar!..

Deprem ve Bingöl'de yaşananlar!

Öğrenci gençliğe yönelik planlı provokatif saldırılar üzerine

Partimizin direnişçi kimliğine leke

sürdürmedik!

Okullar ticarethaneye

dönüştürülüyor!

İTÜ şenlikleri nereye?

ODTÜ'de Alternatif Şenlik...

İsviçre'de 9. Ekim Gençliği Kampı...

Paris Komünü..

Mücadele postası

Tek tip!..

Açık bir cezaevinde yaşıyoruz!
Okul sırasında, tek tip önlükler altında, tek tipleştirilmesi amaçlanan çocuklar!
Kışlada tek tip üniforma altında tek tipleştirilen gençler!
Fabrikada tek tip iş giysileri altında robotlaştırılması amaçlanan işçiler!
Cezaevlerinde, tek tip kıyafet altında inançlarından, kimliklerinden arındırılmak istenen insan!

Ekranların karşısında, tek tip kültürle uyuşturulanlar!
Aynı iktidarın çeşitli yansımaları
bunlar... Her yanımızı kuşatan bir iktidar
bu!

“Tek tip düşün ve öyle yaşa! Benim çıkarım için çalış ve öl!” diyen bir iktidar!

İnsanları doğdukları andan itibaren, bu amaçla yönlendiren, duygularını denetleyen, hayal gücüne bile müdahale eden bir iktidar!

İçinde bulunduğumuz bu kapitalist düzende, egemen sınıf olan burjuvazinin iktidarı bu. Biz işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlara karşı olan iktidar.

Bu iktidar her yerde!
Devlet ve kurumları, din ve medya, sanat ve kültür, bu iktidarın araçlarından ilk akla gelenler!

İktidar her yerde!
Her yerden gözetlenebildiğimiz, yönetilebildiğimiz açık bir cezaevinde yaşıyoruz. Bu iktidarın tüm güçleri, askeri, polisi, yargıcı, medyası, F tipleri devrede...

Ama asıl büyük tehdit şu: İktidarın bizi denetlemesine, yönetmesine gerek kalmadan, biz kendi kendimizi denetliyoruz! Kendi kendimizi sansürlüyoruz, kendi kendimizi hapsediyoruz. Evlerimizin her birini F tipi hücre haline biz kendimiz getiriyoruz...

Artık iktidar beynimizde işi bitiriyor!
Gözlerimize biz geçiriyoruz göz bandını, biz bantlıyoruz ağzımızı!
“Gocuklu celep, sallayınca sopasını, katıllıveriyoruz sürüye, salhaneye doğru...”

Oysa yazarın dediği gibi, “hapsolacak kadar işler yapmalıydık, mecbur olmalıydık bu adamlar bizi hapsedmeye!” Bu açık cezaevinden firar ise mümkün. Bundan da öte, bir ihtiyaç! Ve elbette ki bir tercih; varlık ile yokluk, iyi ile kötü, doğru ile yanlış, ezen ile ezilen arasındaki bir tercih!

Firar yolu mu? Kolay! Önce merak etmeye, soru sormaya başlamak, araştırmak gerek! Ve eyleme geçip denemek gerek! Çaba gerek yani, emek gerek ve beklememek gerek! İnsanlığın hapsedildiği kapitalizmin açık cezaevinde, insanlığa “af” yok çünkü! Bizden başka bir kurtarıcımız yok!

Tek kurtuluş firar! Tek kurtuluş özgürlük kavgası! Duvarları yıkacak bir yöntem mutlaka var, önce beynimizde örülen duvarlardan başlamak gerek!

F tiplerinin olmadığı, düşüncenin özgür, insanların eşit, kültürün zengin ve çeşitli olduğu sınıfsız, sömürsüz bir dünya mümkün!

D. Ümit

Mezarlık tipi zindan: Yeraltı zindanı

F tipi zindanlardan sonra şimdi de yeraltı zindanları saldırısı gündemde. Faşist devlet, F tipi zindanlarda kıramadığı devrimci iradeye karşı saldırısını yeraltı zindanlarında sürdürecektir.

Yapımına '99 yılında başlanan Diyarbakır Yüksek Güvenlikli Cezaevi açılma aşamasına geldi. Burada çalışacak personelin seçimine başlandı.

Bu zindanların yapımında çalışan işçilerden öğrenildiğine göre, hazırlanan mekan uzun boylu bir insanın ayakta duramayacağı boyutlarda. Hücrenin banyo ve tuvalet dahil 4 metrekare genişliğinde olduğu söyleniyor. Hücreler hiçbir şekilde ses geçmiyor. Görüş yerlerinde telefon ile konuşulabiliyor, ama görüşmeler birbirini göremiyor.

F tipi zindanlarla devrimcileri posa haline getirme hedefine ulaşamayan devlet, şimdi de mezarlık tipi zindanlarda bu amacına ulaşmaya çalışacak. Hücre saldırısının toplumsal muhalefette yarattığı yıldıza, ödenen çok ağır bedellere rağmen devrimci tutsaklar dimdik ayakta. 19 Aralık katliamının üzerinden üç yıl geçti, bu üç yıl devrimci iradenin teslim olmayacağını göstergesi oldu. Devrimci tutsaklar direnişlerini sürdürüyor, onurlarını ve devrimci kimliklerini koruyorlar. Adalet Bakanlığı bu zindanların varlığını reddediyor. Oysa, Kandıra ve Denizli’de yapımı sürüyor. Beylikdüzü’nde yeraltı zindanlarının yapımı için arsa alındı. Ağır çatışmalı süreç ve halen süren direniş nedeniyle F tipi zindanları meşrulaştıramayan devlet yeraltı zindanlar ile saldırısını boyutlandırıyor.

Zindanlar asıl olarak sistem muhalifi devrimcilere karşı, onları toplumdan tecrit etmek için kullanılıyor. Ama bu saldırı aynı zamanda toplumun bütününe yöneltilmiş bir saldırı. Zindanlardaki yoldaşlarımız ve dostlarımız saldırının sivri okuyla karşı karşıya ve bunu göğüslemiş durumdadır.

Toplumsal muhalefette ise bir yanılla yılgınlık, diğer yanılla yenilgi psikolojisi sürüyor. Yaşamın hücreleştirilmesine karşı bu yılgınlığı kırmak zorundayız. Zira toplumsal çatışmalar da doğası gereği yenilgileri içerir. Bizim görevimiz bu yenilgilerden gerekli dersleri çıkarmak ve ileri doğru adımlar atmaktır.

F tipi hücrelere devrimci tutsaklar konuldu ama burjuvazi umduğu sonuçlara ulaşamadı. Mezarlık tipi cezavi ile de ulaşamayacak, devrimci tutsakları teslim almayı başaramayacak. Fakat bu bizim görev ve sorumluluklarımızı azaltmıyor, tersine artırıyor. Görevimiz insanlarımızın diri diri gömülmesinin önüne geçmektir. Yoğun bir şekilde mezar tipi cezaevlerini teşhir etmeli, kırılan toplumsal muhalefeti canlandırmak için harekete geçmeliyiz.

F. Esin

“Yüksek güvenlikli” yeraltı cezaevlerine karşı açıklama...

Yeraltı cezaevleri insan sağlığına ve haklarına aykırı

12 Mayıs günü, Diyarbakır ve Denizli’de yapımı biten ve başka illerde de yapılması planlanan “yüksek güvenlikli” yeraltı cezaevlerine karşı TMMOB İstanbul Koordinasyon Kurulu, İHD İstanbul Şubesi ve İstanbul Tabip Odası bir basın açıklaması düzenlediler.

Açıklamada, cezaevleri sorununa ilişkin geçmiş dönemde birçok kitle örgütünün çaba gösterdiği, buna rağmen devletin kendi bildiğini okuyarak birçok dramatik olay gerçekleştirdiği hatırlatıldı. F Tipi cezaevlerinin ilgili meslek

kuruluşlarının görüşlerine başvurulmadan, bir dayatma şeklinde hayata geçirildiği vurgulandı. Ardından yapımı biten ve yapılması planlanan “yüksek güvenlikli” cezaevlerinin henüz bilinmeyen fiziksel özellikleri, burada bulunma koşulları, hükümlü hakları vb. konusunda duyarlılık gösterilmesi ve bilgi verilmesi talep edildi.

İHD İstanbul Şubesi adına konuşan bir katılımcı, sistemin demokrasi diye bir sorunu olmadığını, bu politikaların inkar ve imhadan

ibaret olduğunu söyledi. “F tiplerinde 107 insan öldü, 500 kişi sakat kaldı. Bunlar yetmiyormuş gibi daha ağır koşullarda yaşanacak cezaevleri yapıyorlar.” diyerek, duyarlılığı artırmak ve tepki göstermek gerektiğini söyledi.

İTB Adına söz alan konuşmacı ise F tiplerinin ve benzer cezaevlerinin insanın doğasına aykırı olduğunu dile getirdikten sonra “Buralarda insan olarak yaşanamayacağını hep tekrarlayacağız, olay bu kadar basittir” dedi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

KADEK'in geleceği...

Serhat Ararat

Kuşkusuz ihanetin geleceği yok. Teslimiyet ve tasfiyeciliğin geleceği olamaz, tarih hep böyle yazar.

“Öyleyse nedir bu başlık?” “Neden bilinenler tekrarlanıyor?”

Yanıtı geleceğiz...

Yine ihanetin ödüllendirildiği görülmemiştir!

Hainin işi bittikten sonra bir kağıt mendil gibi buruşturularak çöp sepetine atılır! Tarih bunun sayısız örneğiyle doludur!

İhanet ve ihanetçinin düşmanı tarafından bile saygıyla karşılandığı görülmemiştir. Tersine hain hep aşağılanır, alçaltılır ve dipsiz derinliklere yuvarlatılır...

Elbette amacımız herkesin bildiği bu sıradan ve yalın gerçekleri tekrarlamak değil. Üzerinde esas olarak durmak istediğimiz nokta şudur: Irak'ın işgali ve bir tür yeniden sömürleştirilmesi süreci, İmralı Partisi KADEK'i ve geleceğini çok yakından ilgilendiriyor. Bu doğrultuda ABD ve TC cephesinde basına yansıtılan hazırlıklar var ve bunlar önümüzdeki günlerde daha yoğunca tartışılacaktır... İşte bu konuyu tartışmak, değerlendirmek ve halkımızı konuyla ilgili “karınca kararınca” bilgilendirmek istiyoruz, bunu vazgeçilmez bir görev olarak görüyoruz.

Konuya geçmeden bir hatırlatma daha yapmakta yarar var. Bilindiği gibi, Güney Kürdistan'da konumlandırılan KADEK'li eski gerilla güçlerinin politik ve stratejik bir anlamı kalmamıştır. Çünkü silahlara nihai olarak veda edilmişti, silahlı mücadele teorik ve pratik olarak mahkum edilmiş, temel strateji olarak “yasal demokratik mücadele yöntemi” benimsenmişti. Ama bu “sihirli” yönteme bir türlü geçiş yapılamamıştı. Yapılamamıştı çünkü, tüm yalvarmalarına rağmen bir türlü “yasallaşamıyorlardı”. Kimse kendilerini kabul etmiyordu. Zaman zaman silahlara yeniden sarılacaklarını söylüyorlar, konuyla ilgili kararlar alıyorlardı. Ama bunların hiçbir anlamı yoktu, çünkü arkası boştu, herhangi bir teorik temele ve stratejik dayanağa dayanmıyordu. Bu gerçekliği gizlemek için hiçbir teorik ve stratejik anlamı olmayan “meşru savunma” kavramı dillere pelesenk edildi ve işler bununla idare edilmeye çalışıldı.

Gerçeklikte ise dağa mahkum kalmak iki gerçekten kaynaklanıyordu. Bir: Tüm yalvarmalarına, af dilenciliklerine rağmen TC kendilerini kabul etmiyordu. İki: Salt Öcalan'ın yaşamı için böyle bir gücün tehdit unsuru olarak kullanılması gerekiyordu.

Dağa mahkum edilen eski gerilla ile kotarılan başka şeyler de var. Kısaca şöyle: Bunlardan birincisi, eski gerilla gücünün TC'nin Güney politikası ve saldırıları için bir bahane olarak kullanılmasıdır. Irak savaşı sürecinde bu bahane sık sık gündeme getirildi, bugün de bu tekrarlanıyor. Diğer önemli bir beklenti de Kürdistanlı yurtseverlerin, halkın eski gerillanın politik ve psikolojik baskısı ve etkisiyle denetim altında tutulmasıdır.

Ancak bu dağa mahkumiyetin görece ve geçici olduğu biliniyordu. ABD Irak'ı işgal etti. Irak'ı yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Bu bağlamda Güney Kürdistan'da kendi otoritesini kurmaya çalışacaktır. Bu noktada eski gerilla güçlerinin, KADEK'in varlığı önemli bir sorun olarak önlerinde duruyor. Niteliği ve varlık gerekçesi ne olursa olsun başka bir silahlı gücün varlığını kendi egemenlik anlayışıyla bağdaşır bulmuyor. Genel egemenlik ve iktidar teorisinin gereği olarak olguya böyle

bakıyorlar. Bu nedenle KADEK'in Güney'deki varlığını sayılı günlerle değerlendiriyorlar. Bu konuda ABD temsilcilerinin yaptıkları açıklamalar var. Özet olarak şöyle: “Ya silahları bırakıp Irak'ın vatandaşı olursunuz, ya da çeker gidersiniz! Buradaki varlığınızı kabul edemeyiz!” Bir yandan bunlar basına açıklanırken, öte yandan da TC Genelkurmaylığı ile sıkı bir pazarlık içindedirler. Yine basına sızdırılan bilgilere göre ABD, KADEK'in silahsızlandırılması için TC'ye yeni yasal düzenlemeler (Pişmanlık yasası ve benzeri...) yapmasını dayatmaktadır. Zaten TC'nin de bu yönlü hazırlıkları var. “Kapsamlı bir Pişmanlık Yasası” üzerinde çalıştıklarını İçişleri Bakanı açıkladı. Bu konunun önümüzdeki günlerde gündeme daha yoğun bir şekilde oturacağı kesin gibidir.

ABD, Güney'deki KADEK varlığını tasfiye etmeyi, TC'nin Güney'deki askeri etkinliklerini sonra erdirmek, TC'nin elindeki bahaneleri ortadan kaldırmak ve denetimini tam olarak kurumsallaştırmak için de istiyor. Bu da gözardı edilmemesi gereken bir etkidir.

Özetle Irak ve Güney Kürdistan politikası gereği ABD emperyalizmi, KADEK'i öyle ya da böyle kesin tasfiye etme kararını almıştır. TC'yi de bu karara ve tasfiye planına katmak için yoğun bir çaba içinde görünmektedir. Bu, net ve kesin!

Bu noktada KADEK ve Öcalan'ın tavrı nedir? Şimdi de kısaca bu sorunun yanıtı üzerinde durmaya çalışalım: Öcalan ve KADEK gelişmelerin farkındadırlar. Bugüne dek yapmaya çalıştıkları af dilemek ve sergilenen senaryoda bir pay kapmaktan öte bir şey değildir. Hiçbir iradeleri olmadığı için af dilenciliklerinin ötesinde bir şey yapmaları da mümkün değildir. Dikkat edilirse peşpeşe bildirgeler yayımlamakta, gündemi “önerilerle” boğmaya çalışmakta, bunun için “demokratik serhildan” çağrılarını tekrarlamaktadırlar. Ama bunların zerre kadar politik bir etkisi ve değeri olmuyor. Bunun nedeni de çok açık ve basittir:

İradesi olmayanların, stratejik ve politik bir amacı olmayanların, politikalarını af ve düzene kabul edilme üzerine kuranların laflarına ve eylemlerine hiç kimse zerre kadar değer vermez!

Şu anda fiziki tasfiye hazırlıkları yapılmaktadır. Buna karşı ne yapılacak, nasıl durulacak?

“Pişmanlık Yasasını kabul etmeyiz” diyor bazı tefsirciler. “Üzerimize gelirlerse meşru savunma yaparız” diyorlar. “Meşru savunma” nedir? Bu, nasıl bir politik ve askeri stratejiye denk düşüyor? Diyelim ki üzerinize geldiler, direndiniz! Bunu sadece “onurunuzu” kurtarmak için mi yapacaksınız, arkası nasıl getirilecek, yoksa bu,

belli bir politik askeri çizginin uygulanması mı olacak? Bu sorulara verilecek yanıtı olan var mı? Öcalan'ın son görüşme notlarına bakın, orada yaptığı hizmet karşılığı “aldatılmış” bir itirafçının ruh halinden başka bir şey bulamazsınız! Binlerce insan fiziki imha ile karşı karşıya, bu tasfiye sürecinde üç yüzü aşkın gerilla yaşamından oldu, ama devlete hizmet etmekte kusur işlemediklerini tekrarlayıp duran pişkinlerin haline bakın! Ne yazık, halk da basireti bağlanmış bir biçimde bu felaketi seyredip duruyor, hatta kimi zaman tasfiyecilerin değirmenine su taşıyor.

Açık ki KADEK'in önünde iki seçenek var. Bir: İmralı çizgisini bütün boyutlarıyla mahkum etmek ve kendisini her açıdan yeniden yapılandırmak! Tek başına silahlı direniş bir anlam ifade etmez, tersine bu, başka bir felaketin

hazırlayıcısı olur. Onun için çok kapsamlı bir muhasebe ve kendini aşma hareketinden söz ediyoruz. Ancak bu mümkün değildir, evet, kesin bir biçimde belirtiyoruz ki, KADEK'in teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tavır alması, kendisini tepeden tırnağa yenileyerek aşması mümkün değildir. Bu şansları ve olanakları yok! Böyle bir tarihsel hesaplaşmayı ancak devrimci çizgide duran güçler yapabilir, ancak bu da gelinen aşamada tasfiyeciliği önlemede yetersiz kalacaktır. Öyle de olsa yeniden ayağa kalkmada bu tarihsel hesaplaşma bir zorunluluk olmaktadır!

İki: İmralı çizginin kaçınılmaz bir sonucu olarak fiziki imha da içinde olmak üzere tasfiyeciliğin “final” aşamasını oynamak! Bu, neredeyse “kaçınılmaz kaderleri” haline gelmiş bulunuyor.

Gerçekler bu kadar yalın ve çıplak. Bu noktada KADEK'in etkisinde olan yurtseverlerin, hala devrimcilik iddiasını taşıyanların artık uyanmaları gerekmiyor mu? “Ne yapabiliriz ki” kolaycılığından sıyrılıp gerçekleri cesaretle savunmaları ve gerçeklerin saflarında yerlerini almaları gerekmiyor mu?

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi futbol turnuvası düzenledi

Futbol bir yanıyla sermaye sınıfı için önemli bir rant alanıyken, bir yanıyla da sistemin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri etkisiz hale getirmek, kendi asıl gündemlerine yabancılaştırmak, fanatizmi besleyerek birbirine düşürmek için kullandığı en önemli araçlardan birisi.

Futbol, kullanılabilirliğinde işçi sınıfına kolektivistliği aşılayabilecek, bireysellikten uzaklaştırarak birlikte hareket etmeyi öğretebilecek bir takım oyunudur aynı zamanda. Sermayenin yoz, kâra dayanan futbol anlayışına karşı kolektivistliğe dayanan bir futbol anlayışını yerleştirmek, beraberinde semtimizdeki işçilerle ve işsiz gençlerle kaynaşmayı sağlayabilmek için bir futbol turnuvası düzenledik. 8 takımdan oluşan ve bir hafta sürecek olan turnuva sonunda kazanan takıma kitap hediye edilecek.

Sermayenin her alandaki kuşatmasını ancak kendi sınıf kültürümüzü kuşanıp kendi değerlerimizi geliştirerek kırabiliriz. Bunun bilinciyle hareket ederek sınıfın kültürünü her alanda varetmek için iş başına!

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışkanı/Adana

Duyduk duymadık demeyin: Bu bir skandaldır!

Fikret Başkaya

Son bir ayda hakkımda iki dava birden açıldı: Davalardan biri 13 yıl önce yazdığım bir kitap için, diğeri 10 yıl önce yazdığım bir makaleden. *Paradigmanın İflası* Nisan 1991'de ilk defa yayımlandıktan 15 gün sonra dava açıldı. Bu kitaptan 20 ay hapis, 42 milyon TL para cezasına çarptırıldım. Para cezası ödendi. Hapis cezasını Haymana Cezaevinde yatarak 'çektim'. 13 yıl önce yayınlanan *Paradigmanın İflası* bu güne kadar (korsan baskılar hariç) sekiz baskı yaptı. Aradaki 6 baskıya dava açılmadı...

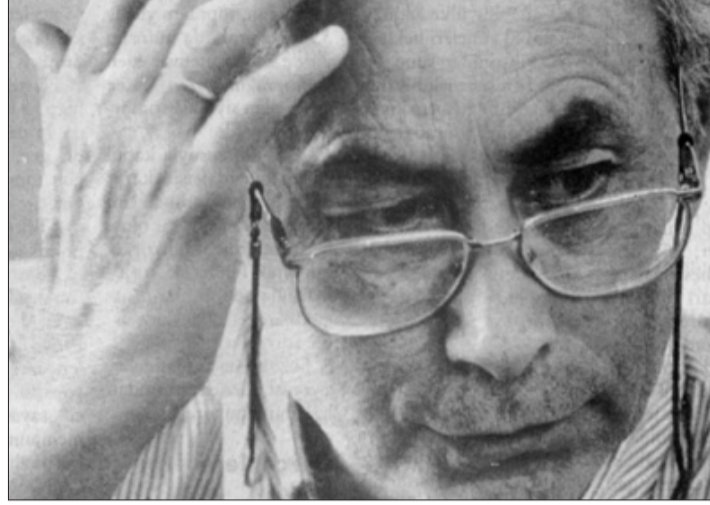
Fakat hepsi bu kadar değil. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi bu cezadan dolayı Türk hükümetini mahkum etti. Cezalandırmanın ifade özgürlüğünün ihlali olduğuna kadar verdi. Bu karar mahkumiyeti tüm sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırdığı halde, kitabın aynı bölümünden ve aynı gerekçeyle Terörle Mücadele Kanunu'nun aynı maddesi (8/1) gereğince yeniden dava açıldı.

Laiklik üzerine yazdığım, Sivas katliamını konu alan ve dava konusu yapılan makalenin yazılış tarihi de 12 Temmuz 1993'tür. Bu yazı günlük bir gazetede yayımlandıktan dört yıl sonra *Akıntıya Karşı Yazılar* başlığını taşıyan kitapta ikinci defa yayımlandı. 2003 Ocağında yayınlanan üçüncü baskıya dava açıldı (TCK 159/1).

Bir kitap yazmak neden bir 'terör eylemi' sayılıyor? Kavramların bir içeriği olması gerekmiyor mu? Bu dünyada yazı yazmak kadar terör eyleminden uzak bir insan faaliyeti mümkün müdür? Devletin istemediği bir şey söylediğimizde, resmi ideolojinin tabu saydığı, tartışılmasını yasakladığı bir konuda fikir beyan ettiğimizde, bunun bir terör eylemi sayılıp, Terörle Mücadele Kanunu'na göre cezalandırılması saçma, mantıksız ve hak ve hukuk kavramlarının inkarı değil mi? Düşünce yasağına itibar eden, böylesi bir haysiyetsizliği içine sindirebilen biri hâlâ aydın sayılacak mıdır? Bir yazı neden devletin manevi şahsiyetine hakaret sayılıyor. Devletin manevi şahsiyetinin olmayacağını anlı-şanlı hukuk profesörleri, yüksek yargının 'saygın üyeleri' bilmiyorlar mı? Laiklik üzerine yazdığım yazıda işkence mahkum ediliyor. Neden işkence yapanlar değil de işkenceye karşı çıkan cezalandırılıyor? Eğer maneviyat insana özgü bir şeyse ve devletin manevi şahsiyeti diye bir şey de olamayacağına göre bununla yapılmak istenen nedir? Bu işkencecileri korumak için olmayan 'maneviyatın' bahane edilmesi değil midir?

Bütün bunlarda mantık, hak, hukuk, adalet nerede? Onca hukuk adamı-kadını neden bu kepezeliğe ses çıkarmaz, bu durumu veri alıp sessiz ve tepkisiz kalır? Koskoca barolar neredesiniz? Bu dünyada meslek etiği (deontoloji profesyonel) denilen bir şey yok mu? Öyleyse sizin hukuk dediğiniz nedir? Elbet bir gün gelecek her şey yerli yerine oturacak ve o zaman kimse hukukun katlinin hukuk olduğu yalanına artık itibar etmeyecek...

Bir yazı yazıyorsunuz aradan 10 yıl geçiyor ve yazı bu zaman zarfında defalarca basılıyor. Bir de bakıyorsunuz on yıl sonra dava açılmış. Bir üst mahkeme verilen bir cezayı tüm unsurlarıyla ortadan kaldırmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden dava açılıyor... Bundan büyük aymazlık, keyfilik, tutarsızlık, ölçsüzlük olabilir mi? Burada oluyor... Burası skandalların harman olduğu bir ülkedir. Kimse durun yanlış yapıyorsunuz, ayıp ediyorsunuz, 'bu bir skandaldır' demiyor... Örnek mi istersiniz... İki-üç yıl kadar önce bir gazete benimle bir söyleşi yapmıştı.

Sorulan sorulardan biri de 'sivil toplum örgütleriyle' ilgiliydi. Sivil toplum söyleminin neden bu aşamada gündeme geldiğini anlattıktan sonra, söz konusu örgütlerin neoliberal küreselleşme gücü odakları tarafından "araştırılmak" istendiğini, dolayısıyla da bu örgütlerin *depolitizasyonun*, *apolitizasyonun* aracı haline getirilmek istendiğini ifade etmiştim. Apolitizasyonda "Apo" geçiyor diye Adana DGM hakkımda dava açtı... Daha başka örnekler de vermemi ister miydiniz?

Yıllardır düşüncenin suç olmaktan çıkarılacağı söyleniyor. Ama insanlar düşüncenin ancak ifade edildiğinde düşünce olduğunu pek bilmiyor. Düşünce ancak ifade edildiğinde düşüncedir. Çocuğun doğduğunda çocuk sayılması gibi... Demokratikleşme deniyor, yasalar değiştiriliyor, 'uyum yasalarından', "uyum paketlerinden" söz ediliyor... değişen bir şey yok. Değişen bir şey yok, zira haklara, özgürlüklere, demokrasiye asıl ihtiyacı olanlar bir türlü sahneye çıkmıyor... O zaman bütün bu kavramlar, hakları, özgürlükleri, demokrasiyi engellemekte çıkarı olan egemenlerin, özgürlük ve demokrasi düşmanlarının elinde bir manipülasyon aracına dönüşüyor...

Düşünceyi yasaklayan bir rejim kısa vadede 'durumu kurtarsa da' orta ve uzun vadede çürümekten ve yıkılmaktan kurtulamaz. Zira toplumsal dinamik eninde sonunda bağnaz yasal-kurumsal-siyasal-ideolojik yasakçı çerçeveyi

çatlatma, parçalama ve yıkma istidadına sahiptir. Hiçbir sosyal formasyon bu tarihsel gerçeklikten muaf değildir.

Düşünce özgürlüğü tüm özgürlüklerin anasıdır. Eğer düşünce (ifade) özgürlüğü yoksa, başka özgürlükler de gerçekleşemez. Dolayısıyla özgürlükler bir bütündür. Özgürlüklerin bazılarını karşı olmak, bazılarında yana olmak mümkün değildir.

Düşüncenin yasaklanması ya da aynı anlama gelmek üzere sansüre tâbi tutulması, dar anlamda bu yasağın ötesinde sonuçlar doğurur. Zira, sansür belirli bir eşikten sonra *otosansürü* beslemeye başlar. İnsanlar 'başlarına bir iş gelir' korkusuyla ve savunma "işgüdüsüyle" kendi kendilerini sansür etmeye başlarlar. Bu, sansürün *içselleşmesidir*.

Sansürün içselleştiği, otosansürün yaygınlaştığı bir toplum artık bilimsel, estetik, entelektüel kısırlığa mahkum olmuş bir toplumdur. Böyle bir rejim, 'sorunları çözme yeteneği' dumura uğramış bir rejimdir... Aynı bu gün Türkiye'de olduğu gibi...

Eğer siz, ait olduğunuz, üyesi olduğunuz bir toplumun veya topluluğun sorunları hakkında fikir beyan ettiğinizde cezalandırılıyorsanız, bu sizin henüz 'yurttaş' sayılmadığınız anlamına gelir...

Oysa, insanı insan yapan onun haysiyet bilincidir. Özgürlük mücadelesinden vazgeçmek haysiyetsizliğe razı olmaktır. Bu da insanlığımızın gerçekleşmemesi, ya da "eksik insan" olmaktır.

Haklar, özgürlükler ve demokrasi 'verilen' değil, 'kazanılan' şeylerdir. Kazanmak da mücadele etmeden, bedel ödmeden mümkün değildir.

Özgürlük mücadelesinin ilginç bir vechesi de, mutlaka kazanılan bir mücadele olması, kaybetmenin asla söz konusu olmamasıdır. Adımınızı attığınızda özgürleşmeye başlarsınız ve bu sürüp gider...

Rosa Luxemburg'un dediği gibi, "özgürlük başkasının özgürlüğüdür." Eğer başkaları özgür değilse siz de özgür değilsinizdir.

Velhasıl, burada söz konusu olan senin özgürlüğün, senin haysiyetin, senin insanlığındır.

Skandal, "utanılacak şey" (utanca) demektir. Bu utanca ortak olma....

5 Mayıs 2003

ÇOMÜ'de faşist beslemeler boy gösteriyor

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi bahar şenlikleri 8-10 Mayıs tarihlerinde gerçekleşti. Şenliğin ilk günü son derece hareketsizdi. İkinci günde oynanan bir skece sivil polis ve ÖGB müdahale etmeye çalıştı. Ancak izleyenlerin çokluğu ve gelebilecek tepkilerden dolayı müdahalede bulunamadılar. Üçüncü ve son gün ise sol görüşlü bazı öğrencilerin çektiği halaydan rahatsız oldukları gerekçesiyle faşist öğrenciler sivil polise şikayette bulundular. Siviller, "ideolojik halay çektiğimiz ve arkadaşlarımız rahatsız ettiğimiz" gerekçesiyle halaya son vermemizi söylediler. Aynı anda kampüste bangır bangır yabancı müzik çalıyor, faşistler öğrencilikle alakası olmayan kişilerle kurt işareti yaparak bağıra bağıra şarkı söylüyorlardı.

Bu müdahale üzerine faşistlerin dağılmadığı, yanlarındaki öğrenci olmayan kişilerin kampüsü terketmediği sürece halaylarımıza türkülerimiz eşliğinde devam edeceğimizi söyledik. Yeniden halaya durduğumuzda maalesef 20 kişi vardık.

Devrimci demokrat öğrenciler dağınık bir görünüm sergilediler. Daha sonra faşistler küçük gruplar halinde üniversitede gezmeye başladılar. Bu arada bazı grupların okuldan toplu halde çıkma talebinin konuşulmadan gerçekleştirilmesi bizi çok şaşırttı. Okulda kalınması yönünde görüş bildiren 5-6 kişiyle orada kalmanın tehlikeli olacağını düşünerek toplulukla beraber dışarı çıktık.

Okulu toplu terkeden 70 kişiyle sorunu konuşmak üzere kapalı bir mekana gittik. Toplantıda iki grup ve biz, alınan tutumun yanlış olduğunu, okulu terketmenin üniversiteyi onların eline bırakmak anlamına geldiğini söyledik. Ne gariptir ki orada bulunan herkes söylenenlerin doğru, yapılanın yanlış olduğunu savundu ve konunun üniversite kantinlerinde tartışılması kararına varıldı. Önümüzdeki süreçte devrimci öğrenciler arasındaki kopukluğu gidermeye, anti-faşist mücadeleyi yükseltmeye çalışacağız.

Ekim Gençliği/ÇOMÜ

Mücadele Postası

Taban inisiyatiflerini oluşturalım!

Hükümet, patronlar ve sendika ağaları arasında tartışmalara konu olan iş güvencesi yasası Haziran ayına ertelendi. 30 Haziran'da yeni iş yasasıyla birlikte yürürlüğe girmesi hedefleniyor. Kazanılmış hakların gaspını hedefleyen yeni iş yasası saldırısı karşısında işbirlikçi sendika bürokratları teslimiyetçi ve ihanetçi tutumlarını sürdürüyorlar. Aylardır işçileri içi boş bir aldatmacadan ibaret olan iş güvencesi yasası ile oyalıyorlar.

Patronlar iş güvencesi yasasının intikamını alırcasına son hızla işçi kıyımlarına giriştiler. İş güvencesi yasası yürürlüğe girmeden örgütlü-örgütsüz birçok işyerinden binlerce işçi kapı önüne konuldu. Bununla da yetinmediler, işçilere kölelik sözleşmeleri imzalatılarak adeta terör estirdiler. Taşeronlaştırarak, girdi-çıkı yaptıran kazanılmış tüm hakları gaspediyorlar. İmzalatılan sözleşmelere ve işten atmalara karşı sendika ağaları ise üç maymunu oynamaya devam ediyorlar. O şirin göstermeye çalıştıkları, bir bardak suda fırtına kopardıkları iş güvencesi yasasının bedelini ise işçiler çok ağır ödüyorlar. Sendika ağaları, pazarlık masasına meze yapılan iş güvencesi yasası ile kazanılmış hakların pazarlığını yapan köle tüccarları oldular. Umut bağladıkları sözde iş güvencesi yasası çalışanlara işsizlik getirdi.

Mücadele etmek yerine kapalı kapılar ardında pazarlık yapan bu satılmış ağalar, sınıfın çıkarlarını savunmaktan uzak duruyorlar, hatta işbirlikçilik yapıyorlarsa, mücadelenin hakkını vermek, işçilerin görev ve sorumluluğu olmak zorundadır. İş güvencesi yasası üzerinden oynanan oyunlar, yapılan pazarlıklar bir kez daha sendika ağalarının güvenilmez olduğunu kanıtladı. O halde teslimiyetçi ve ihanetçi tutumları tescil edilen bu satılık bürokratlara karşı mücadele edilmeden saldırıların püskürtülemeyeceği açıktır. Sendika bürokrasisinin ihanetçi-uzlaşmaz çizgisiyle açıkça hesaplaşma zamanıdır. Bu hesaplaşmanın yolu taban inisiyatifini güçlendirmekten geçiyor. Tabandan doğru örülen bir çalışmayla üzerimizdeki ölü toprağı atabilir ve ihaneti parçalayabiliriz.

Esnek çalışma yasasını dayatan patronlara ve işbirlikçi hükümete karşı verilecek en anlamlı cevap birleşik örgütlü mücadelenin yükseltilmesidir. Bu mücadele sınıfı dizginleyen ve denetim altında tutan sendikal bürokrasiyi de hedeflemek zorundaysa eğer, bir an önce taban örgütlülükleri oluşturulmalıdır. Panel, forum gibi tartışmalarla, fabrika konuşmalarıyla, bildiri, broşür gibi materyallerle iş yasası üzerinden sınıfa yöneltilen saldırılar işçilere anlatılmalı ve sendikal bürokrasi teşhir edilmelidir.

Sınıf hareketinin bugün en büyük ihtiyacı taban inisiyatifine dayalı bağımsız mücadelesinin örgütlenmesidir. Sorumluluk öncü ileri işçilerin ve komünistlerin omuzlarındadır. İrade ve inisiyatif gösterildiğinde sendikal bürokrasinin açık ihaneti ile hesaplaşmak ve saldırıları püskürtmek zor olmayacak, örgütlü gücün açığa çıkmasıyla mücadelenin seyri değişecektir.

F. Eren

Üniversitelerdeki devrimci mücadelenin yanındayız!

Geçtiğimiz haftalarda üniversitelerde yaşanan olaylar bir kez daha göstermiştir ki, özgür, eşit ve bilimsel eğitimin güvencesi devrimci öğrencilerdir. Üniversiteleri burjuvazinin kazanç kurumları haline getirmek isteyenler yeni "reisler" yaratmakta ve bunları devrimci ve ilerici öğrencilerin üzerine salmaktadırlar.

Türk Solu adıyla "sol" maske altına saklanların sol düşüncenin neresinde durdukları ve bu kelimeyle neyi gizlemeye çalıştıkları açığa çıkmıştır: Çeteci, işbirlikçi, ırkçı ve provokatör kimlikleri... Saldırgan tutumlarıyla kendilerine verilen görevi yerine getiriyorlar. Yaratılmaya çalışılan terör ortamı ile üniversitelerdeki devrimci mücadeleyi sekteye uğratmaya ve yoketmeye çalışan bu provokatörler yeni reisler olmaya aday olduklarını ilan etmişlerdir. Ancak şu unutulmamalı ki, Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in ve bu uğurda nice şehit düşmüş devrimcilerin mirasını sahiplenen ve üniversitelerdeki devrimci mücadeleyi sürdüren yoldaşlarımız, diğer reislere ne cevap verilmişse aynı cevabı verecek, onlara aynı hüsrana yaşatacaklardır.

Üniversiteleri ele geçirmeye çalışan burjuvazi yıllardır çeşitli oyunlar ve yöntemlerle saldırılarını sürdürmektedir. İşbirlikçi rektörler, her yıl üretilen reisler (sözüm ona "vatansever" gerçekte ise Amerikan uşakları), devlet terörü ve şimdi de *Türk Solu* maskesi altına

gizlenmiş bir grup ihanetçi ve ajan sürüsüyle yeniden saldırıya geçmişlerdir. Kamuoyunu yanıltmak ve olayların gerçek yüzünü gizlemek için sol içinde çatışma görüntüsü yaratılmaya çalışılmakta, ilerici ve devrimci öğrencilere saldırılmaktadır.

Bu karşıdevrimci unsurlara verilecek mücadele çürümüş burjuvaziye indirilecek bir darbe olacaktır. Kendi güçleriyle yenemediği, yokedemediği devrimci mirası ve mücadeleyi artık pis entrikalarla yoketmeye ve halkın gözünden düşürmeye çalışan bu onursuz sınıfa verilecek en iyi cevap devrimci duruşta ısrar ve üniversitelerde geliştirilecek devrimci dayanışmadır. Üniversiteleri kendi malı ilan ederek işgal eden bu besleme takımından da gerektiği şekilde hesap sorulmalı ve saldırılar püskürtülmelidir.

Bizler Almanya'daki genç komünistler olarak yoldaşlarımızın ve dostlarımızın üniversitelerde verdikleri mücadelenin yanındayız. Mücadelelerinde onlara her türlü desteği vereceğiz. Üniversitelerin özgürleştirilmesi için ırkçı, onursuz beslemelere karşı verilen mücadelede yeralan, bilimsel ve eşit bir eğitim için direnen bütün dostları kucaklıyor ve yoldaşça selamlarımızı gönderiyoruz.

**Üniversiteler bizimdir, kahrolsun burjuvazi ve onun beslemeleri!
Faşizme ve onun işbirlikçilerine karşı omuz omuza mücadeleye!**

Genç Komünistler/Almanya

Edirne'de baskılar devam ediyor!

Sene başından beri öğrencilere yönelik polis baskısı devam ederken, emeğine sahip çıkma mücadelesini veren kamu emekçileri de sindirme politikalarıyla saldırılardan nasibini alıyor. SES Edirne Şubesi'nden Ebru Kalkan, yasal bir partinin toplantısına katıldığı iddiasıyla, Edirne Devlet Hastanesi'nden İpsala'nın İbriktepe Sağlık Ocağı'na sürgün edildi.

SES Edirne Şubesi, 13 Mayıs günü, sürgünlere karşı tepkisini dile getirmek amacıyla Edirne Devlet Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamaya 60 aşkın kamu emekçisi ve öğrenci katıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Yine çirkin oyunlar Edirne'de hayata geçiriliyor. KESK'e bağlı sendikalarımızın uzun yıllardır verdiği,

kamu çalışanlarının ekonomik, demokratik, siyasal istemlerini hayata geçirecek örgütlenme çalışmalarının önüne geçmek isteyenler dün olduğu gibi bugün de baskılarla, sürgünlerle gerçek yüzlerini gösteriyor. Kamu çalışanlarının ekonomik demokratik hakları için mücadele veren sendikalarımızdan SES'in Şube yöneticisi Ebru Kalkan arkadaşımız, Edirne Devlet Hastanesi'nden İbriktepe Sağlık Ocağı'na sürgün edilmiştir.

"Yapılan bu baskı ve sürgünler kamu çalışanlarının hakkı, meşru ve demokratik mücadelesini asla engelleyemeyecektir. Suskun, tepkisiz, örgütsüz toplu yaratmak isteyenler bir kere daha baltayı taşa vurduklarını görecektir..."

SY Kırmızı Bayrak okurları/Edirne

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

işlerimizi hiç bir
le gizlemeyiz.

CMYK

+

Büyük bir direnişin temsilcisi...

*18 Mayıs 1973'de Diyarbakır'da faşizmin
işkencehanelerinde kurşuna dizildi...*

**“Proletaryanın ideolojisini benimsemiş,
halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim”**

İbrahim Kaypakkaya

+

+